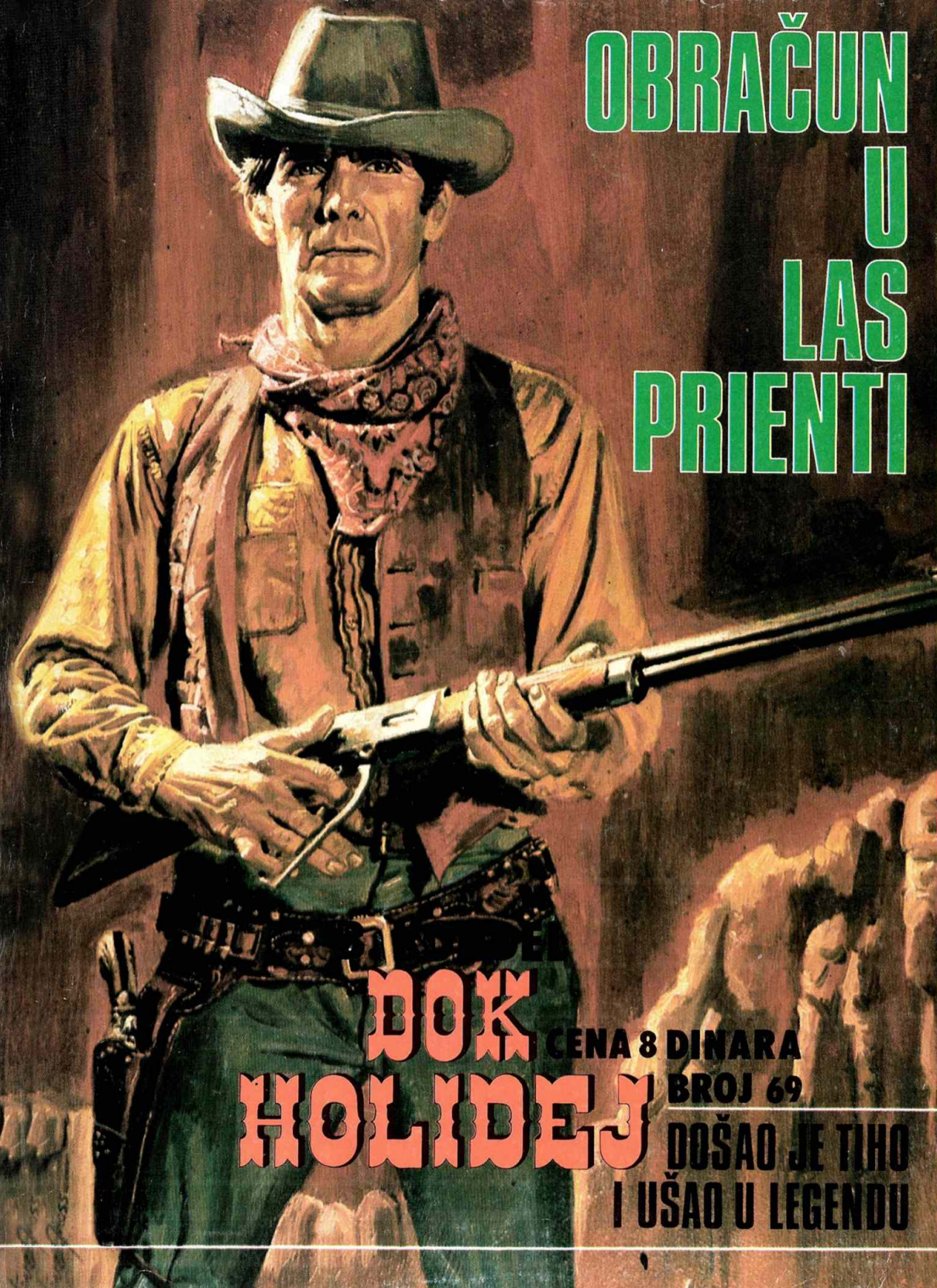
OBRAČUN U LAS PRIENTI
DOK HOLIDEJ
CENA 8 DINARA
BROJ 69
DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

B. Kordel

Obračun u Laz Prienti

Dok Holidej je sjahao sa svog ždrepca na raskrsnici dveju glavnih ulica u Las Prienti.

Senke su već bile prilično izdužene preko glavne ulice. I, mada vazduh nije bio svež, ipak je nestalo one nesnosne sparine, koja je vladala tokom dana.

Glavna ulica bila je pusta i tiha, kao i uvek u ovo doba kada se dnevni život završavao, a noćni još nije počeo.

Doku Holideju se to doba dana veoma sviđalo baš zbog mira u koji utone sve, i priroda, i ljudi.

Klimnuo je glavom u znak pozdrava šerifu Džimu Brahu, koji se upravo pojavio na vratima svoje kancelarije krenuvši u salun, tu odmah u susedstvu.

Tada još Dok nije znao da će uskoro imati posla sa šerifom Sas Prienta.

Šerif je bacio nemaran pogled na došljaka. U ovom gradu, na prolazu glavnog puta za Meksiko, nije bilo neobično videti jahača na konju. Ali, ovaj je bio zaista neobičan. Bar je tako izgledalo izdaleka.

Snažan, opaljen suncem, očigledno, vešt jahač, a iznad svega elegantan, što nije bilo uobičajeno kod ljudi koji dolaze iz prerije.

Dok Holidej nije bio prvi put u

ovom gradu u koji se odavno doselila porodica njegovog najboljeg prijatelja još iz detinjstva, Roja Soroka.

Sorokovi su ranije živeli u Džordžiji. Tamo su Roj i Dok bili nerazdvojni drugovi. Naravno, Holideja su tada zvali jednostavno Džon. Ono Dok, stiglo je mnogo kasnije, kada je završio univerzitet. On je studirao medicinu, a Roj pravo. Za vreme leta dolazio je kod Roja u goste, ovamo u Las Prientu gde su se Sorokovi u to vreme već doselili.

Dok je morao da se osmehne, kada se setio Roja onako veselog i uvek spremnog za neku ujdurmu.

Rojev otac je voleo Doka kao rođenog sina I zato, pre mesec dana, kada je primio Rojevo pismo. Dok se nije iznenadio. Samo se rastužio.

A to pismo je lutalo više od četiri meseca. Bukvalno je išlo putem kojim je jahao Dok, samo dva, tri dana u zakašnjenju za njim. Od grada do grada, od hotela do hotela, dok se on jednom nije vratio u Alas i tu se sreo sa tim pismom.

Davno ga nešto nije dirnulo kao to pismo. Roj ga je obaveštavao da mu je otac, stari Greg Sorok umro pre dve nedelje. Nije mu javio za datum sahrane, jer nije znao gde da ga nađe, pisao je Roj. Tek kad je otvoren testament, shvatio je da mu na neki način mora poslati prepis.

A u testamentu je pisalo:

„Ja, dole potpisani Greg Sorok, rančer iz Las Priente, pri punoj svesti i čistoj savesti, sačinjavam ovaj testament kao svoju poslednju volju.

Za jedinog naslednika celokupne moje imovine koju sačinjava ranč (granice su poznate ovdašnjim vlastima), sva grla na njemu i kuća za stanovanje, posle moje smrti pripadaju mome sinu Roju Soroku.

U slučaju da se njemu nešto dogodi, sve gore pobrojano ima se preneti na našeg prijatelja Džona Holideja, lekara."

Sledio je potpis starog Grega Soroka i dva svedoka. Zatim potpis šerifa Džima Braha i pečat.

Dok Holidej je odavno zaboravio šta znači nečija ljubav i poverenje.

Dirnulo ga je ovo što je pročitao i požurio u Las Prientu da vidi starčev grob, da izjavi saučešće svom prijatelju Roju i da mu poželi, od sveg srca, dug život.

Zaustavio se pred vratima saluna u koji je šerif već ušao.

Bio je prilično zagrejan jahanjem pod suncem koje je peklo nemilosrdno. Osećao je želju da popije nešto kako bi organizmu nadoknadio izgubljenu tečnost.

Zastao je i ponovo sišao na ulicu niz onih nekoliko stepenika, gde ga je čekao verni Mig.

Predomislio se. Pomislio je da će možda Roj imati neko piće, gore u svojoj kancelariji, koju je koristio za obavljanje poslova, kada se nalazio u gradu. Obično je imao nešto.

Većina Rojevih poslova zaključi-

vana je uz čašicu dobrog pića i dim skupih cigareta, to je Dok znao.

Rojeva kancelarija se nalazila u hotelu „Palas" u glavnoj ulici i Dok se uputio tamo pešice, vodeći Miga pored sebe.

Ušao je u hol i prišao portiru, koji je dremao u svojoj loži. Zapitao je za Roja.

— Naravno — klimnuo je glavom portir. — Roj je u svojoj sobi.

Čovek je za uvetom imao jednu od Rojevih specijalnih cigara koje je Dok poznavao veoma dobro. A isto tako je znao da je Roj umeo da bude darežljiv prema osoblju u hotelima i salunima.

— Uvek mi je posebno drago kad Roj navrati — nastavljao je portir. — Žao mi je samo što u poslednje vreme ne navraća češće u grad. Valjda sad ima mnogo posla na ranču... Mislim, posle smrti starog Grega.

Ova njegova želja bila je Doku sasvim razumljiva, jer Roj je, stvarno, umeo da bude džentlmen.

— Šteta — složio se Dok i malo se osmehnuo, ugledavši drugu cigaru koja je virila iz gornjeg džepa na portirovom sakou.

Ipak, znao je dobro da nije samo Rojeva darežljivost činila da bude omiljen među ljudima.

Ne, bilo je to nešto drugo, nešto što je prosto zračilo iz njega, nešto nedefinisano u njemu, što je veoma privlačio ljude.

Znao je da bi Roj bio popularan čak i kad bi se odrekao svog običaja da čašćava ljude, gde god ih sretne.

A ta osobina mu je bila nekako urođena. On je voleo da se druži sa ljudima, kao što je Dok Holidej voleo usamljenost, jer nje mnogo verovao ljudima.

Roj je bio visok i prijatne spoljašnosti, a njegove crne oči blistale su kao dijamanti.

Te oči su, u stvari, bile jedino što je nasledio od majke, koja je bila španskog porekla, baš kao i Dokova. Valjda su se zato te dve porodice tako i sprijateljile, jer su njihove majke živele kao sestre.

Ali, Rojeva majka je umrla dosta mlada.

Iz tog perioda, Dok je mnogo bolje pamtio Rojevog oca. Izgledalo je da je ovaj tada svu svoju ljubav preneo na Roja. Kao da je u njemu video još jedinu vezu sa svojom pokojnom ženom.

Svima je bilo poznato da je Roj vremenom postao jedini razlog života svoga oca.

I Roj je vraćao tu ljubav. Pazio je oca i poštovao. Nikada mu se ničim nije suprotstavio i pristao je da se vrati na ranč, iako je imao sasvim druge planove dok je studirao pravo.

Uostalom, to njegovo pravo mu je sada dobrodošlo. Bio je osposobljen da vodi veliko imanje i nije morao da se obraća advokatima za pomoć.

Još dok je jahao prerijom, Dok se pitao da li se Roj oženio sa Beti,

devojkom u koju su svojevremeno obojica bili zaljubljeni.

Međutim, još tada je izgledalo da je Beti više naklonjena Roju. Dok, koji ni u tim najmlađim danima nije imao predstavu kakve bi njegove obaveze sve proistekle ako bi se ona odlučila za njega, ni tada nije mnogo razmišljao na tu temu. Jednostavno, nije verovao u tu mogućnost.

Kasnije su, naravno, stigla iskustva koja su ga još više utvrdila u tom uverenju i razočaranja koja je doživeo pomogla su mu da ne misli na devojku Beti.

Sada, dok je prolazio kroz hol, setio se i nje.

Klimnuo je glavom portiru i pošao uz stepenice. Misao na Beti nikako ga nije napuštala. Polako se penjao na sprat i pitao se, da li je ona uopšte naslućivala tada kakva su bila njegova osećanja prema njoj.

Doduše, on se uvek pažljivo trudio da prikrije svoja osećanja. Takvo ponašanje, koje je, u stvari, bilo rezultat njegove mladalačke nesigurnosti, svi su tumačili kao cinizam, pa čak i Beti.

Nasmešio se kada je pomislio koliko je dugo on želeo tu devojku, a Roj je osvojio, dok si trepnuo okom.

Ranije, kad su još bili dečaci, a Betini roditelji su tada, takođe, živeli u Džordžiji, pa su se svi poznavali, Roj je uopšte nije primećivao. Ali, kada se Beti vratila iz škole, iznenada je promenio ponašanje. Jer, ona je izrasla u prekrasnu devojku, pravu lepoticu.

Zaista, nije mu trebalo mnogo da je osvoji. Roj je lep i privlačan muškarac i Dok je znao da u Las Prienti nema devojke, koja ne bi pristala da se uda za njega.

Dok je bio siguran da bi tako bilo čak i da Roj nije bio naslednik, a sada i vlasnik najvećeg ranča u toj oblasti. On je, jednostavno, uvek bio rado viđen.

Roj je sa svakim bio prijatelj. Svi su ga voleli.

Skoro svi.

Onda se Dok setio Dejva Templina, Betinog oca. Da, izgledalo je da on baš ne voli Roja. On je, valjda, bio jedini u tome.

Ali, u ovoj situaciji, on i nije bio.

Uostalom, možda je on imao svoje razloge. Možda jednostavno iz obične roditeljske sebičnosti nije želeo da izgubi Beti.

I još nešto. Dejv je bio udovac, pa se o njemu starala njegova kćerka. A on je bio jedan od onih tipova koji bi propali kada bi bili prepušteni sami sebi.

Čak ni za svoj ranč, Dejv se nije brinuo. Naravno, imanje je polako propadalo. Jer, on je više voleo da sedi u salunu za kockarskim stolom gde je njegov novac polako, ali sigurno nestajao.

A možda nije voleo Roja ni zbog toga što je izgubio dosta novca igrajući s njim.

Dejv Templin je uživao reputaciju čoveka, koji neprestano gubi na kar

tama. Zbog toga su ga mnogi zavitlavali, a neki su mu čak savetovali da se okane toga.

Među njima bio je i Roj.

Dugo je Dok mislio da je Dejv jedini čovek u gradu, koji je imao nešto protiv Roja.

Sada se setio još jednog. Velikog Džila Parmentera, vlasnika jedine bakalnice u gradu.

Džil Parmenter je, takođe, bio jedna od omiljenih ličnosti ovog grada.

Dok se sećao da se davno u prošlosti, nešto odigralo između Džila i Roja i setio se da je tada prvi put video svog druga neobično ljutog i neraspoloženog.

Pokušao je da se seti zbog čega su se to ova dvojica pokarabasila i činilo mu se da je bilo nešto oko konja koga je Roj prodao Džilu.

Ne, setio se. Pitao je kasnije Roja o tome, a on mu je odgovorio da to nije bio razlog.

A bilo je, stvarno, neprijatno. Dok je čekao Roja na ulici ispred kuće. Uspeo je da čuje samo nekoliko ljutitih reči koje su njih dvojice izmenjali. Nekoliko trenutaka posle toga, Džil je izleteo sav zajapuren, i hitro odjahao.

Ali, možda se sada sve sredilo. Možda se Džil čak i sada nalazio u Rojevoj sobi, jer koliko je Dok znao, ranije su njih dvojica bili poslovni partneri.

Dok je lagano išao hodnikom prema sobi, koja se nalazila na samom kraju.

Nije se zamarao kucanjem na vrata. Jednostavno je pritisnuo kvaku i upao u sobu. Tako su i nekada njih dvojica priređivali iznenađenje jedan drugome.

U polumraku sobe na čijim su prozorima bile spuštene žaluzine, nije primetio nikoga. Bila je prazna.

Namrštio se malo.

Oči su mu se već privikle na sumrak i pogledao je okolo.

Poslednji zraci sunca na zalasku prodirali su kroz male proreze na žaluzinama i bacali prugaste senke po tepihu.

U tom trenutku, Dok je na podu primetio nešto neobično. Neki komad hartije. Pogledao je okolo, primetio je još nekoliko komada. Sagnuo se i podigao jedan.

Bila je to novčanica od pet dolara.

Začuđeno je posmatrao novac u ruci. Sakupio je još nekoliko novčanica. Sve su bile od po pet dolara.

Osvrnuo se oko sebe.

Na sredini sobe, nalazio se mali okrugli sto pored koga su, malo odmaknute, stajale dve udobne fotelje.

I na ploči stola bilo je nekoliko rasutih novčanica, a nekoliko ih je bilo na sedištu fotelje koja je stajala bliže stolu.

Potpuno mehanički, Dok ih je sve pokupio i stavio u džep.

U tom trenutku je shvatio da su i u drugim delovima sobe, rasute

novčanice. Kad ih je pokupio, prebrojao je oko dve stotine dolara.

Vrata susedne sobe su bila poluotvorena.

Oprezno ih je otvorio i bacio pogled u prostoriju. Zastao je kao skamenjen.

Ispod pisaćeg stola, kraj prozora, virio je par nogu obuven u skupe čizme.

Doku je zastao dah. Stajto je tako nekoliko sekundi kao da nije verovao svojim očima.

Čak i pri vrlo slaboj svetlosti koja je vladala u sobi dobro je prepoznao te noge obuvene u jahaće čizme.

Lagano je zakoračio u sobu i prišao stolu.

Sa druge strane stola je ugledao ljudsko telo koje je ležalo licem okrenuto podu Nigde, međutim, nije bilo krvi ili drugog traga neke povrede.

Tračak nade sinuo je u Dokovoj glavi.

Lagano je kleknuo i pažljivo okrenuo čoveka na leđa. Sav se stresao od tog prizora, iako mu nije bilo prvi put da se sretne sa licem mrtvaca.

Rojev pogled je bio staklast, beživotan.

— Oh, ne! — jedva je Dok istisnuo reči iz stegnutog grla. — Ne, ne Roje!

Okrenuo je telo u prvobitni položaj i tek tada je primetio ranu. Nalazila se tačno na donjem delu vrata i, očigledno je bila zadata nožem.

Smrt je, bez sumnje, nastupila u trenutku, jer je verovatno presečena produžena moždina, pomislio je Dok sada već kao profesionalac, lekar, kome su te stvari bile poznate.

Svega nekoliko santimetara hladnog, oštrog čelika i sve ono što je bio Roj Sorok, postalo je samo hladan, beživotan leš...

Ustao je lagano. S mukom se podizao kao da mu je ogroman teret pritiskao ramena.

Iznenada je osetio hladan dašak na licu, a zatim shvatio da je to vetrić, koji je dolazio kroz otvoren prozor.

Prišao je prozoru i razmakao zavese.

Pred njim je pukao pogled na usku ulicu, a odmah preko puta nalazio se zid susedne kuće.

Nagnuo se i osmotrio sims ispod prozora. Visina je iznosila oko šest stopa. Sa te visine, čovek je lako mogao da skoči na ulicu.

Znači, kroz prozor je, moglo da se izađe isto tako lako, kao i kroz vrata. Razmišljao je potpuno automatski.

Odmakao se od prozora i ponovo pogledao u sobu. Prosto nije mogao da shvati šta se dogodilo.

Po ko zna koji put pitao se, da li je to moguće. Roj, je stvarno imao razlog da živi. Imao je pred sobom sjajnu budućnost. A osim toga, kako mu je u pismu javljao, za nekoliko dana je trebalo da se venča.

Znači, dok je pismo lutalo, to je već moglo da bude obavljeno.

Beti Tamplin! I pored sve tuge koja ga je bila obuzela, uhvatio ga je užas kada je pomislio da će sada morati da se suoči i s njom.

Mogao je da pretpostavi kako će to izgledati kada bude doznala da je Roj mrtav. On će morati da joj to saopšti. Znao je da je to njegova dužnost.

A onda... onda će potražiti ubicu. I naći ga. Mora ga naći, zaricao se.

Pretpostavljao je da je ubica došao zbog pljačke, ali je, verovatno, uplašen, pobegao i rasuo novac po celoj sobi. Ko zna da li je nešto uopšte poneo?

Izašao je iz sobe svestan da će se ovde zadržati duže nego što je planirao, duže nego što mu je potrebno da obiđe starčev grob i porazgovara sa Rojem.

Polako je sišao niz stepenice.

Portir mu je dobacio nešto iz svoje lože, ali Dok ga nije čuo. Nije obraćao pažnju na njega.

Pošao je direktno prema vratima, koja su odatle vodila u salun.

Upravo je otvorio vrata, kada se nečeg setio i ponovo se okrenuo prema začuđenom portiru.

— Zar nešto nije u redu, mister? — upitao je čovek, vadeći cigaru iz usta. — Nešto ste pobledeli.

Dok se vratio do portirnice. Malo je zastao, a onda je upitao:

— Da li je neko navraćao kod Roja?

— Još ne — odmahnuo je portir glavom. — Rekao mi je da nikoga ne očekuje pre večere. Imao je da sredi neka dokumenta. Bar tako mi je rekao.

— Dobro. A da li se neko penjao ovim stepenicama od kako je Roj stigao?

— Ne bih mogao da budem sto posto siguran, mister — slegnuo je ramenima portir.

Napućio je usne i sagnuo glavu kao da je napeto razmišljao. Onda je pokazao glavom na sobicu kraj portirnice.

— Ja sam tamo nešto radio. Možda je neko i prošao, a ja ga nisam primetio. Ko će znati... Ovamo ljudi ne dolaze u ovo vreme, pa...

Dok ga je prekinuo:

— Koliko je već Roj gore?

— Pa... — kolebao se portir. — Pretpostavljam da nije prošlo više od jednog sata.

Odjednom, kao da mu je nešto sinulo, portirovo lice je zasijalo od radoznalosti.

— Recite, mister, šta sve ovo treba da znači? — zapitao je. — Ovo ispitivanje, mislim.

Dok je pogledao prema stepeništu. Za nekog ko se nalazio u salonu bilo je sasvim izvodljivo da neprimećen stigne do stepenica. Ali, ako je ubica stigao sa ulice, nakako ne bi mogao izbeći da ga portir bar čuje.

Posle izvesnog razmišljanja zaključio je da je bilo veoma malo verovatnoće da je ubica stigao spolja.

— Razmislite — obratio se opet portiru, a njegovo bledo lice bilo je u nekom grču. — Da li je bilo ko dolazio ovamo iz saluna od kako je Roj stigao?

Portir se odmakao od pulta, a na licu mu se pojavila zbunjenost.

— Ne... mislim nije, mister... Ali, možda... Znate, mogao je da dođe tiho, da ga ja ne čujem. Ali, slušajte, šta sve ovo znači? Da li se Roju nešto dogodilo?

— On je mrtav — promumlao je Dok. — Ubijen!

— Blagi bože!

Portir je odjednom klonuo i kao da su ga noge izdale, morao je da se nasloni na svoj pult.

— Roj! U to ne mogu da verujem! Do đavola!

— To je morao da učini neko, ko je uspeo da se neprimećen provuče ovuda — rekao je Dok bez namere da prebacuje portiru, iako je njegova dužnost bila da pazi baš na to.

Zatim se okrenuo od skamenjenog portira i ušao u salun.

U salunu je bilo malo ljudi. Na drugom kraju šanka, onom dalje od vrata, nalazila se grupa mladih kauboja.

Za jednim od stolova igra je bila u toku, a jedan od igrača bio je Dejv Templin. Sudeći po izrazu njegovog lica, gubio je.

Karte je delio Bob Kirton, jedan od profesionalnih igrača. Dok Holidej ga je dobro poznavao. Mnogo puta su ukrstili koplja. Morao je da prizna da je Kirton dobar borac, iako nije mogao da se meri sa jednim kockarem kakav je bio on sam.

Za jednim stolom su sedele dve devojke koje su radile u „Palasu".

Veliki luster u sredini saluna nalazio se tačno iznad njihovog stola. Verovatno zato, da bi ih gosti odmah zapazili.

Visoka plavuša zvala se Kejt Miler, a crnokosa je bila Meksikanka Dolores. Tiho su razgovarale o nečem i kikotale se.

Atmosfera je bila uobičajena za to vreme predvečerja. I tako obična da čovek prosto nije mogao da poveruje da se ona tragedija tamo, na spratu, uopšte dogodila.

Međutim, Dok je imao previše smisla za realnost. On je, naravno, bio duboko svestan svega što se dogodilo.

Šerif Džim Brah je stajao pored dugačkog šanka i prstima stezao svoju polupraznu čašu.

Bio je to visok čovek, grubog lica. Nosio je „sombrero" širokog oboda koji mu je zaklanjao celo lice, tako da je uvek bilo u senci.

Njegove oči su bile svetle. Izgledale su prosto prozirne. Ali, pogled im je bio oštar i nijedna sitnica mu nije izmicala.

I Brah je pripadao tipu usamljenika.

Kao predstavnik zakona bio je savestan i efikasan. Ali, nikada nije imao nijednog bliskog prijatelja. U njemu nije bilo nimalo topline, niti je iko video da su ga obuzele emocije.

Možda je zbog toga uvek i pio svoj viski tako rano, jer je jedino u to doba mogao da nesmetano razmeni nekoliko reči sa Meksom Reganom, debelim barmenom, koji je, za razliku od njega, bio uvek odlično raspoložen i spreman za razgovor.

Regan je bio tako debeo da su se njegove sitne crne oči, gubile u naborima sala uvek, kad bi se nasmejao.

I sada se Meks nečem smejao.

Njemu je, doduše, vrlo malo trebalo da prasne u smeh.

Kada im je Dok prišao i ispričao im šta se dogodilo, smeh se zaledio na barmenovim usnama.

— Roj Sorok mrtav? — ponovio je šerif. Ruka na čaši viskija mu je vidljivo zadrhtala. To je bio jedini znak njegovog iznenađenja. — Jeste li sigurni mister?...

— Holidej. Dok Holidej!

— Znam. Sećam vas se. Jednom ste već bili ovde od kako sam ja šerif u ovom gradu.

— Zar? Oprostite — malo se osmehnuo Dok i pitao se kojom je to zgodom imao priliku da upozna ovog čuvara zakona.

No, sada nije imao vremena da razmišlja o tome. Malo je smakao šešir na teme i uzdahnuo.

— Prokleto sam siguran u ono što sam vam rekao, šerife. Na žalost, to je tačno.

— Aha — počešao se iza uha šerif Brah. — U svakom slučaju, treba prvo pozvati doka Kvinlenda. A vama bi, mislim, sada dobrodošlo jedno piće.

Dok je klimnuo glavom.

Meks Regan mu je smesta prineo čašu i napunio je pićem.

Na licu mu više nije bilo osmeha. Sada je ličio na dečaka koji se sprema da zaplače.

— Moraću, ipak, da ga vidim pre nego što u to poverujem, mister. — Ko bi Roju mogao da učini tako nešto? Ko? I to baš Roju — čudio se barmen.

Onda, kao da je odjednom shvatio da se to, ipak, dogodilo, uneo se Doku u lice.

— To mora da je učinio neki stranac — govorio je tiho. — Neka prokleta skitnica. Niko u gradu ne bi... Nego, kako je ubijen?

— Da kako je ubijen? — ponovio je njegovo pitanje i šerif.

Dok Holidej im je ispričao.

— Nožem, znači — klimao je glavom šerif.

Okrenuo se i uputio dvojici kauboja, koji su stajali kraj drugog kraja šanka.

Dok je primetio kako su se momci začuđeno trgli, kada im je šerif rekao šta se dogodilo.

Kada su momci pošli po doktora kuda ih je poslao šerif, ovaj se vratio Doku.

— Da pođemo sada gore — pozvao ga je.

Ali, Dok je odjednom upitao:

— Gde je Džil Parmenter? Da li ste ga, možda, videli danas u blizini „Palasa"?

Brah ga je hitro pogledao.

— Zbog čega?

— Koliko znam on je jedini čovek, koji se ikada posvađao sa Rojem — rekao je Dok slegnuvši ramenima. — Prilično su se zakačili. To se odigralo jednom na ranču. Parmenter je prilično prgav momak, čini mi se.

— Raspitaću se o tome — rekao je Brah jednostavno. — Nemojte prerano optuživati nikoga. Ja ću se postarati da doznam sve, što bi mog lo da bude bitno u ovoj stvari. Razumete li?

— Nemoite se čuditi što se interesujem. Roj je bio moj prijatelj. Od detinjstva. Mislim da bi bilo bolje da i vi to shvatite. Brah.

— Sada ste previše uzbuđeni, iako se trudite da to sakrijete, mister — pokazao je Brah da je pronicljiv. — Zato bi bilo najbolje da ništa ne preduzimate. Sada se ne kontrolišete...

— Takav ću i ostati sve dok ne budem video Rojevog ubicu kako visi.

II

Portir je napustio svoju ložu. Sada je stajao na pločniku ispred hotela.

Dok Holidej je jasno čuo njegov glas kojim je uzbuđeno pričao novosti maloj grupi okupljenih građana.

Dok je prvi pošao uz stepenice prema sobi na kraju hodnika.

Unutra je već bila potpuna tama. Potražio je petrolejku i zapalio je. Blaga svetlost prelila se po celoj sobi.

Brah se malo trgao kada je ugledao novčanice rasute po stolu. Zatim se sagnuo i pogledao telo, koje je nepomično ležalo.

Trenutak zatim primetio je kožni novčanik i uzeo ga. Otvorio ga je i prokontrolisao njegovu sadržinu.

Unutra je bilo nekoliko krupnih novčanica i par poslovnih pisama.

Pružio ih je Doku.

Dok ih je pažljivo pregledao, ali nijedno nije bilo od Džila Parmentera, niti je imalo neke veze sa trgovinom konjima što je, u stvari, bio jedini posao, koji se odvijao između Roja i Džila.

Uskoro su se na stepenicama začuli sitni koraci, a nekoliko trenutaka kasnije, u sobu je ušao dok Kvinlend.

Dok Kvinlend je živeo na Zapadu već punih dvadeset godina i, ako bi neko pitao šta je uže polje njegove delatnosti, moglo bi se slobodno odgovoriti da su to porođaji i slučajevi iznenadne smrti.

Vrlo uspešno je pomagao deci iz celog okruga da dođu na svet, a njegovo iskustvo sa radom na drugom kraju životne skale, mnogo puta je bilo od velike koristi šerifu Brahu.

Kvinlend je bio glavni svedok na sudu prilikom ovih istraga povodom ubistava.

Klimnuo je glavom Doku a zatim kleknuo pored Rojevog tela. Iz dže-

pa je izvadio nožić i odsekao komadić tkanine sa Rojevog kaputa, na mestu gde je prodrlo sečivo noža.

U nemoj tišini Dok Holidej je posmatrao kako njegov kolega posluje oko leša, dok je petrolejka bacala njegovu višestruko uvećanu senku na suprotni zid sobe.

— Nož i to sa dve oštrice — rekao je stari doktor ustajući.

Malo se zagledao u onaj komad štofa, a onda je obrisao ruke svojom maramicom.

— Rekao bih da je mrtav već ceo sat, možda nešto više, ali, nikako manje. Ubica je morao biti prilično spretan, jer je duboko zario nož. Vrlo duboko. Smrt je nastupila trenutno. Moralo je tako biti.

Zatim je pogledao Holideja pravo u oči. Na licu mu je i dalje bio onaj grub izraz.

— Žao mi je zbog ovoga, mister. Jeste li vi rođak?

— Prijatelj.

— Aha. Ovo je vrlo tužna stvar za sve nas u Las Prienti. Roj je bio deo ovog grada. Dobar deo. I njegovog života. Znam kako se sada osećate, ako ste mu bili prijatelj.

— Hvala vam, dok — odgovorio je Holidej kome je ova tirada već postala dosadna.

— Sredite sve da telo što pre otpremimo do pogrebnika, šerife — okrenuo se doktor predstavniku zakona, kao da je već potpuno zaboravio na Holideja.

— Naravno. A vi mister ništa ne brinite. Mi ćemo sve srediti — obratio se šerif Houde[illegible] — Ostavite sve meni. Mislim i sve ostalo — naročito je naglasio poslednje reči.

— A ovaj novac što je razbacan okolo — rekao je Holidej, praveći se da nije čuo poslednje šerifove reči. — Izgleda da je razbacan u panici. Ali, zašto bi se, do đavola, ubica uspaničio?

— To ne znam. Ali mislim da pogađam kako je ubica napustio sobu. Morao je to učiniti kroz prozor. Možda ga je uplašio neki šum u hodniku, pa je požurio da pobegne sa mesta zločina.

Namrštio se.

— Naravno, ne mora biti da sam u pravu — požurio je da kaže šerif. — Ako je neko ubio radi pljačke, taj sigurno ne pripada onoj sorti ljudi, koji bi ga bacili, kad su ga se već dočepali.

Dok ništa nije govorio, ali mu je jedna misao sevnula u glavi.

Ubica nije želeo Rojev novac. On je želeo njegovu smrt.

Uto su se u hodniku začuli koraci. U sobu je ušao Pol Skofild, Brahov pomoćnik. Bio je vrlo natmuren.

Skofild je imao blizu šezdeset godina i poznavao je Roja od rođenja. On je ranije radio na ranču Rojevog oca kao predradnik.

— Ovo zaista čovek nije mogao da očekuje — rekao je tužno. — Užasno mi je žao momka. Prosto ne mogu da shvatim, kako je neko imao duše...

Doku je već bilo dosta ove procedure i pričanja. Izašao je iz sobe i ostavio predstavnike zakona same. Uputio se u salun.

Prostorija je sada bila prilično puna, ali je žagor ljudskih glasova bio nekako prigušen. Osećao je kako ga prate pogledi svih prisutnih.

O tome do malopre nije razmišljao, ali sada mu je odjednom postalo jasno da će ovih dana biti jedan od najznačajnijih i najzanimljivijih stanovnika u Las Prienti.

Meks Regan mu je napunio čašu čim je prišao šanku.

Dok je prihvatio, a zatim se naslonio na šank leđima i pogledao po stolovima.

Kaubari više nisu obraćali pažnju na njega. Niko, osim Dejva Templina.

Rančer ga je pogledao, promrmljao nešto odlažući karte i uputio se prema njemu.

— Ti me poznaješ zar ne, Holideje? — upitao je kad se približio. — Čekao sam te da siđeš — promrmljao je tiho, a iz usta mu se osetio jak zadah viskija. — Dovrši taj viski Dok i popij jedan sa mnom. Potreban mi je.

Zatim je tužno odmahnuo glavom.

— Mislim da će ovo teško pogoditi Beti — promrsio je. — Da li šerif ima neku ideju, ko je to mogao da učini?

— Još ne, ali to neće dugo ostati tako — rekao je tiho Holidej. — Ti si sve vreme bio za stolom zar ne, Dejve?

Dejv Templin je zatreptao, a lice mu se zajapurilo.

— Na šta ciljaš, Dok?

— Ako si sve vreme sedeo na onom mestu, lako si mogao da primetiš, da li je neko prošao kroz ona vrata i ušao u hol hotela.

Dejvovo napeto telo se malo opustilo.

— Svakako... svakako, Dok. Samo, nisam gledao. Bar ti znaš šta je poker. Dok igram, ja gledam samo u karte. Zašto misliš da je ubica došao kroz salun?

— Zato što je jedino tim putem bilo moguće popeti se do Rojeve sobe, a da portir ništa ne primeti.

— Postoji i prozor!

— Da... postoji i prozor — Holidej je dovršio svoje piće.

— Mislim da bi trebalo da pođem kući i kažem Beti — počeo je Dejv. — Jedino, ako ti...

— Biće mi draže da ti to uradiš, Dejve — rekao je Dok i pogledao ga malo bolje.

Dejv je bio mršav i oronuo, ali je bilo jasno da je u njemu bilo još dovoljno fizičke snage da se kroz prozor uspne u sobu.

Samo, u tom slučaju, on je morao biti u sobi pre nego što je ušao Roj, razmišljao je Dok o jednoj od mogućnosti, mada ni sam nije znao odakle mu ta ideja.

Doduše, šansa da bi neprimećen mogao da se uvuče u sobu bila je vrlo mala. Možda bi, ipak, bilo dobro da proveri u koje vreme je

Dejv Templin napustio svoju kuću, a u koje se pojavio u salunu.

A onda mu je nešto drugo palo na pamet. Poželeo je da porazgovara sa jednom osobom.

Klimnuo je Dejvu glavom i izašao iz saluna.

Napolju je zastao, a zatim se uputio prema trgovini koju je držao Džil Parmenter.

III

Radnja Džila Parmentera bila je dva bloka dalje od saluna.

Vrata su bila zatvorena kada je Dok stigao, ali unutra je još gorelo svetlo.

Džil je ličnо otvorio, kada je Dok zalupao na vrata svojom snažnom pesnicom.

— Nameravaš li da provališ vrata ili samo kucaš? — upitao je Džil, kada se pojavio.

On je skoro ispunio dovratak. Bio je prava planina od čoveka. Visok preko šest stopa sa veoma snažnim mišićima koje je, doduše, već počela da prekriva naslaga sala.

Valjda su ljudi zato i imali običaj da misle o njemu samo kao o debelom čoveku, sve dok ne bi došli u situaciju da se uvere u džinovsku snagu, koju je posedovalo Džilovo telo.

Međutim, Dok se sećao kako su na igrankama devojke rado pristajale da igraju sa Džilom, jer mu je korak bio lak, a bio je i pravi majstor u vođenju razgovora. Mnogo bolji nego i on, i Roj, iako su njih dvojica imali fakultete. Bio je vešt, bar što se devojaka tiče.

Doduše, tada su još sva trojica bili sasvim mladi, ali Džil mu je takav ostao u sećanju.

Po svojoj popularnosti u gradu, Džil je bio odmah iza Roja.

Pored toga, bio je uspešan poslovan čovek. Voleo je dobro da jede i pije, bio je veseljak, a uvek je bio spreman da pomogne svakome.

I nije mu bilo važno kome pomaže. Ako je smatrao da je njegova pomoć potrebna, on je pružao bez ikakvog pitanja.

— Hteo bih da razgovaram s tobom, Džile — rekao je Dok, koraknuvši u dućan.

Parmenter se malo iznenadio ovom postupku i to se jasno videlo na njegovom licu.

— Zašto da ne?

Zatvorio je vrata za gostom, a zatim prišao tezgi i naslonio se na nju.

Dok je bacio pogled po prostoriji.

Džilov dućan možda nije bio najuredniji, ali je svakako bio jedan od najbolje opremljenih dućana na Zapadu. U njemu je bilo sve što je jednom čoveku, u ovim krajevima, bilo potrebno, pa i više od toga.

— O čemu si želeo da razgovaramo, Dok? — zapitao je Džil.

— Došao sam da razgovaramo o Roju — rekao je Dok. — On je

mrtav, Džile. Da li si možda već čuo za to?

— Roj mrtav? — zapanjio se Džil.

Neko vreme je izgledalo kao da nije shvatao smisao Dokovih reči. Na njegovom licu je bio izraz iznenađenja, ali pažljivom posmatraču ne bi promaklo da to nije bilo iznenađenja čoveka, što čuje neku vest.

A Dok je bio pažljiv posmatrač.

— Nastavi, Dok — rekao je Džil tiho. — Roj je mrtav... Šta još ima?

— Ubijen je! Uboden u zadnji deo vrata, u svojoj sobi, u hotelu, Džile — odvratio je Holidej.

— Shvatam — uzdahnuo je Džil. — Žao mi je, Dok. Zaista mi je žao. Roj je bio dobar čovek. Žao mi je i zbog njegove devojke.

Okrenuo se i pošao iza tezge, odakle je izvadio bocu i dve čaše.

Pili su u tišini. Džil je pio žurno, kao da je želeo da alkoholom spere utisak, koji su na njega ostavile Dokove reči.

A možda je to osećaj krivice, pomislio je Dok.

— Mislim da si ti imao prilično poslova sa Rojem — rekao je naposletku.

— Ne baš mnogo. Onako...

Izgledalo je da je Džil najedom postao zamišljen.

— Koji vam je bio poslednji zajednički posao, Džile?

— Jedno krdo rasnih konja, koje sam prodao preko granice — rekao je Džil.

Nešto u njegovom promenjenom držanju je nagoveštavalo da mu se baš ne dopada ovakvo ispitivanje.

— Da li ste se ti i Roj prepirali? Mislim da ste ranije imali neki posao sa konjima, pa znam da baš nije išlo glatko.

— Ah, misliš na onu svađu pre nekoliko godina?

— Da.

— Ne, to je bila privatna stvar — rekao je Džil, a glas mu je postao tvrd.

— Sećam se da je ta svađa bila prokleto žustra. Izgleda mi da ne želiš da mi pričaš o tome, Džile?

— Privatna stvar, rekao sam ti.

Džilov glas je sada bio gotovo grub, kada je rekao:

— Ne želim da govorim o tome, a i ne dopadaju mi se tvoja pitanja, Dok. Šta nameravaš sa tim pitanjima?

— Ti i Roj ste se prilično oštro prepirali — rekao je Dok odlučno. — Možda se to ponovilo? Sada je Roj ubijen...

— A pošto smo se nas dvojica prepirali pre sto godina, ja sam njegov ubica, zar ne?

— Ja samo pitam...

— I nastaviće š da postavljaš pitanja sve dok ne dobiješ odgovor, koji ti želiš da čuješ. A ako nekome pri tome nagaziš na prste, to tebi nije nimalo važno, zar ne?

— To je bujica praznih reči, koje

ništa ne znače, momče. Mislio sam da ćeš biti od koristi.

— Nisam imao taj utisak. Osim toga, mislim da ti ništa na svetu ne daje pravo da mene optužuješ za ubistvo. A ti činiš upravo to — zagrmeo je Džil stisnutih pesnica, a krv mu je jurnula u lice.

— To još nisam rekao.

— Nećeš ni imati prilike!

Dok je reagovao munjevito. Sagnuo se i izbegao udarac, koji bi ga, da ga je pogodio direktno, poslao pravo na pod i verovatno se ne bi brzo vratio svesti.

Ipak je u naletu Džilova snažna pesnica zakačila Dokov obraz.

Doku se učinilo da mu je to mesto otkinuto. Zato se hitro odbacio prema gomilj konzervi sa govedim mesom i rasturio ih po celoj prostoriji.

Džil se zateturao kao da su mu se konzerve našle pod nogama i malo je falilo da padne. Njegova sledeća dva udarca odletela su u vazduh.

To je pomoglo Doku da ga raspali. Njegova tvrda pesnica je pogodila Džila Parmentera posred lica.

Međutim, gorostas je samo zamumlao i odmahnuo glavom. Dokov udarac nije imao neko veliko dejstvo.

Holideju je ostalo samo da izbegava Džilove udarce, krećući se polako oko njega. Trudio se da ga dovede u položaj u kojem bi petrolejska lampa, okačena iza tezge, bacala svetlost tačno u Džilove oči.

Džil Parmenter je bio borac koji je posedovao neverovatnu snagu, a pri tome se kretao zapanjujućom brzinom. Obe te osobine su bile ujedinjene u Džilov sledeći udarac, koji je pogodio Doka tačno ispod srca.

Dok je za trenutak izgubio vazduh, a Džil nije gubio vreme. Iskoristio je Dokovu slabost i nastavio da ga zasipa pravom kišom razornih udaraca.

Dok je pognuo glavu, trudeći se da bar malo dođe do daha.

U tom trenutku Džil Parmenter je prišao tik uz njega, želeći da ga stegne u svoj medvedi zagrljaj.

Tada se Dok uspravio. Njegova glava je svom silinom pogodila Parmentera u bradu.

Div se zateturao, zatim nagazio na jednu konzervu i svom dužinom pao na pod.

Dok je shvatao da ovde nema mesta for borbi.

Zaurlavajući od besa, Džil je pokušao da ustane.

Holidej ga je sačekao da se podigne s poda i svom silinom ga pogodio u bradu.

Div se prosto ukrutio od siline udarca, ali ga je sledeći Dokov zahvat levicom, ponovo presamitio.

U magnovenju, Dok je shvatio da mora da iskoristi ovaj trenutak. Nije smeo da dozvoli Džilu da dobije u vremenu. Bez milosti ga je zasipao serijom ubistvenih udaraca.

Međutim, morao je da se zapanji pred neverovatnom snagom Džila Parmentera.

Uprkos strahovitim udarcima, koje je primio, Džil se uspravio, a nje-

gova pesnica je, kao iz katapulta izbačena, pogodila Doka direktno među oči. Bilo je to kao da ga je udario kovački čekić.

Dok se zateturao i malo je falilo da padne.

Džil je pošao za njim.

Sledeći udarac koji je pogodio Doka u dijafragmu, isterao mu je sav vazduh iz pluća. Osećao je kako se guši, a pred očima mu se smračilo.

Ipak, reagovao je instinktivno. Bacio se u stranu, ne razmišljajući i sledeći Parmenterov udarac je odleteo u prazno.

Parmenter se zaneo ponet silinom vlastitog zamaha i to je Doku dalo nekoliko dragocenih sekundi. Uspeo je da povrati dah. Sada je stajao naslonjen na jednu bačvu i teško disao posmatrajući Parmentera, koji mu se približavao pretećim izrazom na licu.

Odmakao se od bačve pokušavajući ponovo da dovede Džila u položaj u kojem bi mu svetlo lampe tuklo u oči.

Uto je postao svestan žamora glasova pred radnjom. Verovatno su se ljudi okupili privučeni bukom koja je dopirala iz radnje. Sada su kroz prozore posmatrali obračun i živo komentarisali.

Džil je tada ponovo poleteo na Doka, ali nije koristio pesnice.

Svom snagom je prsima naleteo na Doka i, usled žestine naleta, obojica su pali na pod.

Džil je bio odozgo. Zgrabio je Doka za vrat i počeo divljački da ga steže.

Doku se sve smračilo pred očima. Savijenim prstima i sasvim refleksno udario je Parmentera u oči.

Džil je jeknuo i njegov stisak je oslabio.

Dok je to iskoristio da se oslobodi. I već u sledećem trenutku uhvatio je diva za ruku i uspeo da mu je savije na leđa. Na taj način ga je držao prikovanog za pod.

Parmenter se divlje otimao, ali Dok ga je držao čvrsto.

Onda je čuo glas iznad svoga uha.

— Ostavite ga, Dok.

Bio je to šerif Brah.

— Isteraću đavola iz njega — rekao je Dok zadihano. — Ne mešaj se Brah. I da znaš, ja nisam počeo ovu tuču.

Međutim, šerif je osećao da mora da se umeša. I u sledećem trenutku, Dok je osetio da su ga dve snažne ruke uhvatile za ramena i odvojile ga od Džila.

Uspravio se i malo podsmešljivo odmerio šerifa.

— Idite do đavola, Dok — zagrmeo je Brah ljutito. — Upozorio sam vas da se ne mešajte u tuđ posao. Rekao sam vam, da se manete glupih ideja.

— Samo me pustite da dovršim s njim, šerife i imaćete dokaze koji su vam potrebni.

— Možete li da prekinete?

— Ako moram. A vi ste vlast.

— Znate li šta je ovaj džentlmen učinio — kezio se sav natečen Džil. — Počeo je da me optužuje. Takve optužbe ne bih trpeo ni od jednog čoveka, a ne od neke skitnice i kockarskog probisveta.

— Ne laži, Džile. Samo sam ti postavljao pitanja, a to je moje pravo. To je pravo svakog građanina i ti to znaš. Ako nisi hteo da odgovaraš na njih, nisi morao. Ali, ti si me napao fizički.

— Nije tvoje da me ispituješ. I tvoja je sreća što sam se izgubio od besa, inače bi ti video svoga boga.

I pored toga što je ovde stajao šerif, Džil je još uvek kipteo od ljutine i još jednom je pokušao da zgrabi Doka.

— Zar moram da te upozoravam, Džile? — viknuo je šerif i izvadio revolver iz futrole. — Obojica polazite sa mnom i to mirno, bez protivljenja. Inače mogu da naredim i da vas ponesu. Možete da birate.

— Zaista velikodušno — naklonio se Dok Holidej, koji je već povratio prisustvo duha.

— Pod kakvom optužbom nas vodiš, šerife? — bunio se Džil.

— Ako vas dvojica niste narušavali red i mir — odvratio je Brah — onda Las Prijenta može da se nazove najmirnijim mestom na Zapadu. Hajde momci, polazite već jednom.

Ni jednom rečju Dok nije pokušao da se suprotstavi šerifu. Bio je ljut na samog sebe. Trebalo je od početka da mu bude jasno, da na ovaj način neće postići ništa.

Ali, već odavno ga nešto nije dirnulo više nego ova iznenadna i zagonetna smrt njegovog prijatelja. Izgubio je nerve, što nije bilo nalik na njega.

Znao je vrlo dobro da će za nepunih pola sata svi ljudi u gradu znati za njegov postupak. I znao je, isto tako, da to baš nije moglo da mu bude od velike koristi.

Izgleda da je neko već odneo vesti u salun, pomislio je, kada je pred zatvorom ugledao grupu ljudi.

Džil koji je koračao iza Holideja, još uvek se ljutio na šerifa.

Međutim, sad je bilo onako, kako je bilo. Trenutno, tu nije moglo ništa da se učini.

Dok Holidej je mirno legao na tvrd ležaj i osluškivao Džilovo ljutito gunđanje iz druge ćelije. Pitao se, da li je pogrešio što je išao kod Džila. Zaista mora da je dobro izgubio živce, kad je tako uleteo u njegovu radnju. To mu se odavno nije dogodilo.

Onda je pokušao da zamisli Džila kako zabija nož u leđa Roju. Morao je i sam da prizna, da bi lakše zamislio ovog džina kaok snagom pesnica zadaje nekom smrtonosni udarac, nego da mu zabija nož u leđa. Doduše, sve je bilo mogućno. Ali, koji bi bio motiv?

Stvarno sada mu je i samom bilo prilično mlako objašnjenje, da bi

neka svađa između Roja i Džila mogla da bude razlog ubistvu.

Ne, neko ko je ubio Roja, morao je imati vraški jak razlog za to.

Onda je prestao da razmišlja o Džilu i pokušao da se seti i drugih sugrađana svog pokojnog prijatelja. Kada je dolazio upoznao je neke od njih, ali nikoga nije uspevao da poveže s ovim ubistvom.

— Mora da sam potpuno izgubio živce, pomislio je. Ali, ne mogu da se pomirim s tim da sve odjednom legne, kao da se nije ni dogodilo. Šerif baš ne izgleda da će se mnogo zauzeti, da otkrije ubicu.

Osim toga, setio se da je sada on postao vlasnik ranča, najvećeg u ovoj oblasti i ta pomisao ga je još više oneraspoložila.

Pre svega, šta će on sa rančom? Nikada u životu nije pomislio da bi mogao imati i jednu stopu zemlje, ili ma jedan crep od kuće. A sada, odjednom ceo ranč i to, toliki.

Samo da se sad ne pojavi onaj prokleti advokat, dok se ovo ne rašćisti, pomislio je Dok. Taj bi mogao još gore da zamuti stvar, sa pričom o testamentu.

Onda se setio Bejva Templina i pitao se, da li je i kako obavestio Beti o tragediji, koja je sada i nju snašla.

Uskoro mu je bilo dosta razmišljanja o svemu i potrudio se da zaspi. Znao je da mu je to sada najbolji lek za sve.

Probudio se kasno, kada su sunčevi zraci već prodrli u ćeliju kroz uzani prozor na rešetkama.

Samo što je seo, u ćeliju je ušao šerif, i ponudio mu doručak.

Dok je odbio i pogledao preko puta u susednu ćeliju. Džil Parmenter je već bio pušten. Sigurno je otišao da otvori svoju prodavnicu — ironično se osmehnuo Dok.

— Savetujem vam da se držite dalje od Džila, Holideje — rekao je Brah ozbiljnim glasom.

— Vaša i jeste da dajete savete, šerife

— Ne budite previše sigurni u sebe. To vam govorim za slučaj da još uvek želite da se razračunate s njim. Ako vas negde budem video zajedno, obećavam vam da ćete se obojica ponovo naći ovde. Samo, to onda neće biti na jednu noć.

— Kako bi bilo da mi vratite revolvere, šerife. Znate, prilično su skupi.

— Video sam. Takve revolvere nema niko u ovoj okolini. I koliko sam čuo, vrlo su efikasni. Zato molim vas...

Skinuo je opasač sa revolverima, koji je visio na kuki pored vrata i pružio ga Doku.

— Čuli ste šta sam vam rekao — kazao je ozbiljno. — Vi niste prvi čovek na svetu koji je izgubio prijatelja. Ako mislite da treba da se sa nekim razračunavate, pričekajte malo. Ne zalazite u moj posao. To ne podnosim.

Dok je izašao iz šerifove kancelarije ne govoreći ništa. Lice mu je

bilo napeto i natmureno. Još uvek je osećao bolove od sinoćnih udaraca.

Ulica je bila skoro sasvim pusta. Pred salunom je još uvek privezan za prečku stajao Mig.

Kada mu je Dok prišao, Mig je zanjištao.

— Zdravo prijatelju — potapšao ga je Dok po sapima. — Tvoj gazda baš nije bio za mustru sinoć. Ali i to će proći.

Vinuo se u sedlo i pošao ulicom. Pred Parmenterovom prodavnicom je zastao i pogledao Džila, koji je stajao na vratima.

Džilovo lice je izgledalo jezivo. Donja usna mu je bila rascepljena, podočnjaci otečeni i modri, a celo lice naduveno.

Dok je sjahao i prišao trgovcu. Mislio je možda da se Džil ohladio, a možda će hteti razumno da razgovara.

— U redu prijane — rekao je Džil. — Nadam se da nisi rešen da se ponovi ono od sinoć. Imam pred sobom naporan dan. Osim toga, i ovaj dućan treba dovesti u red.

— U redu, u redu Džile. Možda sam i pogrešio.

U Parmenterovim očima se pojavilo iskreno divljenje.

— Još nikad nikome nije uspelo da me obori udarcem pesnice — rekao je. — Ti si me iznenadio. Da nije bilo toga, ne bih se s tobom gnjavio, kao sinoć.

— Znači, gnjavio si se? — pitao je Dok malo podrugljivo.

— Nisam te dobro procenio prijane, to je sve. A osim toga, zbog tvoje glupe optužbe, izgubio sam nerve. Nadam se da se to više neće dogoditi. Čak i ako me budeš optužio pred celim gradom, ja ću biti spreman na to.

— Ja te nisam optuživao. Samo sam postavljao pitanja — podsetio ga je Dok.

— Ti još uvek misliš da sam ja ubio Roja?

— Još uvek mislim da ga je neko ubio, jer nije mogao sam sebi zariti nož u vrat.

— Nisam pojma imao o tom događaju, sve dok mi šerif jutros nije ispričao.

— U redu, Džile. U stvari, ja sam juče bio kod tebe jer od nekoga moram da počnem. A čuo sam da si ti skoro imao žestoku raspravu sa Rojem. Nisi hteo da mi kažeš o čemu se radilo, ni za ono staro, a kamo li za ovo, pa sam ja dalje pitao...

Džil je ćutao i posmatrao ga toliko dugo da je Dok pomislio da će, ipak, uslediti neko objašnjenje. Ali, Džil je rekao:

— To nema nikakve veze sa Rojevom smrću. — Zastao je, a zatim dodao: — Bar sam ja ubeđen u to.

— Šta to treba da znači. Da nije još neko bio umešan u taj sukob?

— Gubiš vreme, pokušavajući da od mene nešto izvučeš, Dok. Ja ne znam baš ništa o tom ubistvu. To je sve što mogu da ti kažem. A sada, mislim da je dosta. Imam prilično posla.

IV

Sahrana je bila obavljena.

Zajedno s okupljenim građanima, Dok Holidej je stajao sve dok se iznad Rojevog sanduka nije obrazovala humka sveže iskopane zemlje.

Roj je sad ležao pored svoga oca, čoveka, koji je voleo Doka kao da mu je rođeni sin, što dokazuje i njegov testament za koji niko od prisutnih još nije znao.

Odmahnuo je glavom pokušavajući da se otarasi tih misli. On je užasno mrzeo sve ove građanske rituale i želeo je da se što pre izgubi odavde.

Ali, znao je da to sada neće biti lako i pitao se kako će izdržati sve to.

Dok Holidej je bio prekaljeni kockar i revolveraš. On je umeo da sačuva živce i u najogorčenijoj borbi, i onda kada je izgledalo da nema nikakvih šansi. Ali, sada mu je bilo dosta. Ono što se dogodilo prošle večeri sa Džilom i ovo razmišljanje o Roju sada, govorili su mu da se previše prepustio osećanjima.

Posle pogreba prišao mu je advokat.

Dok je pomislio da će ga sada oba vestiti o onom testamentu Rojevog oca i sav se nakostrešio. Međutim, Četfild je počeo sa savetima.

— Znate, Roj nije sačinio testament — počeo je. — Bar kod mene nije. Ipak, mislim da bi bilo dobro da pogledate u Rojevim hartijama. Možda ga je i napisao. Možda se njegova oporuka nešto razlikuje od testamenta njegovog oca.

— Ta stvar me, džentlmenu, uopšte ne zanima. Uostalom, ne verujem da se Roj bavio takvim stvarima. On je bio čovek u punoj snazi. Siguran sam da nije pomišljao na smrt.

— Ja sam razgovarao sa nekoliko kauboja — opet je počeo advokat, a Doku je došlo da ga uhvati za jaku i prebaci preko živice kraj koje su upravo prolazili. — Međutim, ni jedan od momaka nije bio pozvan da bude svedok, da se potpiše na nekoj takvoj hartiji.

— Može li to da pričeka? — upitao je Dok mirno.

— Može! Nego, ja sam hteo da vam kažem, da sam u njegovom stolu našao priznanicu na dve stotine dolara, koje je Roj pozajmio Dejvu Templinu.

Dok Holidej je zastao. Ovo je već bilo zanimljivo i moglo je da ukaže na neki trag, bar ako ne na rešenje zagonetke.

— Znate, Dejv je strastan kockar — mleo je advokat. — Oduvek je tvrdio da je pronašao sistem pomoću kojeg može sigurno da dobije. Često se kockao i sa Rojem, ali uvek je gubio.

Dve stotine dolara bila je prilično velika suma i za mnogo bogatije rančere nego što je bio Dejv Templin. Ali, Dok nije verovao da bi to mogao biti motiv za ubistvo.

Poznavajući Roja, Dok je bio uveren da se on nije mogao nadati da

će mu ikada biti vraćene ove dve stotine dolara, a bilo je isto tako jasno, da posle venčanja sa Beti sigurno ne bi prisiljavao svoga tasta, da mu ih vrati.

Što se pak Dejva tiče, niko nije mogao sa sigurnošću da tvrdi šta je moglo da se odigra i u njegovom mozgu. Znalo se da on nikad nije voleo Roja, a to se sada moglo i pogoršati, ako je bio svestan da nikad neće moći da vrati dug.

Holidej već nije ni slušao šta mu je pričao govorljivi advokat. Samo, kada su prišli gradu, tiho je zviznuo i kao da je iz zemlje iznikao, pred njim se stvorio Mig.

Dotakao je prstom obod šešira, malo se naklonio začuđenom advokatu, uskočio u sedlo i već u sledećem trenutku nestao prema glavnoj ulici.

Imao je važnija posla, nego da sluša advokatovo blebetanje. Morao je da zameni konja, jer je Mig izgubio potkovicu.

V

Dokov ulazak u salun bio je, činilo se, iznenađenje za sve prisutne. Svi su mislili da će on odjahati iz grada odmah posle Rojeve sahrane i svi su bili spremni da zaborave taj događaj što je moguće pre.

Međutim, on je kroz gustu dimnu zavesu pogledao prema stolu za kojim je prošli put sedeo Dejv Templin. Zatim je osmotrio i ostale stolove za poker.

Međutim, Dejva nije bilo.

Na drugom kraju prostrane sale, nalazio se klavir i pijanista je u tom trenutku svirao neku laku muziku.

Nekoliko kauboja prišlo je devojkama koje su radile u baru, zamolivši ih za igru. Ipak, većina je ostala uz šank želeći da utoli žeđ, pre nego što krenu na igru.

Jedna devojka je i dalje sedela za stolom. Niko je nije pozvao na igru. Bila je to Kejt Miler.

Dok je prišao baru i naručio dva pića, a onda ih poneo prema stolu za kojom je sedela devojka.

Kejti su oči zatreptale. Zatim se namrštila. Ugledala je izraz njegovog lica. Bilo joj je jasno da to nije bio izraz čoveka, koji je rešio da se zabavlja.

Holidej je spustio čaše na sto, a za tim seo prekoputa devojke.

— Želeo bih da porazgovaram sa vama Kejt — rekao je bez ikakvog uvoda.

— Naravno, mister... Dok Holidej, zar ne?

On je klimnuo glavom.

Devojka ga je gledala u nedoumici, a onda mu se nasmešila, pokazujući dva reda blistavobelih zuba između crvenih usana na kojima se nalazio debeli sloj ruža.

I pored dobrog sloja šminke na licu, videlo se da je devojka lepa.

Naravno, to nije promaklo Doku Holideju, koji je bio vrstan poznavalac ženske lepote.

U devojčinom držanju bilo je nečeg hladnog i dostojanstvenog što, takođe, nije promaklo njegovom zna lačkom oku. Mnogo se razlikovala od svoje prijateljice Dolores, koja je bila žestok temperament.

— Žao mi je zbog Roja — rekla je Kejt i time mu dala na znanje da i te kako dobro zna ko je on.

— Hvala Kejt — klimnuo je glavom Dok. — Vi i Dolores ste sedele za ovim stolom i one večeri kad se to dogodilo, zar ne?

Kejt je razrogačila oči.

— Šta time hoćete da kažete? — upitala je.

— To se dogodilo jedan sat pre nego što sam ja došao — nastavio je Dok, kao da nije čuo njeno pitanje. — Tako je i doktor izjavio. A sada, pokušajte malo da se setite, šta se ovde dešavalo to poslepodne.

— Da...

— Za onim stolom onde, bila je u toku partija pokera, zar ne? Sećate li se?

— Naravno. Kao i obično za stolovima se igralo sve vreme.

— Ali, da li biste mogli da se setite, ko je sve bio tamo?

Kejt je nabrala čelo, razmišljajući.

— Koliko se sećam bio je tamo Kirton. I Huan Lopez... pa gospodin Bredli... Ostali?... Ne bih mogla da se setim, Dok.

— Razmislite još malo.

— Oh, bio je tamo i stari Dejv Templin, naravno. Kako sam njega mogla da zaboravim — nasmejala se, a beli zubi su joj bljesnuli. — On je ovde već deo nameštaja. Kao uostalom i mnogi od nas.

Doka je napustio njegov poslovični smisao za humor. Nije se ni osmehnuo na ovu njenu primedbu na sopstveni račun.

— Jeste li ih videli sve?

— Naravno. Neki su mi bili okrenuti leđima, ali ih se sećam.

— Aha...

— Oh, zaboravila sam. Stari Dejv Templin je došao nešto kasnije.

— Kasnije? Koliko kasnije? Možda se sećate koliko je kasnije od ostalih došao Dejv? Možda sat, ili...

Devojka se iznenađeno trgla.

— Ne mislite, valjda, da je stari Templin mogao da ...

Dok se osmehnuo. Bila je bistrija, nego što je očekivao.

— Ne mislim ništa — odgovorio je. — Samo pokušavam da neke stvari isteram na čistinu. I hteo bih da vas nešto zamolim. Nemojte nikome pričati o ovom našem razgovoru. Hoćete li da mi to obećate?

— Za vas sve — rekla je devojka i podigla čašu.

— Hvala — podigao je svoju čašu Dok. — Nego, ne rekoste mi da li je Templin došao jedan sat posle ostalih?

Kejt je nervozno udarala prstima po stolu. Ipak, izgledalo je da je nisu brinula samo njegova pitanja. Kao da je imala razloga da bude zabrinuta i zbog nečeg drugog.

— Dejv Templin? Ne bih nikad

pomislila na njega, iako znam vrlo dobro da je mrzeo Roja. Nikad nisam mogla da shvatim zašto, ali, to sam često mogla da primetim u njegovom pogledu.

Otpila je gutljaj pića i zagledala se u dno čaše. Dok joj je ostavio malo vremena. Znao je da više neće morati da pita.

I stvarno, devojka je nastavila:

— On i Roj su se nedavno žestoko svađali. Znam da je Dejv Templin nešto ljutito objašnjavao Roju i nešto zahtevao. Roj to, izgleda, nije uzimao ozbiljno ali ga je stari nervirao. Znate i sad da je on bio...

— Da znam, Kejt. Znam da je bio veren. Ja sam mislio da su se oni već venčali. Ali, da li se možda sećate koliko dugo je Dejv sedeo za stolom, pre nego što sam ja ušao?

— Pa, mislim, manje od jednog sata — odgovorila je. — Ne više od pola sata otprilike.

Onda se malo nagia napred, a pesnice je čvrsto stisla.

— Ali, to ništa ne dokazuje, Dok. Ne bih želela da vam kažem nešto što biste vi mogli pogrešno da protumačite. Od nas devojaka, ovde se traži da ništa ne čujemo i ništa ne vidimo. Ako gazda samo pomisli da ogovaram mušterije... — tužno se osmehnula. — Ovo nije neki naročiti posao, znate... Ali, to mi je sve što imam.

— Ne brinite.

Dok je spustio svoju preplanulu krupnu šaku na njenu.

— Ja ne tražim svedoka. Samo želim da nađem pravi trag. Bilo šta da mi kažete, dajem reč da to niko neće doznati.

— Ipak, ja ne mogu da mislim o Dejvu Templinu kao ubici — rekla je devojka šapatom. — Ako je neko sa nekim imao sukob, čak i ako se mrze, ne znači da je spreman da ubije.

— Možda ne... ako sukob nije ozbiljan Kejt. Bar je tako ovde, na Zapadu. U svakom slučaju, hvala vam.

Dok je potapšao devojku po ruci i ustao. Želeo je da porazgovara i sa Dejvom Templinom. Ali, znao je da salun nije bio pravo mesto za takav razgovor, čak i pod pretpostavkom da će rančer večeras navraćati ovamo.

Izašao je na ulicu i vinuo se u sedlo.

Niz ulicu su jahala tri čoveka, očigledno prema salunu.

Upravo u trenutku kada su njih trojica naišla, dva kauboja su prelazili ulicu.

Kada je Dok uzjahao, čuo je kako jedan od jahača postavlja neko pitanje jednom od kauboja. Govorio je sa jakim meksičkim naglaskom.

Kaubojev odgovor je bio popraćen glasnim uzvikom jednog od jahača.

Bacio je pogled preko ramena i video da su tri jahača nastavili dalje ulicom. Čuo je kako mu se konji približavaju u galopu.

U trenutku kada je stigao do

krsnice, okrenuo se i video jahače kako žestoko mamuzaju konje.

Slabo svetlo, koje je dolazilo kroz prozore obližnje kuće, mutno se pre sijavalo na izvučenim koltovima.

Jedan revolver je zagrmeo i presekao tamu dugačkim plamenim jezikom.

Metak je prozujao uz samo Dokovo uvo. Promašio ga je. Ali, za dlaku je falilo da pogodak bude direktan.

Kao ošinut bičem, Dok je pogledao po sedlu, a njegov kolt je munjevito izleteo iz futrole.

Opalio je u trenutku kad mu se jedan od jahača skoro sasvim približio.

Njegov hitac, ispaljen sa daljine od svega nekoliko jardi, kao da je podigao čoveka iz sedla.

Revolver u čovekovoj ruci opalio je još jednom, ali je hitac odleteo u vazduh. Zatim je čovek kao oduvan izleteo iz sedla i zakotrljao se po gustoj prašini, koja je prekrivala ulicu.

Njegov konj je preplašeno odgalopirao glavnom ulicom, dok su mu opuštene uzde zveckale po kamenu.

Dok je ponovo ispružio revolver i opalio dva puta, a zvuk njegovih hitaca slio se sa paljbom druga dva revolvera.

Pad jednog od jahača opomenuo je njegove kompanjone da se razdvoje, na suprotne strane ulice. Tako su Dokovi hici prozujali u prazno.

Jedan od jahača je nestao u tami male, sporedne ulice.

Dok Holidej je poterao konja za njim.

Suviše kasno je shvatio da čini grešku. Direktno pred njim pucanj je zaparao noć, a dugački plameni trag se pružio iz tame prema njemu.

Jasno je čuo tup udar zrna. Pogodilo je pod njim konja, koji je bio u punom trku.

Jadna životinja je klonula, a Dok je preleteo preko njene glave i zakotrljao se po tlu.

Sledeći metak je pogodio zid iznad njegovog ramena, odbio se od njega i sa jezivim zvižduk om odleteo u noć.

Okrenuvši se na stranu, Dok je ugledao čoveka koji je, pognut na konju, upravo napuštao malu ulicu.

Neće mi umaći, pomislio je Dok, podigao je revolver i opalio.

Sa druge strane ulice začuo se pravi stakato, a zatim je neko počeo glasno da viče i izdaje naredbe.

Drugi glasovi su mu se pridružili, ali pucnjava je bila tako jaka i glasna da se nije moglo razabrati šta viču.

Iskoristivši trenutak predaha, jedan glas se izdvojio. Bio je to glas šerifa Braha.

Dok Holidej se upravio na noge. Telo njegovog konja je bilo preprečeno preko jedne aleje.

U celoj ovoj gužvi bio je srećan što to nije Mig. On je izgubio pot-

kovicu pa se odmara u štali, a Dok je uzeo jednog od Rojevih konja.

Uostalom, Migu se ovo ne bi ni dogodilo. Nepogrešivim instinktom, izbegavao bi opasnost, pre nego što bi Dok trepnuo.

Ovde sad nije mogao ništa da učini. Moram poslati strvinara da odvuče konja, pomislio je Dok i upu tio se prema raskrsnici ove ulice sa glavnom. Naprezao je oči da bi probio tamu.

Iz susedne ulice još je dopirala pucnjava. Znao je da jahač koji uleti u tu ulicu neće moći da izađe iz grada. Ta ulica je slepa i on će morati da se vrati. Dosada je svakako došao do kraja ulice i shvatio da je uleteo u zamku.

Bio je u pravu. Već u sledećem trenutku, čuo je topot kopita koji je postajao sve glasniji. Znači, momak se vraća, nasmešio se Dok.

Potrčao je prema najbližoj zgradi i priljubio se uz zid očekujući.

Ubrzo je ugledao konja i jahača, koji je sedeo pognut u sedlu i osvrtao se na sve strane.

Mesec je već bio izašao i na sivkastoplavom nebu jasno se isticala jahačeva silueta.

Sa mesta na kojem se nalazio, Dok je lako mogao da pogodi jahača koji je predstavljao odličnu metu. Ali, to nije želeo. Želeo je tog čoveka živog. Hteo je da dozna, zašto su uperili revolver u njega ljudi, koje nije video nikada u životu. Mrtav čovek nije mogao ništa da mu kaže.

Jahač je sada već stigao do ugla ulice i zastao. Izgledalo je da ne može da odluči kuda da krene. A možda je još razmišljao da li da krene prema mestu gde se malopre razlegala ona pucnjava i pomogne svom ranjenom drugu.

Taj trenutak njegovog oklevanja pružio je šansu Doku Holideju.

A onda mu je jahač još više pomogao. Priterao je konja prema zidu kraj kojeg je stajao Dok. I, čim mu se dovoljno približio, Dok je skočio i svom snagom naleteo na nepoznatog.

Zrno iz jahačevog kolta zarilo se u zemlju pored Dokovih nogu, ali, drugo nije imalo priliku ni da bude ispaljeno.

Jednim udarcem dlanom šake Dok mu je izbio revolver iz ruke i u isto vreme veštim zahvatom ga svukao sa konja. Ipak, izgubio je ravnotežu i zajedno su se našli na zemlji.

Konj, koji je očigledno bio naviknut na pucnjavu, odmakao se malo od njih, a zatim stao.

Dok je pokušao da se digne. Dohvatao je zemlju rukom želeći da se odbaci, ali, na njega se sručilo telo jahača, koji je počeo bukvalno da ga gnječi.

Dok je dograbio čoveka za zglob ruke i čvrsto je stegao. Pokušao je da mu izvije ruku i da mu je savije na leđa, ali čovek je izgleda shvatio njegovu nameru. Njegova slobodna

ruka je poletela i da Dok nije reagovao munjevito, pogodila bi ga posred lica.

Međutim, Dok je podigao lakat i pogodio nepoznatog u bradu.

Bio je to pravi pravcati nokaut iz valjda najnemogućijeg položaja.

Čovek je jeknuo i klonuo.

To je Doku bilo dovoljno da mu savije ruku i da ga pribije na zemlju.

Ali, čovek se brzo osvestio. Pokušao je da udari Doka nogom. Za to je već bilo kasno.

Snažan Dokov udarac u bradu ponovo ga je ošamutio. Sledeći, još jači, konačno je iz njega izbio svaku želju za pružanjem otpora.

Dok je tek sada dobio malo vremena da predahne. Kleknuo je i podigao glavu. Disao je teško.

Podigao je čovekove revolvere i pogledao ga. Ovaj je još uvek nepomično ležao.

Čovek je bio visok i snažne građe, a njegova široka ramena ostavljala su utisak velike snage.

Onda se nepoznat promeškoljio i jeknuo.

Dok ga je uhvatio za okovratnik i podigao na noge. Tek tada ga je pogledao malo bolje.

Čovek je bio Meksikanac. Uostalom, to je govorilo i njegovo odelo.

Bio je obučen u uske pantalone, koje su se od kolena širile i kratku kožnu jaknu. Njegov široki „sombrero" ležao je na zemlji, a crna kosa mu je bila sva razbarušena.

Čovek je prešao rukom kroz kosu, a zatim je upro divlji pogled u Doka.

— Dakle, prijane, šta ćemo sada? — upitao je Dok. — Izgleda da ti ova pozicija baš ne prija. Hajde sada da mi kažeš, zašto si došao ovamo da me ubiješ? Hoću da znam zašto?

— Hoćeš da kažeš da ne znaš?

Meksikančev glas bio je hladan kao led. Odmerio je Doka pogledom, koji nije nagoveštavao ništa dobro.

— Tačno. Ne znam, ali uskoro ću znati.

Gurnuo je čoveka revolverom i poterao ga niz ulicu. Konj koji se malopre odmakao od njih stajao je u senci na rastojanju od nekoliko jardi.

Gurajući Meksikanca revolverom prema konju, Dok mu je prišao, uhvatio njegovu uzdu i omotao je oko ruke. Činio je to sve jednom rukom, jer mu je u drugoj bio revolver na čijem je nišanu držao Meksikanca.

Pošli su ulicom u tišini.

Dok su se približavali mestu odakle su malopre dopirali pucnji, sve jače se čuo žamor glasova.

Uskoro su ugledali prilike nekolicine ljudi.

— Stanite gde ste! — odjeknuo je glas šerifa Braha kad su mu Dok i Meksikanac prišli bliže.

Dok je tek tada primetio da se Brah odvojio od grupe ljudi koji su na konjima blokirali ulicu. Prilazio im je s uperenim revolverima.

— Uh! To ste opet vi — rekao je Brah. — Mogao sam to i da pretpostavim. U stvari, trebalo je to da znam čim sam čuo pucnjavu. Šta sad opet ovo znači, Holideje?

— Znate isto toliko koliko i ja — zarežao je Dok. Bio je ljut zbog načina na koji mu se šerif obraćao, ali pazio se da se mnogo ne zaleće. Shvatio je da će neke stvari morati da reši sam, a to neće moći, ako ga ovaj spori šerif bude držao iza rešetaka svaki drugi dan.

— Niste u pravu. Prokleto sam siguran da ništa ne znam. Hoćete da kažete da su oni vas napali? Mora da su imali neki razlog. E, ja to želim da znam. Taj razlog.

— Moraćete to da pitate ovog lepotana, ešrife. Ne verujem, doduše, da će biti toliko ljubazan da vam to odmah kaže, ali preptostavljam da čuvar zakona ima nekih metoda da dozna ono što ga zanima.

Gurnuo je Meksikanca prema šerifu.

— Evo vam sagovornika. Mislim da će vam biti zanimljivo, da ne zaspite na dužnosti.

— Poznajete li vi ovu pticu? — upitao je šerif zagledajući se u Meksikanca.

— Nisam ga video nikad u životu — odgovorio je Dok.

— Dovedi onu drugu propalicu ovamo, Skofe — naredio je šerif.

Od grupe se odvojio Skofild sa još jednim čovekom i prišao šerifu.

— Poznajete li ovog? — ponovo je upitao šerif.

Dok je dobro zagledao čoveka. Na bledoj mesečevoj svetlosti mogao je da ga vidi vrlo dobro.

To je bio onizak čovek, glatkog lica, otprilike srednjih godina. Bio mu je potpuno nepoznat.

— Ni njega nikad nisam video. Pretpostavljam da je tako i sa čovekom kojeg sam izbacio iz sedla. Jeste li ga pokupili?

— Aha! Eno ga prebačenog preko sedla. Mrtav je. Mrtviji ne može biti — odvratio je šerif namrštено.

— Možda vi njih ne znate, Dok. Ali, oni su tražili vas. U to su bili sasvim sigurni.

— Kako vi to znate? — Dok se hitro okrenuo Skofildu koji je ovo izgovorio.

— Bio sam na ulici kad mi je prišao jedan od njih i pitao me za gazdu „Cirkl S" ranča. Rekao sam mu da smo ga danas sahranili. Ali, on je odgovorio da traži njegovog naslednika koji je sada gazda ranča. Ne znam odakle mu ta informacija. A možda je mislio na starog Grega Soroka.

— Pa, jeste li mu rekli ko je taj gazda? Pretpostavljam da ste bili dovoljno uslužni? — pobesneo je Dok, ali se majstorski savladavao.

— Odakle sam mogao da znam zbog čega vas traže? Pošto ste se samo nekoliko trenutaka ranije vi pojavili na ulici i uputili ovamo...

— Vi ste ih poslali za mnom! Vrlo inteligentno. Naravno niste

mogli da se dosetite da će biti gužve kad tri revolveraša upadnu u grad i traže nekog čoveka.

— Prestanite, Dok — presekao ga je šerif. — Kao da je to sada važno.

Onda se Dok okrenuo dvojici napadača.

— Lepo! Sad ste pronašli Rojevog naslednika i kako ste me malopre obavestili vlasnika ranča. Šta ste to hteli od mene? Da niste želeli da vas zaposlim kao goniče stoke?

Video je višeg od dvojice Meksikanaca kako je pogledao u svog kompanjona, ali, ovaj ni jednim gestom nije pokazao da je čuo Dokovo pitanje.

Dok ga je onda dotakao prstom po nosu i upitao:

— Pitao sam te nešto, kojote! Da li treba da te...

Nije dovršio pitanje. Šerifova teška ruka pala je na njegovo rame.

— Ohladite se malo, Dok — posavetovao ga je. — Moći ćete da postavljate pitanja, kad budete obavljali moj posao. Do tada je to moja briga.

— U redu, u redu šerife. Samo, nešto mi se čini da niste mnogo zainteresovani da doznate istinu. Kad čovek počne suviše da se stara o tome, kako mu je značka prikačena na košulji, to je siguran znak da je vreme da je preda nekom drugom.

— Hoćete li da podnesete prijavu — ljutito je upitao šerif, ne odgovarajući na njegovu žaoku. — Protiv ove dvojice?

— Ne ostaje mi ništa drugo, jer mi vlast ne dozvoljava da im promenim lični opis, što bih ja učinio sa zadovoljstvom.

— To možete da uradite, ali ne u ovom gradu, Dok — rekao je šerif besno. — Ovde ja branim mir i zakon.

— Tako! Dakle džentlmeni, ova fa za našeg poznanstva je završena — skinuo je šešir i pozdravio ih teatralnim naklonom glave. — Ali, mislim da ću još imati čast.

Meksikanci su se ponašali naizgled mirno, ali su obojica toliko kolutali očima da se Dok jedva uzdržavao da ne prsne u smeh, iako je do malopre bio u smrtnoj opasnosti.

Onda je šerif dao znak da pođu prema njegovoj kancelariji pored koje je bio i zatvor.

Na vratima saluna pored koga su uskoro prošli nalazila se grupa ljudi, koji su još držali čaše u rukama. Među njima je bio i Džil Parmenter.

On se jedini i izdvojio iz grupe ljudi i prišao Doku. Iako je i bio radoznao, on to nijednim gestom nije pokazao, kada se obratio Doku.

— Pokušali su da te srede — konstatovao je. — A, Dok? Pokušali su da te srede... ovi su...

Nije završio. Prekinuo je rečenicu na polovini. Kao da mu je nešto palo na pamet.

— Da, pokušali su da me srede — odgovorio je Dok mirno. — Pretpostavljam da imaju svoje razloge, ali, zasada izgleda žele da ih zadrže za sebe.

— Zar nijednog od njih nisi nikada video? — sad se Džil ponašao već nešto prijateljskije, a u glasu mu se osetio prizvuk radoznalosti.

Kada je Dok odmahnuo glavom, Džil je odahnuo s olakšanjem.

— Zaista je neobično to što su hteli da te ubiju.

— Možda baš nisu hteli da ubiju mene. Ona priča o nasledniku i ne mora da se odnosi na mene. Možda su hteli da ubiju Roja, a nisu znali da je taj posao već obavio neko drugi, a Džile?

— Roja? — Džilov osmeh je izgledao usiljen. — Odakle ti ta ideja? Zbog čega bi oni želeli da se dočepaju Roja?

Koračao je pored grupe i upiljio se Doku u lice.

Dok je još uvek pomalo sumnjao u njega, pa je želeo da ga još malo isprovocira.

— Ko zna, Džile. Možda su oni pripadnici neke veće bande, pa ne znaju šta svaka grupa radi... ne bar istog trenutka. Možda ne znaju da je Roj ubijen. A sve do juče, Roj je bio vlasnik „Cirkl S" ranča, zar ne?

— Mislim da je to što govoriš logično. Ipak, ne mogu da shvatim zašto bi neko želeo da ubije Roja...

Sada je Doku već bilo dosadno da razgovara s ovim polupijanim čovekom od koga, video je, neće imati nikakve vajde. Ne bar zasada.

— Znaš, ja mislim — opet je govorio Džil — da su Roja ubili zbog novca.

— Ostavi tu stvar šerifu, Džile. A ako te posle bude nešto interesovalo, obrati se njemu.

— Mislim da ti ne voliš Braha — dosađivao je Džil. — Ne bi trebalo da budeš ljut na njega, ali, ako mu ne uspe da mnogo dozna od ova dva zločinca... Lako se može desiti da oni mnogo i ne znaju. Osim toga, možda su jednostavno želeli da napadnu rančera za koga se zna da ima mnogo para.

Doku je iznenada nešto palo na pamet. Bilo mu je čudno što Džil stalno skreće razgovor na novac kao uzrok Rojevog ubistva.

Njegova ranija sumnja u vlasnika prodavnice ponovo se vratila. Činilo mu se da Džil ipak nešto zna, ako već sam nije umešan u ubistvo.

Da, tako će i biti. Ako on sam nije ubio Roja, morao je nešto znati o čoveku koji je to učinio.

Krupni vlasnik prodavnice ga je dopratio do šerifove kancelarije pa se čak zadržao u njoj, dok je Dok davao izjavu o tome kako su ga razbojnici napali.

Za to vreme Meksikanci su ćuteći nepomično stajali, naslonjeni na zid.

Brah je zatim počeo da ispituje zarobljenike. Za to vreme Dok je veoma pažljivo posmatrao Džila. Primetio je da je ovaj napet i izgledao je kao da se nečega bojao.

A da on ne strepi od nečega što bi dvojica Meksikanaca mogli da kažu, pomislio je Dok.

Kada se ispostavilo da njih dvojica ne žele ništa da kažu, Parmenter je vidljivo odahnuo.

Sada je Dok već bio sasvim siguran da Džil zna nešto. Kada bi samo uspeo da dobije priliku, da ga uhvati negde nasamo, bio je siguran da bi mu Parmenter propevao. Ovoga puta bi mu to uspelo. Ono prvo uzbuđenje zbog Rojeve smrti je prošlo. Sada mu je glava opet bila hladna i znao je da više ne može pogrešiti.

— O kej, Skofe — najzad je uzviknuo šerif. — Zaključaj ove momke u kaveze. Mislim da ću uspeti da izvučem nešto iz njih, pre nego što postanu mnogo stariji.

Stariji od dvojice Meksikanaca se iskezio i pokazao dva niza neverovatno krupnih belih zubi. Ali, njegovog sarkastičnog osmeha je nestalo, kada je Brah nastavio:

— Mi znamo da ste vi, pre izvesnog vremena, prešli granicu. Možda će meksička policija znati nešto više o vama. Izgledate mi kao ptičice za kojima su izdate potternice.

— Samo ćete uzalud tratiti vreme, senjor — najzad je progovorio Meksikanac.

— To će se desiti ako nastavi da razgovara sa vama na dosadašnji način — primetio je Dok.

— Tačno — pravio se šerif da ne primećuje zajedljivost. — Pošto mi je onda sve svejedno, nemam šta da izgubim.

Na njegovom licu grubom od vetra i sunca, pokazao se zadovoljni osmeh kada je primetio kako se Meksikanac trgnuo.

— Ako imate bilo šta da kažete sada vam se pruža prilika — rekao je šerif. — Ali, ako nastavite da se pravite mutavi, obećavam vam da ću već sutra poslati telegram preko granice.

Meksikančeve crne oči su za trenutak bljesnule, čudnim sjajem, a jezikom je liznuo suva usta, kao da zbog nečeg okleva. Zatim je slegao ramenima.

— Uradite kako hoćete, senjora.

— Baš to i nameravam da učinim. Skloni mi ih s očiju Skofe.

Zatim je pogledao Doka koji je sasvim dobro shvatio situaciju.

— Nagađam da su ovi lupeži dobro poznati s one strane granice — uzdahnuo je šerif. — Osim toga, mislim da će im biti milije da daju izjavu meni, nego njihovim čuvarima zakona. Noćas neće baš dobro spavati. A ujutro će njihovo samopouzdanje splasnuti, videćete. Onaj stariji je malopre bio blizu da progovori.

— Sasvim se slažem sa tobom Brahe — izjavio je Džil nekim zvaničnim tonom, iako se šerif nije obratio njemu.

Dok i šerif su tek sada ponovo primetili njegovo prisustvo. Sve do malopre, on se bio šćućurio u uglu na jednoj klupi i nije progovarao ni reč.

— Verujem da im je s one strane postalo suviše vruće pod nogama,

pa su rešili da se sklone ovamo, bar za izvesno vreme — nastavio je Džil. — Baš to sam sve vreme i govorio — pogledao je iskosa Doka kada je završio ovu rečenicu, koja baš nije bila sasvim jasna.

— Mogao bi da budeš u pravu Džile — nasmešio se Dok. — Ja mislim da bi ti mogao o mnogo čemu da budeš u pravu, samo kada bi hteo.

Džil se nasmešio kao da nije čuo poslednje reči. Prišao je Doku i lupnuo ga po ramenu.

Dok nije mogao da se oslobodi utiska da se Džil oslobodio neke velike strepnje.

— Hajde Dok da ti i ja popijemo nekoliko pića u salunu — nasmejao se Džil. — Hajde da pokažemo ljudima da nas dvojica nismo neprijatelji, iako je moje lice još puno ožiljaka. Nema potrebe da se svađamo zbog gluposti. Život je ionako kratak, zar ne?

— Naravno — rekao je Dok.

Sada mu je bilo sasvim jasno da je na tragu ako samo pritisne Džila. Ovaj je upravo pokazao koliko mu je laknulo što Meksikanci nisu progovorili a to nešto znači.

A kad su njih dvojica već stajali za šankom u salunu, Džil je nastavio da priča o banditima, koji prelaze iz Meksika i napadaju poštene američke građane. Bio je pao u vatru i neprestano je pričao i pričao.

Slušajući Džilovu priču, Holideju se učinilo da mu je čak i viski postao bljutav u ustima.

Džilovo zajapureno lice je još uvek bilo sve podnadulo od udaraca.

Posmatrajući ga kako priča, Dok je shvatio da se Džil plaši. Samo za trenutak, tamo u šerifovoj kancelariji njemu je laknulo, ali, kako je vreme prolazilo, bilo je jasno da ga strah sve više hvata. Sada je pokušavao da ga sakrije iza bujice reči.

Dok je pomislio da bi bilo pametnije da napusti salun, da više ne sluša ovo Džilovo brbljanje kad i tako ne može ništa da učini pred ovolikom masom sveta.

Osim toga, njihovom društvu su prišla dva kauboja. Oni su doveli Miga, koji je dobio novu potkovicu i trebalo je da vrate Rojevog konja na ranč.

Bili su to Bul Latimer, ništa manji rastom, ni sitniji od Džila Parmentera i Džo Bagot, sredovečan čovek krivih nogu i kosih očiju, koji je na opasaču, nisko spuštenom niz bokove nosio dva revolvera.

Njih je Dok poznavao od ranije, još kada je kao student dolazio na ferije u Las Prientu.

Njemu se njih dvojica nikada nisu dopadala. Bili su to mutni osioni tipovi, ali, Roj je tvrdio da su vešti u poslu i da su mu veoma korisni.

Dobro se osećao kako mu je Roj to objašnjavao.

Ni Rojev otac ih nije voleo, ali prihvatio je sinovljeva objašnjenja.

I sad su se momci ponašali prilično bahato i bilo je vidljivo da su natopljeni viskijem.

Znači, najpametnije će biti da odem, pomislio je Dok, jer ovo društvo je nesposobno da makar omaškom priloži neki podatak njegovoj istrazi.

Dotakao je prstom obod šešira u znak pozdrava i krenuo prema vratima.

Izlazeći iz saluna Dok je još jednom bacio pogled prema kockarskom stolu za kojim je obično sedeo stari Dejv Templin.

Nije ga bilo. Izgleda da se te večeri Dejv uopšte nije pojavljivao.

Iako je Dok popio više nego što je inače imao običaj, misli su mu bile bistre dok je jahao prema ranču. Svom ranču!

U celoj ovoj gužvi ta misao mu je jedina bila smešna. Nikada u životu nije mogao da zamisli da će postati vlasnik ranča, niti je mogao da se oseća tako.

Ovaj ranč je dobro poznavao. Pre nego što se odlučio na samovanje i jahanje kroz preriju, od grada do grada, od kockarnice do kockarnice, on je dolazio ovamo, bar jednom godišnje, za vreme ferija.

Ali, davno se oprostio od mirnog života i ni na pamet mu nije padalo da sada promeni nešto.

Ipak, znao je da će morati da ostane ovde, dok ne pronađe Rojevog ubicu. A tada, opet će odjahati u široku preriju.

Setio se Latimera i Bagota. Znao je vrlo dobro da se njih dvojica nisu slučajno pridružili Parmenteru.

Kada je on polazio, Džil je opet pomenuo pljačku kao motiv Rojevog ubistva, a ova dvojica su, kao u horu, ponavljali to što je on rekao. To je bila zaista providna igra.

Momci očigledno misle da su veoma lukavi, nasmešio se Dok. Pa, videćemo. Nadam se, uskoro.

Izgledalo mu je, doduše, malo neobično, da se tako ponašaju baš ova dvojica, jer oni su uvek bili uz Roja. Jahali su s njim često i prosto je bilo neverovatno da su mogli da budu umešani u njegovo ubistvo.

Ostao je još jedino Dejv Templin, koji nije potpuno jasan. Ali, zbog čega večeras nije bio u salunu? To nije ličilo na njega. Da se nije uplašio? Možda ga je uhvatila panika?

A da ne postoji neka veza između Dejva i Džila?

Dok je odmahnuo glavom. Bio je već užasno umoran, a i alkohol je činio svoje. Misli su mu bile jasne, ali nikako nije mogao da donese zaključak.

Bio je siguran samo u jedno: Džil Parmenter je znao nešto, a možda i sve. I, Džil Parmenter će biti čovek na koga će on obratiti najviše pažnje.

Još je imao da prođe samo jednu visoravan, punu ogromnih kaktusa, pa da stigne na ranč. Jedva je čekao da izuje čizme i da se spusti na krevet.

Našao se baš iza jednog razgranatog kaktusa, kada je odjeknuo prasak.

Kao da nije do malopre gotovo dremao na svom vernom Migu, Dok je reagovao munjevito.

Mig se nekako odmakao korak, dva bočno, valjda vođen instinktom. Bilo je to dovoljno da uđu u zaklon iza jedne stene.

U Dokovim rukama već su blistala njegova dva revolvera.

Sa druge strane kaktusa, koji je sada bio dosta zaklonjen stenom, nešto se pomaklo.

Mig je zadrhtao. Bila je to njegova jedina reakcija. A Dok je skliznuo iz sedla. Cimnuo je uzdu ulevo, što je Mig shvatio i još malo se udaljio od njega. Pametna životinja se spustila na prednja kolena. Tako više nije bila meta banditu što ih je presreo.

Dok se za to vreme polako šunjao oko stene. Umeo je da gazi nečujno kao Indijanac. To je i prevarilo napadača.

Nepoznati je promolio pištolj iza kaktusa, a odmah zatim se pojavio i široki obod njegovog „sombrera".

Valjda na mene nije krenuo ceo Meksiko, pomislio je Dok. I šta je ovim ljudima. Tu mora da se krije nešto o čemu dosada nisam razmišljao.

U tom trenutku, ispod Dokove pete odronio se jedan kamenčić.

U magnovenju, Dok se bacio u stranu, jer je usledilo ono što je očekivao.

Revolver u napadačevoj ruci je zalajao, a zrna su sustizala jedno drugo.

To je potrajalo samo sekundu, a onda je Meksikanac vrisnuo. Njegov revolver je odleteo u stranu. Uz put je poneo i deo šake.

Sada je Dok tek shvatio da čovek nije bio sam i bio je zadovoljan što ga je izbacio iz pogona.

Sa druge strane, njemu iza leđa, šunjao se drugi. Na to ga je upozorio sam ranjenik, koji je na španskom povikao:

— Pucaj Huane, tu je pred tobom!

Kao zvečarka, Dok se zgrčio i ispruživši se u skoku, našao se kraj nogu drugog napadača. Više je naslutio gde se ovaj nalazi, nego tšo je to znao ili video.

Zgrabio ga je za butine i svukao na zemlju.

Onda je nastala neviđena tuča. Dok je mlatio gde je stigao.

Meksikanac nije uspevao ni da se snađe, ni da odgovori. A ranjenik je na drugoj strani jaukao, očigledno bauljajući prema svom konju.

Tuču je prekinuo topot kopita.

Za trenutak, Dok nije shvatio da li se udaljava ili dolazi neki jahač.

Zastao je da oslušne. To je bilo dovoljno da se Meksikanac nekako iskobelja i skoči. Bio je to snažan momak, a Doku je danas već bilo dosta.

U poslednjem trenutku, Dok ga je uhvatio za nogu. Meksikanac je trgnuo i u Dokovim rukama je ostala njegova kratka čizma.

Kao munja, Meksikanac se vinuo

u sedlo svoga konja i kao bez glave odjurio u preriju.

Držeći čizmu u rukama Dok je morao da se nasmeje.

— Evo i jednog trofeja — rekao je glasno.

Čuvši njegov glas, Mig se lagano približio.

— Hajdemo prijatelju, treba malo i spavati — govorio mu je Dok bacivši se u sedlo. — Ovo već ne može biti slučajno. Počelo je da se događa suviše često. Znači, iza svega se krije nešto mnogo ozbiljnije, nego što smo pretpostavljali.

Čak kada bi sad pokušao da ostavi sve ovo, Dok je znao da ga banda ne bi pustila na miru. Oni su očigledno odlučili da ubiju vlasnika „Cirkl S" ranča, a to je sada bio on.

Sjahao je s konja u tamnom koralu, pošao prema kući i ušao u Rojevu kancelariju.

Upalio je petrolejku, ali je pazio da zauzme mrtvi ugao u sobi. Znao je da ga sada sa svih strana mogu pratiti cevi koltova.

Otvorio je Rojev pisaći sto. Nije mnogo voleo da se petlja sa kojekakvim aktima, ali je sada znao da mora to da uradi.

Uzeo je hrpu hartije i stavio je na sto. Pogledao je još jednom fioku i setio se nečega. Setio se da je danas video onu priznanicu od dve stotine dolara u Rojevom uredu u gradu. Zamolio je advokata da je donese ovamo. On mu je obećao da će pokupiti sve hartije i doneti.

Međutim, priznanice nije bilo. Očigledno, nestala je. Samo je pitanje kada?

VI

Džil Parmenter je spustio čašu sa pićem čim su se pokretna vrata saluna zalupila za Dokom Holidejem. Zatim je rukom pokazao na čaše dvojice kauboja.

— Ispijte brzo — naredio je, a glas mu je prešao u šapat. — Dođite u moju radnju, čim ja izađem. Imaćemo prilično posla noćas.

Bul Latimer je progunđao nešto. Bagotovo ružno lice se iskrivilo u grimasu.

— Šta treba da radimo? — zapitao je oklevajući.

— Saznaćete — odgovorio je Džil kratko. — Nešto mora da se uradi.

Pošao je između stolova dok mu je na licu lebdeo uobičajeni osmeh. Klimao je glavom onima, koji su ga pozdravljali. Sada je on bio najpopularnija ličnost u Las Prienti.

Ušao je u svoju radnju i ostavio vrata nezaključana. Onda se uputio u sobicu iza radnje. Bila je to, u stvari, neka vrsta njegove dnevne sobe i magacina, u isto vreme.

U uglu su se nalazile vreće sa šećerom i brašnom, a na policama, koje su bile uz zidove, bila je poređana galanterijska roba.

Seo je na ivicu stola i, savijajući cigaretu, mrmljao je nešto mršteći se.

Latimer i Bagot su stigli odmah pošto je zapalio cigaretu.

Džil je ustao i pokazao im na stolice.

— Bolje sedite. Večeras moramo da uradimo mnogo toga — rekao je namršteno.

— Dok Holidej? — promrmljao je krupni revolveraš Bagot sedajući na stolicu, koja je zakrckala pod ogromnom težinom njegovog tela. — Misliš li da on nešto zna?

— Ne zna baš ništa — rekao je Džil. — Ali, znaće ako Brah učini ono što namerava.

— A šta to? — zinuo je Latimer.

— Hoće da stupi u vezu sa meksičkim vlastima, da se raspita za Manuela Pereza. Znate da su Manuel Perez i Šorti Kadiljo u buvari?

— Pretpostavljam da ste o njima dvojici razgovarali u salunu — rekao je Latimer, a na licu mu se opet pojavila ona ružna grimasa. — Nisam ih video. Manuel je prokleta budala, kad se usudio da dođe ovamo.

— Sasvim se slažem s tobom Bule — rekao je Džil nestrpljivo. — Ali, činjenica je da su oni došli ovamo i dozvolili da ih uhvate. A Perez dobro zna šta će mu se dogoditi, ako ga Brah preda meksičkim vlastima.

— U pravu si. Samo, on neće lako progovoriti.

— Neće. On nije od one sorte ljudi koji propevaju na prvu pretnju. Ali, šta može da radi čovek koji zna da ga na drugoj strani čeka smrt?

— Tačno!

Džil ga je ljutito pogledao. Nije voleo da ga prekidaju, kad počne da govori.

— Osim toga — nastavio je još mrgodniji — on ima dovoljno vremena da razmisli o svemu. Mogao bi da se nagodi sa Brahom, ako mu ovaj obeća da neće obavestiti meksičke vlasti. A onda, znate šta će biti?

— Taj prokleti glupi pacov! — počeo je Latimer ljutito.

— Jasno vam je valjda da smo i mi u opasnosti — podsetio ih je Džil.

— Pa, možda će izdržati izvesno vreme.

— Mi ne znamo kako će se oni ponašati, niti šta će Brah uraditi s njima. Ne znam čak ni kako biste se vi ponašali u sličnoj situaciji, niti šta bih ja uradio da mi se to dogodi. Znam samo to, da nikako ne bismo smeli da reskiramo.

— Treba mu zapušiti usta i Kadilju, takođe — zarežao je krvoločni Latimer. — Znam odlično kako izgleda ona buvara. Zatvarali su me tamo nekoliko puta radi pijanstva i tuče. Nekoliko vešto upućenih metaka i...

— Nešto si brzo spreman da rešiš problem svojim revolverima, Bule — negodovao je Džil. — Mislim da to ne bi bilo mnogo pametno.

— Pa, šta predlažeš?

— Predlažem da ih izvučemo iz zatvora.

— Uh — progunđao je Latimer sa negodovanjem. — Oni su sami sebe uvalili u nevolju, a ti sada očekuješ od nas da rizikujemo svoje živote, da bismo njih izvadili iz ćorke. Glave par jeftinih revolveraša nisu vredne tolikog truda.

— Nisi baš mnogo mudar, Latimere. Uostalom, možda to tebi tako i izgleda. Samo, ne zaboravi da je i naša koža u pitanju. Ako ubijemo tu dvojicu u njihovim ćelijama, šta onda?

— U pravu si — umešao se umereniji Bagot. — Brah bi onda krenuo u široku istragu sa druge strane granice.

— Tako je — složio se Džil. — Sigurno će se postarati da dobije podatke o Manuelovom identitetu i o razlozima zbog kojih je on došao ovamo. I šta će se desiti?

Oba revolveraša su ćutala.

— Trag će ga odvesti pravo na „Cirkl S", jer Manuel je ovde tražio vlasnika tog ranča. Zar ne shvataš šta sve može da se izrodi iz ovoga?

Stariji revolveraš je pogledao u Latimera.

Ovaj je, najzad lagano klimnuo glavom da se slaže sa Džilom.

— Mislim da ti imaš prilično interesa u svemu ovome, Parmentere — progunđao je Latimer. — Samo da znaš, Brah je pravi pas tragač. A i onaj Dok Holidej je opasna zver ka. Čuo sam o njemu dosta. Taj kad ti stane na rep, nećeš se izvući.

— Nije se dosad pokazao bogzna kako.

— Izbila ga je iz sedla Rojeva smrt, ali već se stabilizovao. Ošacovao sam ga dobro večeras.

— Dok Holidej je budala — rekao je tiho Džil Parmenter. — Osim toga...

— Varaš se prijatelju. To je najsposobniji tragač u preriji.

— Možda! Ipak, čini mi se da sam uspeo da ga uklonim bar sa traga. Ako se nije dogodilo ono što sam isplanirao, on će biti ubeđen da je Roja ubila neka skitnica, zbog novca. Čini mi se da je naseo mojoj priči.

Revolveraši su slegli ramenima. Obojica su poznavali Doka od ranije, i nisu delili Džilovo mišljenje. Ipak, nisu želeli da mu se suprotstavljaju.

Džil je primetio njihovo držanje, pa je rekao:

— U redu! Možda i nije budala, možda se samo pravio da se slaže sa mnom. Ipak, drugačije se ponašao nego u početku.

— Kako? — podigao je oči Latimer.

— Juče me je skoro optužio za ubistvo. A ja sam bih mnogo dao da doznam, ko je ubio Roja, do đavola!

Onda je zaćutao. Ljutito je gledao u ugao sobe, a usta su mu bila stisnuta u tanku crtu.

Zatim je koraknuo bliže revolve-

rašima koji su još uvek sedeli na svojim stolicama.

— Zbog čega se ceriš? — upitao je besno Bagota. — Da i tebi nije pala na pamet slična ideja?

— Roj je dobio ono što je zaslužio ma ko bio onaj ko ga je ubio — odvratio je Bagot. — Ako ti kažeš da ga nisi sredio, ja nemam ništa protiv da ti verujem.

— Ja mislim da je to svakako bio neko od Okampovih ljudi — rekao je Latimer brzo. — Jedino su oni imali stvarno dobre razloge za to.

— Nisam baš siguran u to — rekao je Džil. — Manuel je suviše blizak Okampu i nikako ne može da ne zna šta se događa. Ako je Okamp poslao nekog drugog, on bi to sigurno znao i ne bi došao ovamo da ubije čoveka, koji je već mrtav.

— Možda je neko od njihove bande obavio taj posao, a da drugi nisu znali. U vreme kada se vratio i doneo vest Okampu, možda su Manuel i ona dvojica već bili na putu.

— Može biti da si u pravu, Bule — složio se Džil. — U svakom slučaju, Manuela i Kadilja ćemo izvući iz čorke i...

Džil je prošao između njih dvojice i ušao u dućan. Kada se vratio, u rukama je nosio bocu i tri čaše.

— Mislim da bismo prethodno mogli nešto da popijemo — rekao je.

VII

Šerifova kancelarija u Las Prienti ni u čemu se nije razlikovala ni od jedne građevine namenjene toj vrsti na Zapadu.

Napred je bila prostorija u kojoj je šerif obavljao svoje dužnosti sa svim prerogativima vlasti, a iza nje hodnik sa ćelijama sa strane.

Sama kancelarija je gledala na glavnu ulicu, a jedan njen deo je bio pregrađen i od njega napravljena malena sobica u koju je jedva mogao da stane jedan krevet.

To je za nevolju i u slučaju potrebe, moglo da posluži za spavanje.

U dnu kancelarije su se nalazila vrata, koja su vodila u hodniku sa čije se svake strane nalazila po jedna omanja ćelija.

Iz hodnika sa ćelijama izlazilo se u dvorište iza zatvora, koje je gledalo na jednu omanju ulicu. Ta ulica je gotovo uvek bila pusta.

Slaun je već bio zatvoren.

Glavna ulica je bila u potpunom mraku. Samo je mali krug oko vrata šerifove kancelarije bio osvetljen petrolejkom, koja je visila na dovratku.

Kada su se tri jahača pojavila na glavnoj ulici i skrenula u uzan prolaz pored zgrade zatvora, okolo nije bilo ni žive duše.

Poslednji jahač je vodio za sobom dva osedlana konja.

Stigli su do kapije koja vodi u dvorište zatvora. Taj poslednji jahač je ostao na ulici, a ona dvojica su ujahala u dvorište.

U kancelariji je sedeo samo čuvar zatvora, stari Džeremi Dilon. Dremuckao je na svojoj stolici za ljuljanje.

Jedini zvuk, koji se čuo, bio je strujanje plamena u cilindru petrolejke, a slaba svetlost je bacala na zid ogromnu senku starčeve glave.

Jedan neobičan zvuk je nateŕao starca da se promeškolji u stolici, a kada se to ponovilo, on je zbunjeno zatreptao očima i osvrnuo se po kancelariji.

Onda se zvuk opet ponovio. Čulo se jasno lupkanje drveta i zatvaranje vrata u hodniku, koji je vodio u dvorište.

Nastala je kratka tišina.

Lupkanje drveta i škripa opet se čula. Ovoga puta bliže ćelijama.

Dilon se uspravio na stolici.

Onda je ustao, a ruka mu je smesta pošla ka revolveru koji je ležao na stolu pred njim.

Kada se zvuk ponovo čuo, otvorio je vrata. Sada je jasno čuo šapat.

Okrenuo se oko sebe, uzeo lampu sa stola i krenuo u hodnik gunđajući što ga uznemiravaju. Mislio je da se to zatvorenici igraju s njegovim živcima.

— Šta se to dešava, do đavola? — rekao je ljutito prilazeći Meksikančevoj ćeliji i podižući svetiljku visoko iznad glave.

Meksikanac je ležao na podu ćelije, grčeći se kao u agoniji, dok su mu iz grla izlazili prigušeni jauci i stenjanje.

Džeremi je mirno odmerio čoveka na podu.

— Samo gubiš vreme, žutokljunče — rekao je hladno. — Suviše dugo se bavim ovim poslom, da bih naseo na taj trik.

Nasmejao se kad je Meksikančevo stenjanje postalo jače.

— I ja sam to isto pokušavao jednom, dok sam bio u tvojim godinama. Zatvorili su me zbog jedne sitne provale. Jedino što sam dobio bila je krupna čvoruga na glavi. Napravila mi je drška šerifovog kolta.

— Senjor — progovorio je Meksikanac. Okrenuo se na podu i s mukom podigao glavu prema Dilonu, koji je stajao pored ćelije. — Ja sam bolestan, vrlo bolestan. Doktora, senjor! Za ime svih svetaca, kažem vam da sam bolestan.

— Pa, naravno. I jedino što bi moglo da ti pomogne da ozdraviš je, da ja uđem u ćeliju, a ti da skočiš na mene, zar ne? — smejao se Džeremi.

— Ja nisam lažov, senjor. Verujte mi — s mukom je izgovarao Meksikanac. — Ne tražim od vas da uđete. Samo vas molim da dovedete doktora. To je sve. Moj stomak, senjor! Kao da mi vatra gori u njemu!

— Onda neka gori do ujutro, žutokljunče — rekao je stari čuvar.

Starac se okrenuo da pođe. Meksikanac se uspravio na kolena, a zatim je ponovo pao na pod savijajući se sve jače i stenjući.

— Senjor!... Senjor! Šta da ura-

dim da biste mi poverovali? Jedino vas molim da dovedete doktora. Samo bih želeo da se oslobodim ovih bolova. Ne morate da ulazite ovamo. Stanite pored mene s uperenim revolverom, dok me doktor bude pregledao. Samo ga dovedite, molim vas.

Džeremi se okrenuo sumnjičavo odmeravajući Meksikanca. Ili je ovom čoveku zaista loše, ili je odličan glumac, pomislio je.

— Probudiću šerifa — rekao je zažmirivši očima. — Ne želim da te ostavim bez čuvara.

— Da, da, senjor! — povikao je Meksikanac. — Probudite ga. Učinite bilo šta! Kada doktor bude došao, videćete da sam zaista bolestan.

— O kej! — progunđao je Džeremi. — Ali, ako bilo šta pokušaš, momče, znaj da ćeš time uštedeti posao dželatu.

Okrenuo se i pošao prema kancelariji, još uvek sumnjičavo vrteći glavom.

Zastao je pored sledeće ćelije i podigao svetiljku osvetlivši njenu unu trašnjost.

Drugi zatvorenik je ležao na svom ležaju, očigledno nimalo uzbuđen zbog Manuelove nevolje.

U tom trenutku je iz kancelarije dopro čudan zvuk.

Džeremi se ukočio, a njegova ranija sumnja se udvostručila.

Pošao je oprezno hodnikom. Pored zatvorenih vrata kancelarije spustio je lampu na pod i zastao iščekujući.

Shvatio je da je Meksikanac samo izvodio predstavu da bi ga izveo iz kancelarije, dok se neko drugi ne uvuče tamo. Potpuno se uverio u to, kada je začuo jasan zvuk koraka po drvenim daskama poda.

Da. neko je bio tamo. Ma ko to bio, sigurno je čekao da se on uputi prema ćeliji, a zatim se uvukao u kancelariju.

Znao je da su mogli da uđu u dvorište, da se privuku prozoru ćelije i da jave zatvoreniku kako treba da se ponaša.

Stari čuvar je stajao kao skamenjen, ne znajući šta da radi.

U trenutku je shvatio svu težinu situacije u kojoj se našao. Znao je da je potreban samo jedan pucanj i šerif će se probuditi. Ali, to će biti početak paljbe kojom će nepoznati zasuti uzani hodnik u kome se on nalazio.

Njegov mozak je još uvek groznično radio tražeći najbolje moguće rešenje kada je glas, prigušen i neprepoznatljiv progovorio polako iz mraka, koji je vladao u kancelariji.

— Doći ovamo sa revolverom u futroli i, ponesi tu lampu, pa ti se neće ništa dogoditi, momče — govorio je nepoznati tiho.

Džeremijeva ruka u kojoj je držao revolver, zadrhtala je, a to se isto desilo i sa njegovim nogama.

On nije bio heroj, ali je voleo svoj posao, iako se on sastojao, uglavnom, u dremuckanju u stolici za ljuljanje.

Ali, sada se našao u situaciji, ka-

da je zaista trebalo da pokaže da se ne plaši.

Osim toga, znao je da Brah ume da bude nezgodan šef kada ga neko od njegovih ljudi razočara, ne obavivši dobro svoj posao.

Sada bi, na primer, Brah mogao da pomisli da je on zaspao kada su nepoznati napadači naišli. A možda bi moglo da mu padne na pamet da je on suviše star za posao, koji obavlja.

— Dolaziš li ili treba da zaspem olovom taj hodnik u kome stojiš i da isteram dušu iz tebe? — zapitao je prigušeni glas.

Džeremi je zadrhtao. Da, oni bi mogli baš to da urade.

— Probudićete ceo grad, ako to pokušate — progovorio je očijunički. — I šerifa! Njegova kuća je blizu zatvora.

— Možemo se pobrinuti i za njega — rekao je glas odlučno. — A što se tiče građana, dok oni nešto preduzmu, mi ćemo već obaviti posao zbog kojeg smo došli. Pa, dolaziš li?

Džeremi je skoro zakukao:

— Dobro, doći ću. Ali, kada se šerif probudi, dobro ću izgutati za ovo.

— Gore ćeš proći, ako ne učiniš što ti ja kažem.

Džeremi je vratio revolver u futrolu. Sagnuo se i podigao lampu sa poda. Digao je visoko iznad sebe.

Dve figure su stajale u senci, u udaljenom kraju kancelarije.

— Stani tamo — naredio je maskirani, krupan čovek koji je izgledao neverovatno visok i snažan.

Džeremi je stao. Bacio je brz pogled na vrata kancelarije. Bila su zatvorena, a i prozor, takođe.

Drugi maskirani, mnogo niži od prvog, prišao mu je i razoružao ga. Zatim se ponovo odmakao od njega.

— Stani! — naredio je maskirani.

Džeremi je zastao kraj ćelije jednog od zatvorenika. Onog mlađeg, Kadilja. On je malo pre spavao, ili se pretvarao da spava.

Kadiljo je sada stajao kraj rešetaka, pored vrata.

Niži bandit se progurao pored čuvara. Lice mu je bilo sakriveno maskom, koja mu je dopirala do očiju. Zgrabio je Džeremija za rame i okrenuo ga. Pokazao mu je na svežanj ključeva, koji je onaj krupniji držao u ruci.

— Koji? — pitao je jednostavno.

Džeremi je pokazao ključ. Čuteći je posmatrao nižeg bandita, dok je ovaj petljao oko brave.

— Spusti tu svetiljku malo niže — rekao je krupni čovek ispod svoje marame navučene na lice. — Jesi li sguran da je to pravi ključ? Ako pokušavaš da budeš pametan...

— Ključ je pravi. Evo, ja ću otvoriti ćeliju. Drži samo lampu.

Pružio je lampu nižem od dvojice maskiranih, ali ju je ispustio iz ruke pre nego što ju je ovaj prihvatio.

Svetiljka je pala na pod i razbila se. Istog trenutka zapalio se petrolej što se prosuo iz lampe.

Blješteći, plameni mlaz se uzdigao između njih.

Krupni čovek se hitro odmakao. Nasloni se na vrata ćelije pokušavajući i dalje da otvori vrata.

Drugi maskirani je odskočio u stranu, a maska je počela da mu klizi niz lice. U panici, on je podigao ruke da je pridrži.

Džeremi, koga je plamen prilično oprljio po licu, mnogo spremnije je dočekao čitav događaj i iskoristio je to.

Ne bih se očekivalo od čoveka njegovih godina da će biti tako brz. A on je skočio kroz plamen i ramenom snažno udario manjeg razbojnika, koji se nabio u susedni zid. Za tim je poleteo hodnikom vičući iz sve snage.

— Zaustavite, gada! — zaurlao je Bul Latimer. — Probudiće čitav grad. Polazi za njim! Moći ćemo da zaustavimo šerifa, ali ne i ceo grad!

Plamen se lagano gasio.

Latimer je grozničavo isprobavao jedan po jedan ključ, a Perez je nestrpljivo zvao iz svoje ćelije.

— Odlično! — uzviknuo je Latimer i vrata ćelije su se širom otvorila. Onda je smesta priskočio Perezovoj ćeliji.

U međuvremenu, stari Džeremi je stigao do kancelarije. Veoma dobro je čuo korake čoveka, koji je trčao za njim. Samo je čekao da oseti tup udar zrna u leđa.

Na kraju hodnika je očajnički pokušao da zatvori vrata za sobom, ali je njegov gonilac naleteo na njih svom silinom i snažan udarac je odbacio Džeremija čak na drugi kraj prostorije.

Nesrećni čovek udario je u stolicu i pao vičući i dalje iz sveg glasa.

Maskirani bandit je stao i izvukao revolver. Opalio je jednom.

Dug, žuti plameni jezik kao da se pružio kroz tamu prema starom čuvaru zatvora.

Opalio je ponovo i jauk bola mu je stavio do znanja, da je pogodio cilj.

Stari Džeremi je pao na leđa i umirio se.

Revolveraš je vratio revolver u futrolu u trenutku kada je prvi zatvorenik uleteo u kancelariju. Poleteo je i otvorio ulazna vrata.

— Trči odmah iza ugla — rekao mu je Bagot. Čeka te spreman konj.

— O kej! Polazimo!

Bul Latimer je uleteo u kancelariju a Meksikanac za njim.

Džil Parmenter je čekao sa konjima i odmah je pošao prema ulazu u zatvor, čim je začuo prvi Džeremijev uzvik.

Sedeo je na svom konju pred samim vratima, kada se prvi zatvorenik pojavio.

Viknuo je, a ovaj je potrčao prema njemu.

— Čim Manuel skoči u sedlo — rekao je — vas dvojica krećite i ne zaustavljajte se sve do granice. Roj Sorok je mrtav, to sada znate. Re-

cite Okampu da ću stupiti u kontakt s njim, čim budem mogao... Do đavola!

Okrenuo se, jer je u tom trenutku začuo pucanj.

— Rekao sam tim budalama da ne pucaju! — procedio je kroz zube.

Onda je ugledao krupnu priliku Bula Latimera kako izleće na vrata. Drugi Meksikanac ga je pratio u stopu.

U trenutku, kada je Bagot izleteo iz kancelarije iz unutrašnjosti zgrada se začuo pucanj, a zatim još jedan.

Svima je bilo jasno da je šerif uleteo u zatvor kroz zadnja vrata.

Revolveraš je opalio na šerifa, čim se ovaj pojavio na pragu.

Šerif se bacio na tle odgovarajući vatrom.

— Prekinite s tim, budale! — viknuo je Džil. — Krećimo! — Bio je srećan što je marama menjala boju njegovog glasa.

Krivonogi Bagot je skočio u sedlo.

Meksikanac i njegov kompanjon već su jahali niz ulicu.

Sada su i ova trojica oboli konje.

Na prozoru jedne kuće upalilo se svetlo. Zatim se osvetlio i prozor druge kuće.

Ali, Džil Parmenter se nije uznemiravao.

Kad Brah bude uspeo da skupi poteru, Manuel Perez i Šorti Kadiljo biće već blizu granice.

Bul Latimer i Bagot, koji su umakli ispred njega, sačekali su ga na kraju ulice.

— O kej! — rekao je Džil. — Produžite sada do ranča i nastojte da se uvučete neprimećeni. Ako vas neko ipak primeti, pravite se da ste pijani. Ja odoh kući.

Okrenuo je konja i poterao ga sporednom, mračnom ulicom, sve dok nije došao do stražnje strane svog dućana.

Bio je zadovoljan noćašnjim poslom, ali, nije bio miran. Znao je da je Brah uspeo da vidi Bagota i Latimera. Nije bilo važno što su oni imali maske. Ako samo bude posumnjao u identitet napada, to će biti dovoljno da pokrene istragu.

Džil Parmenter je uzdahnuo.

On nije voleo nasilje, bar tako je mislio o sebi. Ubistva su ga nervirala.

Zbog toga se nadao da Brah neće ništa posumnjati. Nije želeo da još jednom ponovi ono što se dogodilo starom čuvaru zakona.

Ali, ako bude moralo... Bože moj, šta se tu može — slegnuo je ramenima i sjahao s konja.

Što se tiče Braha, s njim bi još i mogao da izađe na kraj, mada ga je teško obmanuti. Ali, u Doku Holideju Brah ima dobrog podstrekača.

Džil Parmenter je bio siguran, da se Dok Holidej neće lako smiriti.

VII

Dolazak Sama Četfilda na ranč „Cirkl S" rano sledećeg jutra, pri-

lično je omeo planove Doka Holideja.

Dok se probudio dosta rano i imao je nameru da ode do Dejva Templina.

Sad više nije mislio da je Dejv umešan u Rojevo ubistvo. Poslednji događaji jasno su govorili da je stvar bila mnogo ozbiljnija, nego što bi bio neki bezazleni kartaški povod. Ali, Dejv je možda mogao da ga navede na neki trag.

Naime, Dejv nije izbijao iz saluna, a to je sigurno bilo mesto u kome se dosta znalo o mnogim prljavim poslovima. Ako se nešto kuvalo tu, mogao je i on saznati.

Osim toga, ni nestanak njegove priznanice iz Rojevog stola, nije bila beznačajna stvar.

Sada će mi ovaj dosadni advokat samo oduzeti vreme, pomislio je Dok, i to vreme, koje bi moglo da bude dragoceno.

Advokat se dovezao u svojoj elegantnoj kočiji i još sa vrata zauzeo važan stav, rekavši Doku da ima nešto da razgovara s njim.

Dok je prekrstio ruke na grudi, malo nakrivio glavu i mirno posmatrao debeljuškastog advokata. Ni jednim migom nije pokazao da bi ga najradije zgrabio za jaku i izbacio napolje.

Advokat je prišao Rojevom stolu i izvesno vreme preturao po njegovim hartijama.

— Sve mora da bude urađeno ispravno i po zakonu — govorio je važno.

Dok je klimnuo glavom ne pokazujući nestrpljenje koje ga je obuzimalo sve više.

— Vaš prijatelj je važio za poslovnog čoveka, mister Holideje. To se podrazumeva u situaciji kakva je bila njegova — počeo je advokat.

Sad će početi da lupeta, pomislio je Dok i malo podigao obrve što je trebalo da znači da očekuje objašnjenje.

Četfild se nakašljao.

— On je, međutim, bio prilično nemaran, ili...

— Ili? — upitao je Dok. — Šta bi trebalo da znači to ili, mister?

— Ne znam — odvratio je advokat oklevajući. — Može biti da je samo bio malo nemaran... mislim, što se tiče čuvanja dokumenata i potvrda o izvršenim poslovima.

— Aha! I onda?

— Pa, sve što vam sada mogu reći Dok, to je da se njegov saldo u banci ne slaže sa sumom novca pribeleženom u njegovim poslovnim knjigama.

— Budite jasniji, mister.

— Biću. Na računu u banci ima petnaest hiljada dolara više.

Dok se iznenadio. On nije mnogo razumevao te stvari, ali znao je bar toliko, da se suma u knjigama i ona u banci moraju poklapati u cent.

On još nije bio u banci da proveri koliko tamo ima novca, a sada je počeo da ga hvata bes kada se setio da ni kriv, ni dužan, mora i time da

se petlja, iako je celog života bežao od takvih stvari.

— Celokupni iznos na računu u banci — čuo je Četfilda kako nastavlja, posmatrajući ga značajno — iznosi tačno četrdeset i pet hiljada dolara.

— Do đavola! — sada je i Dok morao da se zapanji. To je bila ogromna suma čak i za nekoga ko je imao toliki ranč kao što su imali Sarotovi. — Jeste li sigurni u to, Same? — odjednom je zaboravio da su se do malopre oslovljavali sasvim zvanično.

— Sasvim. Zato sam se i začudio.

— Koliko se sećam, Roj je voleo da živi na visokoj nozi. Nije bio od onih koji samo skupljaju dolare i svaki dan trče u banku da vide koliko im je porastao saldo. On je, doduše, odlično vodio ranč i ostvarivao zavidne profite. Ali, nikada nisam mogao da zamislim da su profiti toliki.

— Da, zaista su zavidni — primetio je advokat suvo. — Ali, ja sam proverio sva njegova ulaganja u banku. Novac je ulagan neprestano u toku poslednje dve godine. Međutim, datumi većine ulaganja na račun u banci, ne slažu se sa datumima kada je izvršena neka velika isporuka goveda, konja i tome sličnih poslova.

Sam Četfild je skinuo naočari, obrisao ih maramicom i ponovo ih stavio na nos.

— Da vi, možda, ne znate za neki drugi izvor zarade od koga bi mogao poticati ovaj novac? — zapitao je Doka.

— Odakle bih ja to znao? Nisam ga video godinama. Znam samo toliko, da su, dok je bio živ, stari Greg, jedini prihodi bili od ranča.

— Interesantno — rekao je Sam, podešavajući naočari na nosu. — Prilično interesantno.

Nastalo je kratko ćutanje. A onda je sa napadnom nezainteresovanošću, tobož uz put, advokat rekao:

— Roj je imao mnogo prijatelja, zar ne? Svugde je imao prijatelje. Čak i preko, u Meksiku. Prilično često je išao do Huareza, na kraće putovanje. Malo je bilo čudno da jedan poslovan čovek kakav je bio Roj, putuje tako često. Uvek sam se pitao, zašto?

Dok Holidej se osmehnuo kada je pogledao u advokatovo tobož zamišljeno lice i usne na čijim se uglovima pojavio jedva primetan, podrugljiv osmeh.

— Čini mi se da pokušavate da mi nešto saopštite, Same? — rekao je mirno. — Samo napred, ne oklevajte!

— Da ja kažem vama? Nadao sam da ćete vi nešto reći meni, Dok.

— I to je prilično smešno. Šta bih ja mogao da znam? Pao sam ovamo kao s neba. Nemam pojma odakle se stvorio taj novac na Rojevom računu. Što se mene tiče, ja mogu samo da mislim da ga je Roj pošteno zaradio.

— Gde?

— Pa, ovde na ranču. Mi obojica

znamo — sada je Dok krenuo da malo gnjavi debeljka — da je Roj bio dobar rančer i odličan biznismen. Moglo bi se desiti da taj novac vodi poreklo od posla u nekom drugom gradu. U Feniksu, na primer.

— Ali, u njegovim knjigama nema zapisa o izvršenom poslu — nabrao je obrve Četfild, kao da naporno razmišlja.

— Aha! I, ako se ne varam, vi zbog toga pretpostavljate da je taj posao, u neku ruku, nezakonit — rekao je Dok kome je već dosadilo da se nadmudruje s advokatom. Želeo je da mu što pre vidi leđa, jer je imao svoje planove.

— Ne, bože sačuvaj — podigao je obe ruke Sam. — Nemojte me optuživati za tako nešto, Dok.

— U redu! Onda smo, znači, završili sa tom diskusijom.

— Nismo, jer sav taj novac je sada vaš. Ili bi trebalo da bude vaš.

Dok se počešao po glavi. Ovo je prava stenica pomislio je. — Sigurno misli da bi trebalo da sada počnem da igram od zadovoljstva uz bojne pokliče.

— Dakle, to je sad moj novac, ili bi trebalo da bude moj. Ima li još nešto?

— Hteo sam da kažem, možda je Roj trebalo da izvrši neke finansijske obaveze. Činjenica je da vi, kao novi vlasnik ranča, morate biti upoznati sa celokupnim stanjem, a moj je posao, kao dugogodišnjeg Rojevog advokata i advokata njegovog oca, pokojnog Grega...

— Pređite na stvar.

— Da vas upoznam sa situacijom — nije se dao omesti advokat. — Može da vam se desi da zapadnete u nevolje, Dok. Možda su ti Rojevi poslovi bili sasvim privatne prirode... Ali, ja verujem da je on, ipak, sklonio negde neke pribeleške o tome. Ja kao pravnik, mislim da bi bilo dobro za vas, ako biste se potrudili da ih nađete. A i meni bi bilo lakše. Uvek sam voleo da završim povereni mi posao. A ovaj mi se čini nekako nezavršen.

— Proveriću sve, Same — obećao je Dok samo da ga se oslobodi.

A onda mu se učinilo da bi stvarno, morao da zna šta se krije iza toga. Konačno, sve će to njega jednom snaći.

— A šta vi iskreno mislite o svim tim transakcijama? — upitao je advokata, koji je već spremao svoje hartije.

— Ne bih mogao da dodam nijednu reč izjavi, koju sam već dao.

— Ostavite se tih formalnosti i zaboravite bar jednom da ste advokat — prekinuo ga je Dok.

— Ne mogu da zaboravim da sam advokat, isto tako kao što ne mogu da zaboravim da sam prijatelj ove kuće. Ipak, više ne želim ništa da kažem. Proverite.

Kakva li mi je sad muka pala na glavu ni krivom, ni dužnom, pomislio je Dok. Još mi samo treba da

počnu da me jure vlasti i ko zna ko još.

— Samo još nešto, kao prijateljski savet — dodao je advokat polazeći. — Bilo bi dobro da prethodno sve proverite kod Rojevih prijatelja u Huarezu. Moguće je da je on investirao izvesnu svotu novca u Meksiku.

Onda se iznenadno zakikotao.

— Ko zna, možda ćete otkriti da ste postali vlasnik još i neke hacijende ili ranča tamo, preko. To me ne bi mnogo iznenadilo, poznavajući Roja.

— Izgleda da vi niste baš naročito lepo mislili o njemu, Same?

Advokat je zatreptao očima.

— On je bio prilično simpatičan momak, Dok. Imao je šarm, koji poseduje samo mali broj ljudi. Uvek je bilo prijatno s njim u društvu.

Dok se nasmešio. Bilo mu je jasno da je Sam dobar poznavalac ljudi samo ga je zanimalo šta se krije iza ove kineske opreznosti. Pitao se, da li je znao da su se oni Meksikanci uputili ovamo, da ubiju Roja.

A oni su se uputili baš sa tom namerom. Bio je uveren da su za to morali imati prilično ubedljive razloge. Naravno, nisu znali da je taj posao već obavljen i da je i ovde neko imao svoje razloge za to.

A da nije, ipak, Dejv Templin? Za njega je dve stotine dorala, koliko je dugovao Roju, moglo da bude veće nego nekome ceo ranč. Konačno, i ona nestala priznanica, može nešto da govori.

— Hvala vam, Same — rekao je Dok kada je video da advokat više ne želi da govori.

— Ali, ja još uvek mislim da je Greg Sorok pogrešio što je dao odrešene ruke Roju, još za svoga života. Previše ga je voleo i... to nije uvek dobro — rekao je advokat zamišljeno.

Zatim je žurno sišao stepenicama do podnožja verande i hitro se popeo u svoju kočiju.

Dok je zamišljeno posmatrao oblak prašine koji se podigao za kolima i u tom trenutku je shvatio da je ova poslednja Samova primedba bila najznačajnija u celom njihovom razgovoru.

Okrenuo se i vratio se ponovo u sobu. Znao je da mora da savlada svoju odvratnost prema svemu što ga je vezivalo da sedi ovde na ranču, i da mora da raščisti stvari, pa tek onda da vidi šta će da učini.

Ako bi sada odjahao i ostavio sve, moglo bi mu se dogoditi da ga negde u devetnaestom gradu stigne neka poternica i da ga prekine, što bi bilo još gore, u nekoj od veoma važnih partija pokera.

Uzdahnuo je i seo za Rojev sto.

Uzeo je knjigu nabavki i smejući se sam sebi što je dospeo i do ovoga, počeo da je prelistava.

Ovu knjigu je vodio stari Huver, kuvar, koji se nalazio na ranču već godinama i koga je Dok poznavao odavno.

Nije još pregledao ni dve strane za koje je ionako konstatovao da ni-

su ni najmanje zanimljive, kada je u sobu, bez kucanja, banuo jedan od najstarijih kauboja na ranču.

— Provalili su u zatvor, Dok — rekao je kao bez duše. — Pobegli su oni momci što su juče pokušali da te ubiju.

Dok je podigao pogled. Gotovo i da se nije ni začudio. Ovakve stvari su se dešavale veoma često, znao je to.

Skoro da se tome i nadao kada je video kako je onaj tupavi šerif spor i neefikasan.

— I kada se to dogodilo? — upitao je zgranutog kauboja.

— Noćas — odgovorio je kauboj. — Kada je Brah stigao, oni su već bili u preriji.

— Aha! I šta sad kaže Brah?

— On je odmah krenuo u poteru sa nekoliko ljudi. Jurili su ih do granice. Vratili su se pre izvesnog vremena, dok sam ja još bio u salunu. Nisu bili naročito raspoloženi.

— Mda. I, kako su ptičice uspele da pobegnu?

— Sudeći po šerifovoj izjavi, trojica maskiranih momaka su, posle ponoći, provalili u zatvor. Kada je šerif došao, našao je na podu starog Džeremija Dilona.

— Ubili su ga?

— Nisu! Dobio je jak udarac po glavi i okrznuo ga je metak iz pištolja jednog napadača. Ali, mogao je da dâ izjavu.

— Znači, video ih je.

— Jeste! Rekao je da je jedan od napadača bio izvanredno krupan, a drugi je bio mnogo niži. Imali su maske na licu.

— A ko je javio šerifu?

— Probudila ga je pucnjava. Ali, kada je stigao, oni su već bili odmakli. Izgleda da ih je treći čekao sa konjima.

Stari kauboj se zakikotao.

— Brah je prosto poludeo od besa, hi! hi! — cerekao se.

— To verujem — nasmešio se i Dok, iako je sad moglo da se dogodi da dobije posetu inostranih gostiju.

A onda je požurio do korala i osedlao konja. Pošao je kasom prema ranču Dejva Templina, još uvek naslućujući da bi tamo možda mogao da dobije, ako ne odgovor, a ono putokaz za ovo što se dogodilo.

Dok je jahao, razmišljao je o svom položaju. S jedne strane dobio je ranč sa kojim nije znao šta da čini i koji ga je vezivao za Las Prijentu najdosadnije mesto na svetu, bar dok ne sredi sve kupoprodajne odnose, a s druge natovarena mu je na vrat banda koja hoće da ga ubije. Pošto on ne zna ni ko su, ni šta su ti momci, slabi su izgledi da će uspeti da im umakne.

Onda se setio šta mu je rekao stari kauboj o napadačima na zatvor. „Jedan je neverovatno krupan, a drugi je bio mnogo niži".

Poslednji put kada je video dvojicu koji bi odgovarali tom opisu bilo je to na njegovom vlastitom ranču baš tog jutra. Bili su to Bul

Latimer i Džo Bagot. Jahali su jedan pored drugog.

Setio se da su njih dvojica bili s njim i Džilom Parmenterom u salunu sinoć, pre nego što je izvršen napad na zatvor. Obojica su se slagali s Parmenterom da je Roj ubijen samo zbog novca.

A možda je to slučajnost?

— Da li je? — odgovarao je sebi Dok. Znao je vrlo dobro da se na Zapadu ništa ne događa slučajno, a naročito kada se sastanu tri takva tipa kao što su Džil Karpenter, Bul Latimer i Džo Bagot.

Jedno ga je samo zbunjivalo, ako je to za Doka Holideja moglo da se kaže. Bul i Džo su uvek jahali sa Rojem. Bili su mu najbliži na ranču i prosto je bilo neverovatno da bi oni... Ali, nikad se ne zna.

Zato bi možda bilo od koristi proveriti njihovo kretanje prošle noći i vreme kad su se vratili na ranč. A zatim će trebati postaviti neka pitanja, kako je ovde već red.

Samo, ovoga puta, na ta pitanja treba dobiti odgovore. Ti odgovori moraju biti tačni, a ne puni laži i nelogičnosti, što se može očekivati.

Razmišljao je o tome ko bi bio najmekši i najpogodniji za obradu.

Džo Bagot, pomislio je. Bio je čak siguran u to. I zato je odlučio da, ako to bude mogućno, još sledeće noći ostane nasamo sa Bagotom.

Sunce je već uveliko prešlo zenit, kada je Dok dojahao do istočne granice „Cirkl S" ranča.

Već s ovog mesta mogao je da vidi ranč Dejva Templina i kuću koja se ocrtavala na pozadini jasnog neba.

VIII

Templinov ranč „Rafter T", bio je neuporedivo manji od Rojevog. Manji i lošiji.

Na ovom ranču zemlja nije bila pogodna za travnjake. Bila je slatinasta tvrda i trava se teško probijala kroz nju.

Što je bilo najgore, ranč je bio siromašan vodom.

Kada bi nastupili kišni periodi, sve rupčage i potoci na ranču bili su puni vode. Ali, čim bi kiše prestale, nestajalo je i vode. Ubrzo bi potoci presahnuli, a trava bi počela da se suši.

Osim toga, Templinovi pašnjaci su imali vrlo nezgodan položaj.

Tokom zime na njima je bilo stecište svih vetrova, koji su duvali u ovom kraju. A tada je bilo prosto nemoguće goniti stoku i sačuvati je.

Dejv Templin je na ovom mestu počeo sa velikim idejama. Ali, velike ideje traže i velike ljude, da bi ih mogli ostvariti.

Dejv je nameravao da opaše svoje pašnjake pojasom od nekoliko redova drveća. Za to je odabrao sorte koje brzo rastu.

To nije bila loša zamisao. Drveće bi mu pomoglo da zaštiti svoje pašnjake od vetrova.

Ispitivanja i bušenja su pokazala da u dubini ima vode, pa je Templin planirao da iskopa nekoliko bunara, koji bi mu obezbeđivali vodu preko cele godine.

Međutim, posao se pokazao većim od snage Dejva Templina.

Neočekivano brzo, splasnuo je njegov prvobitni entuzijazam i izgubila se njegova energija.

Bilo je jasno da Dejv Templin nije od onog materijala od kojeg su bili prvi pioniri, koji su se doselili u ove krajeve.

Osim toga, zadesila ga je još jedna nesreća. Umrla mu je žena.

Posle njene smrti. izgledalo je da je Dejv izgubio volju za bilo šta, osim za kockanje.

Bez podrške i ohrabrenja, Dejv Templin je sve više propadao.

Sada se više nije brinuo ni za stoku. Ono krdo, koje mu je ostalo posle ženine smrti postojalo je sve manje, a nije ga obnavljao.

I uopšte, izgledalo je da je on živeo samo za one noći, koje je provodio u gradu za kockarskim stolom, u nadi da će mu se jednom osmehnuti sreća.

Sreća, međutim, kao da nije nameravala da se osmehne rančeru, koji je jednom nogom već bio nad ponorom propasti.

Nekada je njegov ranč zapošljavao priličan broj kauboja. Ali, već prve godine, posle smrti njegove žene, taj broj je spao na tri čoveka.

Posle godinu dana na njegovom ranču radio je još samo jedan kauboj. Uskoro i on je otišao.

Nemajući mogućnosti ni interesovanja da potraži novu radnu snagu, Dejv je zaposlio nekog starca, Pita Grimbla, koji je obavljao poslove u štali i oko konja u koralu. Za ostale poslove, nije bio sposoban.

S vremena na vreme. Templin bi sam obišao ranč i pogledao stoku, koja je živela bez nadzora.

Međutim, i ti njegovi obilasci su se sasvim proredili. Sada gotovo da i nije odlazio dalje od korala, koji mu je bio kraj same kuće.

Izgledalo je da će se stvari promeniti, kada se Beti vratila kući sa školovanja.

Doduše, ona je preuzela veliki deo poslova na sebe. Počela je da brine o stoci, sama je obavljala poslove oko prodaje i zapošljavala ljude, kada je krdo počelo da se formira. Jer, tada su ljudi najpotrebniji. Kasnije. kada krdo prestane da se osipa, nisu ni kauboji baš neophodni.

Svaki novčić do koga je mogla da dođe stavljala je na stranu. Bilo joj je jasno da njen otac više nije sposoban da misli na sutrašnjicu, pa je taj teret prihvatila bez roptanja.

Beti je skoro sve vreme provodila u platnenim pantalonama i najveći deo dana bila je u sedlu.

Ipak, nije mogla da učini mnogo. Jer, sve je to bilo teško za jednu devojku, a naročito u takvoj kon-

kurenciji kakva su bili Roj ili drugi rančeri oko njenog imanja.

Holidej je jahao lagano prema kući koja mu je bila dobro poznata i činilo mu se da se na ranču nije gotovo ništa promenilo od vremena kada je poslednji put bio ovde.

Već se sasvim približio kući i mogao je da vidi šta se događa oko nje.

Stari Pit Grimbl, sa još svega par zuba u vilici, što Dokovom profesionalnom oku nije moglo da promakne, i sasvim bele brade, prvi je izašao pred gosta.

Bio je sav od sena. Očigledno, tog trenutka je izašao iz štale, koja se nalazila na dnu dvorišta.

Sve vreme je ritmički žvakao duvan, a njegovo klimanje glavom u znak pozdrava Doku, bilo je praćeno jednim dugim mlazom smeđeg duvanskog soka, koji je starac izbacio iz usta na prilično daljinu.

— Dobar dan — pozdravio ga je Dok. — Da li je Dejv kod kuće?

Sjahao je i prebacio uzde preko jabuke na sedlu.

— Mislim da je u ovo vreme u gradu — odgovorio je Pit.

— Kada je otišao?

— Pre sat vremena. Uvek žuri. Kao da ga sam đavo goni da što pre stigne do onog prokletog kockarskog stola. Već nedeljama nije večerao kod kuće. Kada je sinoć ostao da večera, iznenadio sam se.

— Kažeš da je sinoć večerao kod kuće, a?

— Da. Prekrstio sam se od čuda.

— O, kej, Pite. Mislim da ću produžiti.

Zastao je za trenutak. Odjednom je zaželeo da vidi Beti. Uostalom, ne bi ni bilo pristojno da ode, a da je ne potraži, kad je već došao dovde.

Znao je da baš nije trenutak za ovakva viđenja, ali šta je tu je.

— Da li je Beti kod kuće? — upitao je Pita.

— Nije daleko — odgovorio je Pit. — Ah, čini mi se da upravo dolazi.

Pokazao je rukom prema maloj šumici nedaleko od kuće.

Dok Holidej se okrenuo.

Držeći se uspravno na konju, kući se približavala Beti. Videlo se da je vrsan jahač i da gospodari životinjom. Dok je morao da se osmehne.

— Hvala ti, Pite — obratio se starcu, koji je stajao i posmatrao ga. — Sačekaću Beti da je pozdravim.

Posmatrao je devojku koja mu se lagano približavala. Ona i Roj je trebalo da se venčaju. Bili bi izvanredni par, pomislio je.

Uto je Beti već prišla kući. Skliznula je iz sedla veoma graciozno.

Na sebi je imala plave platnene pantalone i isto tako plavu košulju.

Odeća joj je bila prilično iznošena, nimalo ženstvena, naročito kada bi pogled pao na opasač sa koltom kalibra 45.

Ipak, izgledala je divno i poželjno. Kako bi tek izgledala obučena u lepu elegantnu haljinu kakve su danas nosile sve devojke, zapitao

se Dok. Tako je skladno građena, a svaki njen pokret pun je urođene gracioznosti i elegancije.

Video je kako su joj obrazi zaplamteli pod njegovim pogledom i tek u tom trenutku postalo mu je jasno da već dosta dugo stoji tu i posmatra je.

— Zdravo, Beti — povratio je svoj mir. — Kako si? Navratio sam do Dejva. Pit mi kaže da je otišao u grad.

— Zdravo, Dok — rekla je kao da nije mnogo iznenađena što ga vidi. — Čula sam da si u gradu. Otac je otišao, kao i obično.

Onda je pokušala da se osmehne.

— Znaš, nema mnogo poslova na ranču koji bi zahtevali njegovo prisustvo.

— Možda ću se sresti s njim kasnije. Drago mi je što sam te video i što dobro izgledaš.

— Pa, zašto žuriš? Mislim da imam kafe u kući — rekla je Beti ljubazno. — Zašto ne bi popio jednu šolju, pre nego što odeš?

— U pravu si, Beti — složio se Dok i pomislio kako je ova devojka hrabra. — Na neki način i sam je zaželeo da malo popriča s njom.

Pošli su prema kući, jedno pored drugog.

Stigli su do vrata zajedno i oboje pružili ruke prema bravi. Njegova ruka je pala preko njene.

Kao oparena, Beti se trgla i povukla ruku.

— Izvini — promrmljao je.

Beti nije ništa odgovorila. Ušla je prva u kući i pošla kroz hodnik prema kuhinji.

— Dobro je što Pit nije zapustio vatru — rekla je sasvim smirena.

Dok je ušao u dnevnu sobu koju je, takođe, poznavao. Uskoro se pojavila Beti sa poslužavnikom u ruci.

Spustila je poslužavnik na sto i sela prekoputa Doka Holideja.

Ali, on se već setio šta je pravi razlog njegove posete i nije se više vraćao u prošlost pri svakom pogledu na Beti.

Bilo mu je žao ove devojke. Izgubila je verenika i to podnela hrabro. Ali, znao je, da će se sve to pretvoriti u pravu tragediju za nju, ako se ispostavi da je njen otac umešan u Rojevo ubistvo.

— Jesi li došao zbog onog što se dogodilo sa Rojem? — neočekivano je upitala Beti, gledajući ga pravo u oči.

— Da li bi ti volela da sam došao zbog toga?

Beti je slegla ramenima.

— Samo da bar znam šta se, u stvari, dogodilo i ko je imao razlog da to učini — rekla je zamišljeno.

— Još ništa ne znam. Možda ću nešto saznati ali, sad su me zaokupili sa nekim pravnim formalnostima. Jutros me je posetio Sad Četfild. Roj nije ostavio nikakav testament...

— Mislim da ne bi bilo razlike, ni da ga je ostavio. Svi znaju da je njegov otac to sve sredio, zar ne?

— U pravu si, Beti.

Možda je sad prilika da, nastavljajući razgovor o Roju, vidi i nešto što je njega zanimalo, pomislio je Dok.

— Beti, tvoj otac i Roj nisu baš bili neki veliki prijatelji, zar ne? — zapitao je.

Devojka se namrštila.

— Mislim da nisu — rekla je tiho.

— Dejv nije bio oduševljen što si želela da se udaš za Roja?

— U početku nije. Ali, kasnije se pomirio s tim. Kao i svi roditelji uostalom — nasmešila se.

— A da li znaš zbog čega nije voleo Roja?

— Mislim da to nije bila neka određenja nesimpatija. Izgledalo mi je da je on mislio da je Roj suviše olako uzimao neke stvari. Uvek je govorio da je Roj prijatan čovek, ali da nije od one vrste ljudi, koji bi bili u stanju da se smire ženidbom i usreće svoju ženu. Čini mi se da je dosta ljudi imalo ovakvo mišljenje o Roju. Ali, ja ne smatram da je to mišljenje bilo tačno.

— Naravno da nije. Uostalom, pretpostavljam da ti ni sama ne bi pristala da se udaš za njega, ako bi mislila da je to tačno.

Beti je sipala kafu. Pogledala ga je nekim čudnim pogledom u kome kao da je bilo nekog iščekivanja. Dok se pitao šta li je to rekao, što je izazvalo ovakav pogled.

— Ti si sigurno čuo da su se njih dvojica često svađali? — odjednom je upitala devojka.

On je klimnuo glavom i već mu je cela stvar postala prilično mučna.

— Ko ti je to rekao, Dok?

— Pa, govori se u salunu. Ali, nisam uspeo da saznam zbog čega su se svađali. Možda ti znaš?

— Ne znam — odgovorila je hladno.

Doku nije promakla ta promena tona i pitao se, šta li se krije iza tog ledenog glasa.

On je dobro poznavao ovu devojku. Njihovi odnosi su uvek bili srdačni. Ali, sećao se kako je ona, kada je počela da se zabavlja sa Rojem, postala hladna prema njemu.

Bilo mu je savršeno jasno da ona ni jednog trenutka nije povezivala svoga oca sa Rojevim ubistvom. Ipak, nikako nije mogao da se oslobodi utiska da ona nešto zna ili bar sumnja, u vezi s ovom stvari.

Znao je da je može i povrediti, ako bude postavljao pitanje i dalje, ali, sad više nije imao druge mogućnosti. Morao je ići do kraja.

Konačno, sada je i njegov život u zalogu, pa mu nije bilo do odugovlačenja.

— Da li si znala da je tvoj otac dugovao Roju novac, Beti? — upitao je.

Pogledala ga je pravo u oči.

— Jesam — rekla je. — Slušaj Dok, šta treba da znače sva ta pitanja?

— Meni je vrlo žao, Beti što moram ovo da radim. Ali, juče su pokušali i mene da ubiju. Ja nisam u poziciji da sedim i čekam od boga

blagoslov. Brah je spor, Rojev ubica se slobodno šeta prerijom i zbog nečega, a ja ne znam zbog čega, kidiše na moj život. Mislim da ti je jasno da moram od nečega da krenem.

Beti je ustala, a lice joj je pobledelo.

— Ako sam te dobro razumela, Dok, u te tvoje sumnjičave kombinacije mogao bi da uđe i moj otac, kao Rojev ubica? Da li to misliš?

— Smiri se, Beti — nasmešio se Dok. — Pravo da ti kažem, ni sam ne znam šta mislim. Ali, ako okolo budem uspeo da sakupim dovoljno informacija, možda ću tako doći i do istine. Užasno mi je žao, ako sam te povredio i molim te da me shvatiš.

Tek sada se Beti setila i onog drugog dela njegove rečenice.

— Ti reče da su pokušali da te ubiju?

— Dva puta, sinoć. To već ne može biti slučajno. A koji sam im đavo ja kriv? I najviše bih voleo da sednem na konja i odjašem u preriju.

— Pa, zašto ne odjašeš?

— Zbog onog prokletog testamenta, koji još nije u potpunosti izvršen. Znaš da bi me Brah jurio kroz tri države, samo da to skine sa svoje glave.

— Kakva glupa situacija.

— I opasna, što je mnogo gore.

— Zar Brah još ništa nije uradio? I zašto nije pohvatao te što su pokušali da ubiju?

— Jeste, ali su mu umakli, noćas.

— Kako to umakli?

— Iz zatvora. Znaš kako se to radi ovde na Zapadu. Dođu trojica, dovedu konje. Jedan čeka, dvojica upadaju, onesposobe čuvara koji ionako spava u svojoj stolici za ljuljanje, odmagle u prerijU, a šerif posle može da im stavi soli na rep. Eto, tako.

Od sve muke Beti je morala da se nasmeje.

— I šta sad?

— I ja bih voleo da znam. Zato i moram da pođem od početka. Pre svega, da nađem Rojevog ubicu. A za to prvo treba da vidim s kim nije bio u ljubavi. Čuo sam za Dejva...

— Valjda ima još neko, ko nije bio u ljubavi sa Rojem — prekinula ga je devojka.

— Ima.

— Ko?

— Džil Parmenter.

— Što ne razgovaraš s njim i ne postaviš njemu ovako ljubazna pitanja, kao što si to učinio sa mnom?

— Razgovarao sam.

— Pa?

— Moram ti priznati, da nisam baš ubeđen da je i on čist u svemu ovome. Sada bih želeo da razgovaram i sa Dejvom. Zato sam i navratio ovamo.

— Kakve ćeš koristi imati od tog razgovora?

— Može nešto i da bude. Ako budemo otvoreno razgovarali o onome

što mi je na umu, možda ću doznati mnogo više nego što bi Dejv mogao i pomisliti da može da mi kaže. Šta mogu. Drugog izbora nemam, Beti.

— Potpuno te razumem. — Sada je opet govorila smireno.

Dok je u to pogledao u svoju šolju.

— Eh, kafa je bila izvrsna. Mislim da bih sada mogao da pođem, Beti — rekao je. — Potražiću Dejva u gradu. Ako ga ne nađem, onda ću sutra ujutro navratiti ovamo.

— I ja ću razgovarati s njim — obećala je Beti. — Ali, sigurna sam da grešiš, Dok. Moj otac nije... nije ono što bi trebalo da bude, ali sigurna sam da nikada ne bi mogao da postane ubica.

— I ja to mislim Beti. Ali, uskoro ćemo znati istinu. Sad mislim da bi bilo pametno da pođem.

Pošla je za njim na verandu.

— Odjahaću do severne sekcije — rekla je. — Malo ću ti praviti društvo.

Jahali su polako u tišini. Dok Holidej je nekoliko puta pogledao i uvek se sreo sa njenim očima. I mada se stalno osmehivala, nije mogla da sakrije da je zabrinuta.

Dok je poterao Miga bliže njenom konju.

— Izgleda da te nešto muči, Beti? — zapitao je. — Ne znam zašto. ali mislim da je to nešto izvan onoga o čemu smo razgovarali.

— Zašto me to pitaš, Dok? — pokušala je Beti da izbegne odgovor.

— Zar nisam dobro nanjušio? — nasmešio se Dok. — Valjda ne činim nešto sa čime se ti ne slažeš?

Iznenada, Beti se nasmejala.

— Sve je u redu, Dok. To je nešto što ti ne bi razumeo. Zaboravi na sve, molim te.

Slegao je ramenima. Očigledno, nešto je propustio. Međutim, nije želeo da insistira i da je tera da kaže ono što misli, ako ona sama nema potrebu za tim.

Rastali su se kada su stigli do pašnjaka, koje je Beti želela da obiđe.

Dok Holidej je poterao konja brže.

Vazduh je bio prilično svež, a popodnevno sunce je već zalazilo za vrhove stena u čijem je podnožju Dok jahao.

Sa desne strane, pružalo se gusto žbunje, koje je tiho šuštalo pokretano blagim vetrom.

Sada je jahao kroz neku prilično široku jarugu koja je s obe strane bila obrasla žbunjem.

Prilično mračno mesto, pomislio je u jednom trenutku, a njegovo dugo iskustvo opomenulo ga je na oprez.

Jahao je polako puštajući Miga da odabira put, a sam se usredsredio na osluškivanje zvukova. Pažljivo je osmotrio ivice jaruge. Sve je bilo mirno.

— Dušu dalo da neko pripuca — rekao je sebi tiho. — Prosto bih se čudio, da se to ne dogodi.

A onda se približio mestu na kome je jaruga pravila oštar zavoj.

U jednom kratkom trenu, ugledao bljesak vatre iz puščane cevi. Grmljavina pucnja čula se nešto kasnije i slila se s udarom metka.

Gore, na rubu jaruge, čovek koji je pucao, prislonio je pušku uz lice i spremio se za novi hitac.

IX

Kao munja Dok je izleteo iz sedla. Pokušao je da se uhvati za jabuku sedla, ali, ona mu je prosto iskliznula iz ruke.

Želeći da mu pomogne, Mig se malo nagnuo u stranu. Međutim, baš na tom mestu, put je bio suviše uzan i noga mu je upala u jednu dosta duboku vododerinu.

U poslednjem trenutku, Dok je uspeo da se izvije u stranu. Nije mu ovo bilo prvi put da upada u zasedu. Sada je bilo važno da se ne saplete o uzdu, jer se moglo dogoditi da ga Mig i nehotice povuče sobom, a tada bi se strahovito izudarao po kamenjaru.

Divlje se zakotrljao po tlu, tražeći očima mesto gde bi se zaklonio.

Ponovo je odjeknuo pucanj. Ali, to nije bio onaj isti strelac. Zrno je stiglo iza stene, koja se nalazila nešto malo ulevo od mesta na kome se još videla puščana cev.

Ovaj drugi pucanj je udario u kamen pored Dokove glave.

Istog trenutka zalajao je i njegov kolt.

Prvi strelac je prosto odskočio i poleteo u jarugu. Onako u letu. Dok ga je dokrajčio.

Ali, to nije bio kraj. Tek sada Doku je bilo jasno da su ga napale bar trojica. Sa svih strana, jarugu su zasuli meci.

Dok je opet počeo da se kotrlja. Konačno je uspeo da se zakloni iza jedne stene, koja nije pružala bogzna kakvo skloniste, ali, bilo je bolje išta nego ništa. Pripucao je i još jedan napadač je začutao.

Tek sada Dok je osetio bol i shvatio da mu je ruka pogođena. Tane ga je pogodilo u levu ruku, malo iznad lakta. Rukav na njegovoj košulji postao je taman i vlažan, ali krvarenje još nije bilo zabrinjavajuće. Dok je znao da bi sad bilo najbolje da miruje. Međutim, za to nije bilo nikakve šanse. Bio je duboko svestan da okršaj tek počinje.

Ležao je iza stene nepomično, sa revolverom u ruci i očima pažljivo isoitivao ivice jaruge. Nešto dalje iza jednog grma, legao je Mig.

Još jedan pucanj je zagrmeo. Sada je uspeo da ugleda dug plameni jezik iz gustog žbuna nekih desetak stopa iznad mesta na kojem je ležao.

Metak je i ovog puta udario opasno blizu. Odvalio je komad stene iznad Dokove glave.

Istog trenutka i Dok je opalio. Spustio je revolver i napeto posmatrao mesto na koje je pucao. Odande se više niko nije oglašavao.

Međutim, pucanj je prasnuo sa drugog mesta. Znači, strelac je promenio položaj, zaključio je Dok.

Dokov položaj je zaista bio nezavidan. Ako se pokrene, zrno će ga sigurno pogoditi, a nije mogao dugo da ostane nepomičan, to je znao.

Osim toga, rana ga je sve jače pekla. Krvarenje je postajalo sve jače.

Malo se uspravio i leđima se priljubio uz stenu, pružajući tako što je moguću manju metu.

Strelac mu se sada nalazio sa desne strane. Dok je čekao s uperenim revolverom.

Nije trajalo dugo. Posle nekoliko trenutaka, puška se ponovo javila.

Dok je opalio gotovo istog trenutka, ali, strelac je opet pritisnuo obarač. Još jedan pucanj i Dok više nije imao metaka u revolveru.

Onaj drugi revolver, sa leve strane, povukao mu se unatrag i teško je bilo saviiati se, jer ga je ruka užasno bolela.

Sledeći metak je udario iznad njegove glave i odvalio parče stene, koja ga je udarila posred čela.

Osetio je kako mu se mrači pred očima, a zatim je pao, skotrljavši se iza stene, na čistinu.

Ostao je da leži nepomično.

X

Pošto se pozdravila sa Dokom Holidejem Beti Templin je ostala da stoji na mestu, osluškujući topot kopita njegovog konja, koji je postajao sve tiši.

Uzdahnula je i poterala svoga konja.

Još od svog detinjstva poznavala je Džona Holideja. Bio je to čudan dečak i, nekako, kada se njegov život okrenuo preriji, kao da se niko i nije začudio.

Setila se kako je, dok su bili tinej džeri, on bio najpopulariji. Bio je pametan, šarmantan i imao je izvesnu notu ironije u svom ophođenju, koja se njoj naročito dopadala.

Međutim, on nije bio zainteresovan za nju. Najviše na svetu u to vreme bar, zanimala ga je medicina, a kasnije, na žalost to su postale karte i njegovi revolveri okovani sedefom.

Roj je bio drugačiji. I kada je shvatila da je Džon Holidej nikada neće zaprositi, pristala je da se uda za Roja. Zamolila ga je samo da sačeka izvesno, vreme da ona sredi očevo imanje.

Roj joj je ponudio pomoć. Međutim, ona nije želela da bude zavisna od njega. Bar ne, u tom pogledu.

Sada ju je bilo prosto stid pred samom sobom što je Rojevu smrt doživela kao oslobođenje. Bilo joj je žao što je poginuo. Zajedno su rasli, zajedno provodili detinjstvo i mladost, ali, kao žena, koja je uskoro trebalo da postane njegova supruga, doživela je oslobođenje. To je bilo istina i ona tu ništa nije mogla da učini.

Uostalom, još ranije je često osetila kajanje što je dala reč da će se udati za Roja. Ali, smatrala je da mora da je održi. To je za nju bilo pitanje časti.

Razmišljajući, prešla je oko četvrt milje kada je začula prvi pucanj iz pravca kojim je odjahao Dok.

Kada je odjeknuo sledeći pucanj, naglo je okrenula konja i u punom trku poterala ga prema jarugi.

Još jedan pucanj, pa još jedan, za grmeli su u tišini.

Beti je osetila kako je hvata panika. Bilo joj je jasno da su to isti oni ljudi, koji su već pokušali da ubiju Doka Holideja.

Ni sama nije znala kako je stigla u jarugu. Bila je na ulazu kada je začula sledeći pucanj i postalo joj je jasno da su napadači gore, na ivici jaruge.

Okrenula je konja i poterala ga uz brdo prema mestu odakle su napadači pucali. Jahala je oprezno, trudeći se da ne pravi veliku buku.

Posle nekoliko trenutaka zaustavila je konja. Ugledala je čoveka koji je klečao na samoj ivici i držao pušku prislonjenu uz obraz. Bio je sam, bar joj se tako činilo.

Izvukla je iz futrole svoj revolver i podigla ga.

U tom trenutku njen konj je zarzao i čovek s puškom se hitro okrenuo.

Zapanjio se kada je ugledao Beti, ali njegova zbunjenost nije trajala dugo. Podigao je pušku prema njoj. Presporo.

Potpuno mirno i pribrano, Beti je povukla obarač. Metak je pogodio čoveka posred grudi i odbacio ga na leđa. Čovek se trgnuo nekoliko puta, a zatim se potpuno umirio i ostao da leži nepomično.

Prilazila mu je oprezno, držeći u ruci srpeman revolver. Bojala se da to nije neki trik, da je ne iznenadi. Ali, kada je prišla bliže, shvatila je da nema mesta strepnji. Njen metak ga je pogodio tačno u srce. Čovek je bio mrtav.

Ne časeći ni časa, potrčala je niz ivicu jaruge.

Dole, na čistini, ugledala je Doka Holideja koji je nepomično ležao. Strčala je niz blagu strminu i poletela prema njemu.

— Dok! — povikala je u panici i klekla pored nepomičnog čoveka.

Nejasno kao da se s mukom probijao do njegove svesti, Dok je čuo ženski glas. Neko je ponavljao njegovo ime. Neka žena.

Otvorio je oči, ali nije mogao ništa da vidi. Bar ne jasno. Kao da je svet oko njega bio uvijen u neku tamnu, neprozirnu maglu, koja mu je dozvoljavala samo da nazire senke.

Osetio je zatim nečije ruke na svojim obrazima, kao da ga je neko milovao.

Konačno je razabrao reči.

— Oh, Džone! Dragi Džone... Molim te otvori oči! — Glas se iznenada pretvorio u jecaj.

S mukom se prisilio da još jednom otvori oči i malo uzdigne glavu.

Ugledao je Beti kako kleči pored njega.

— Beti...

Ona se trgla, a zatim se radost ukazala na njenom licu.

— Oh, hvala bogu, Dok.

— Ja... ja... sve je u redu, Beti — mrmljao je Dok pokušavajući da se uzdigne na laktove. Osećao se teško kao da mu je celo telo od olova. — Osecam se dobro. Samo mislim da me je komad stene opalio po glavi. Mora da imam zadebljalu lobanju. Ali... ruka! Metak me je pogodio u ruku...

— U redu, Dok — rekla je devojka blago. — Nemoj se naprezati.

Pošto je primetila njegov upitan pogled nasmešila se.

— Ne brini za onog što te je napao. Neće više. Ubila sam ga.

Doku nije promaklo kako je kroz nju prošao drhtaj, kada je to rekla.

— Znači, tome imam da zahvalim što sam još uvek živ? Poslednje čega se sećam bilo je kako padam i kako me nešto strahovito udarilo u glavu... Znači, ti si ga ubila. Spasla si mi život...

Onda je ućutao kao da se zamorio. Dakle, još jednom su pokušali da ga ubiju. Ali, sam je kriv. Nije dovoljno pazio...

— Beti — progovorio je posle izvesnog vremena. — Čuo sam.

— Šta hoćeš da kažeš, Dok? Šta si čuo?

— Ništa. Mislim da sam se prevario. Zaboravimo to. Imam na mnogo čemu da ti zahvalim. Mislim da bi sada bilo bolje da pođem do ranča. Bio bih ti zahvalan, kad bi mi previla ruku.

Video je kako izraz očekivanja ne staje sa njenog lica i zamenjuje ga nešto kao ljutnja.

— Šta... šta se dogodilo, Beti? — zapitao je umornim glasom.

— Znam šta si čuo. Čuo si što sam ti govorila. Molim te da tome ne pridaješ nikakav značaj. A sada, budi miran. Dovešću ti konja.

— Nije potrebno. Već dolazi — nasmešio se Dok.

Verni Mig se lagano približavao kao da je na svakom koraku želeo da proveri preti li još uvek opasnost njemu i njegovom gospodaru.

— Dobro si ga naučio. Ti izgleda umeš svakog da naučiš šta treba da radi... samo sebe ne umeš — rekla je, osmehnuvši se pomalo tužno. — Evo, penji se, pomoći ću ti.

Pružila mu je obe ruke da mu pomogne da ustane. Odjednom se našla u njegovom zagrljaju. U tom trenutku, kao da je vreme stalo i kao da su nestali svi problemi.

XI

Šerif Brah je lagano dizao pogled sa hartije na svom pisaćem stolu. Zaustavio ga je na prilici, koja se pojavila u okviru vrata.

Od bekstva svojih zatvorenika, Brah je bio u prilično lošem raspoloženju. Tome je doprinela i neuspela potera, koju je organizovao,

morao je i sam da prizna, sa prilič-nim zakašnjenjem.

Banditi su imali dovoljno vreme-na da pređu meksičku granicu, a grad je sada imao o čemu da priča. Šerif je bio potpuno svestan, da se u tim pričama o njemu ne govori baš pohvalno.

Dok Holidej je još uvek stajao u vratima, pomalo oslonjen na dovra-tak, očekujući šerifovu reakciju. On je imao razloga da se ljuti najviše, ali, sačuvao je nerve.

A šerifu se smrklo kad ga je vi-deo. Holidej mu se mešao u istragu o ubistvu Roja Soroka, a on to ni-kako nije podnosio. Osim toga, izazvao je masu nevolja.

Brah je malo pomakao petrolejku, tako da je svetlost obasjala Doka Holideja. Tek tada je shvatio da se sa Holidejom nešto ozbiljno doga-đalo za ovo vreme.

— Šta vam se to, do đavola, do-godilo? — zapitao je Brah zagledav ši se zapanjeno u zavoj oko Doko-ve ruke.

— Džo Bagot i još dvojica vesel-nika leže dole u jaruzi, na Templi-novom imanju — rekao je Dok ume sto odgovora. — Mislim, njihova te-la.

— Bagot mrtav? I ko još? Jeste li ih vi pobili?

— Dvojicu, ja. Ali, ne poznajem ih. Bagota je ubila Beti Templin. Sačekali su me u zasedi, kad sam napuštao Templinov ranč. Kao što vidite ranjen sam. Previla me je Beti. Ležao sam onesvešćen. Džo se upravo spremao da me dokrajči ka-da je naišla Beti. Dobro je što je pucala bez razmišljanja.

— Bagot je pokušao da vas ubije? — Brah je nervozno trljao bradu. — Zbog čega bi to uradio?

— Žao mi je što to ne možete da pitate njega. A ja se s njim nisam dogovarao. Prema tome, ne vrede vam pitanja. Nego, hoćete li da dam izjavu?

Brah je klimnuo glavom i izvukao list hartije.

— Napišite je ovde. Ja ću kasnije poslati pogrebnika da ih pokupi.

Dok Holidej je potpisao izjavu i pružio je šeriju.

— O kej, Dok. Pretpostavljam da znate da su oni prokleti razboj-nici pobegli iz zatvora.

Oko usana Doka Holideja pojavio se ironičan osmeh.

Šerif se, pravio da to ne prime-ćuje.

— Vi ste sigurno očekivali da se to dogodi? Možda mislite da je to uvek mogućno kad takve čuvaju predstavnici zakona kakav sam ja — nije izdržao, da do kraja ostane hladnokrvan.

— Pretpostavljam da niste oče-kivali da ću vam reći da zaslužujete medalju? Koliko ste mogli, vi ste učinili.

— Jel'? Uostalom, možda ste u pravu što me sada zavitlavate. Ne-go, pametnije bih učinio da sam vas postavio za zamenika, da vas vidim u toj situaciji.

— Nisam ambiciozan u tom smislu. Ali, to ste mogli da ponudite nekom drugom. Možda i nekolicini. I možda je zamenicima potreban drugi šerif, da ih predvodi.

Brahovo lice je buknulo purpurnim crvenilom, a u očima mu je bljesnuo ljutit sjaj.

— Izlazite napolje Holideje! Dali ste mi izjavu, a ja ću sprovesti istragu. Pozvaću vas, ako mi budete potrebni. Kao što sam vam i ranije rekao, možete me podsetiti šta je moj posao onda, kada budem došao na vaš ranč i počeo da vam objašnjavam kako se uzgajaju goveda.

— Ne verujem da ćete imati prilike za to — nasmejao se Dok.

Okrenuo se i napustio kancelariju. Nije bilo sumnje, Brah je u vrlo lošem raspoloženju, a ni on sam se nije osećao naročito dobro.

Mada mu je Beti odlično previla ruku, osećao je sve jači bol, a rana je počela polako da kljuca. Nadao se da neće doći do trovanja, jer je Beti dobro isprala ranu alkoholom.

Od šerifove kancelarije Dok je, ipak, krenuo prema salunu. Hteo je da vidi Džila Parmentera.

Ali, Džil još nije bio tamo. Bilo je malo rano za njega. Ni od stalnih gostiju za kockarskim stolom, nije još bilo nikoga.

Popio je jedan brendi, a onda se uputio Džilovom dućanu.

Zakucao je na vrata i čuo brze koraike vlasnika dućana. Očigledno, očekivao je nekoga.

Džil je otvorio vrata i zabezeknuto zastao. Bilo je jasno da ga je Dok iznenadio. On je očekivao nekog drugog.

— Opet ti, Dok? — promucao je, iako se trudio da to zvuči ljubazno. — Uđi! Pridružiću ti se za jednu sekundu. Mislim da je boca na stolu pnazna. Doneću drugu.

Uveo je Doka u dnevnu sobu, a zatim se vratio do ulaznih vrata dućana i tamo zastao osvrnuvši se nekoliko puta po ulici. Namrštio se kao da je očekivao nekog, ko se nije pojavljivao.

— Odakle ti? — govorio je Džil još uvek pomalo zbunjen.

Nalazio se u mrtvom uglu i sa svog mesta Dok ga nije video.

— Od šerifa — rekao je, kao da nije razumeo njegovo pitanje.

— Aha!

Džil je napisao nešto na ceduljici, savio je i strpao u ključanicu. Onda je ugasio svetlo iznad tezge i posle nekoliko trenutaka vratio se u dnevnu sobu sa poslužavnikom na kome se nalazila boca vina i dve čaše.

Tek sada ga je Dok dobro video. Bio je prilično utučen, a ispod očiju su mu se pojavili podočnjaci.

— O čemu se radi ovoga puta, Dok? — najzad je prešao na stvar, sipajući piće.

— Džo Bagot je mrtav, Džile — rekao je iznenada Dok. — Pokušao je da me ubije.

Nije bilo sumnje u to da je zaprepaščenje Džila Parmentera bilo is-

kreno. Umorno se sručio u fotelju, ne skidajući pogled sa Dokovog lica.

Slušao je u tišini i bez pokreta, detalje koje mu je iznosio Dok o pre padu u jaruzi.

Posle toga je čitavih nekoliko minuta zamišljeno klimao glavom, gun đajući nešto za sebe. Izgledalo je da razmišlja o svakoj Dokovoj reči.

— O kej, Džile — rekao je Dok. — To je ono što se dogodilo. Sada bih želeo da znam i zašto se dogodilo.

— I ja bih voleo da znam — rekao je Džil, i dalje odmahujući glavom, kao da mu još uvek nije jasno. — I ja, takođe, Dok.

— Misliš li time da kažeš da mi nećeš objasniti zašto me je Bagot napao?

— Uh! — Džil je ponovo nasuo čašu. Nešto vina prosulo se preko njene ivice po stolu.

Dok ga nije ispuštao iz očiju. Džilovo lice bilo je bledo i na njemu se pojavila zbunjenost.

— Kako bih, do đavola, mogao da znam šta je Bagot imao na umu.

— U redu! Znači, ne znaš. Ali, ja sam siguran da ti znaš par stvari, koje bi mnogo pomogle da dobijem odgovore na nekoliko pitanja.

Džil je u jednom gutljaju ispraznio čašu.

— Ja ne mogu da ti pomognem, prijatelju — rekao je jednostavno.

— Ti si dobro poznavao Džona Bagota i... Latimera?

— Ja sam nekoliko puta pio s njima. To je sve. Uostalom, ja sam pio i sa drugima. Ali, to ne znači da su mi svi poveravali svaku paklenu pomisao, koja bi im pala na pamet. — Džil je govorio sporo, kao da odmerava svaku reč ili da želi da dobije u vremenu.

Ali, Dok je imao čelične živce. I imao je vremena.

— Oni su, takođe, bili bliski sa Rojem — rekao je Džil.

— Njihovi odnosi su bili druge prirode. Radili su kod njega.

— Tačno — nasmejao se Džil. — Njihovi odnosi su bili druge prirode. Da ti otvoreno kažem, Džo i Latimer su plaćeni revolveraši. Eto, to su oni bili kod Roja.

U tom trenutku, Dok je osetio jak bol u ruci, a na licu mu se pojavila grimasa.

— Potrebno ti je piće — primetio je Džil. — Onda bi najbolje bilo da pođeš u krevet. Dobar san će ti prijati.

Dok je prihvatio čašu i ispio je. Džil, takođe.

— Nikada nisam ništa učinio Džou Bagotu — rekao je Dok posmatrajući Džila koji je postajao raz govorljiviji sa svakom čašom. — Mora da je, ipak, mislio da mogu nečim da mu naškodim. Da nije pretpostavljao da sam blizu otkrića istine o Rojevoj smrti?

— Sada ti je i Džo kriv — zakikotao se Džil. — Ko je sledeći na tvojoj listi, Dok? Brah?

— Ko zna! Zasada je na redu Bul Latimer. On i Bagot su bili nerazdvojni. Ono što je znao jedan, sigurno je znao i drugi.

Džil je primakao bliže Doku svoje zajapureno lice.

— Slušaj me Holideje! Ti si na pogrešnom tragu. Ja ti kažem da Bul Latimer zna o ubistvu isto onoliko koliko i ja. A to je ništa. Zašto se ne okaneš svega? To je dobar savet, prijatelju. Bolji nego što misliš. Ja znam da nije prijatno to što si doživeo i da je prokleto gadno umreti sa nožem u leđima, kao što se to desilo Roju. Ipak, okani se toga.

— Aha! Tvoj savet je zaista prijateljski. Ja bih se toga i okanuo i svi ste mi se vi već popeli na glavu, da me iza svake busije ne dočekuje cev. Prema tome, nemam izbora. Moraću da nađem jazbinu tih tvorova. Ali, spreman sam da odustanem pod jednim uslovom...

Na napetom Džilovom licu videlo se olakšanje.

— Napustiću istraživanje, ako mi kažeš razlog zbog koga je to potrebno.

— Hoćeš li? — zapitao je besno Džil.

Dok je hladno klimnuo glavom.

— Onda neka ti bude. Samo da znaš, ono što ćeš čuti, neće baciti baš lepo svetlo na tvog prijatelja Roja. Neće ti biti prijatno.

— Pazi da me ne iznenadiš. Hajde, govori.

Dok se setio nekih nagoveštaja ko je je i advokat Četfild dao u svom razgovoru s njim. Setio se računa u banci i novca čije se poreklo ne zna. Obojica su tada mogli samo da pretpostavljaju da nije u pitanju neki pošten posao. A sada se ispostavilo da Džil Parmenter zna o čemu se radi.

— Dakle? Hoćeš li mi reći bar jednu stvar koja, kako ti reče, neće baciti lepu svetlost na Roja?

— Rekao sam ti šta sam imao da kažem — predomislio se Džil.

— Onda ću morati ja tebi da kažem šta mislim. Mislim da si ti običan lažov, Džile. Prljavi pokvareni lažov.

Dok je znao da je na Zapadu ovo najveća uvreda i da mora da izazove i najhladnokrvnijeg bandita. Zato je to i rekao.

— Mislim da pokušavaš da me skreneš sa traga. Plašiš se da će me taj trag dovesti do nečeg, što tebi ne bi bilo prijatno da ja saznam. I mislim da si ti jedan od tvorova, koje bih pronašao na kraju traga... Stoj, Džile! Da sam na tvom mestu ja ne bih pokušavao da izvučem revolver. Drži ruke na stolu. Sada nisam u stanju da se s tobom obračunam drugačije, sem revolverima.

Brzinom zvečarke koja napada, u ruci Doka Holideja stvorio se njegov niklovani „linkoln".

Džil je zaprepašćeno pogledao. Mogao se zakleti da uopšte nije video pokret Dokove ruke. U prvom

trenutku je pomislio da je u pitanju neki trik.

Tek posle nekoliko trenutaka je shvatio da još nikada u životu nije video brže povlačenje revolvera.

— Ti tako metiljav i ne bi mogao da mi se suprotstaviš pesnicama — zagrmeo je Džil, koji je stvarno bio pravi div.

— To meni i nije važno. Kad naiđem na takvog tvora, ne želim da prljam ruke. Ali, u ovom trenutku nas dvojica treba da sredimo mnogo važnije stvari.

Džil Parmenter se nasmejao. Izgledao je uplašen, ali kao da ga je ova situacija, na neki način, i zabavljala.

Međutim, ni Dok nije gubio hladnokrvnost.

Džil je znao da ga Dok neće ubiti, a Dok je znao da je ovaj svestan toga. Obojica su bili prekaljeni u ovakvim situacijama.

— Najbolje bi bilo da popijemo još jednu čašu — rekao je Džil i posegao za bocom.

Dok nije bio naivan, ali mu je to dozvolio spreman na neko Džilovo lukavstvo.

Džil je dohvatio bocu, istog trenutka podigao ruku i zamahnuo.

Međutim, ruka mu se zaledila u vazduhu. U Dokovoj ruci je istog trena zablistao revolver, a u očima mu je se zacaklio led.

Džil je shvatio da sada više nema šale.

— Kao što vidiš Džile, ne mogu da promašim ni kad bih hteo. Suviše si mi blizu — rekao je Dok opasno blagim glasom. — Savetujem ti da ništa ne pokušavaš. Podigni ruke i ustani.

Dućandžija je poslušao. Ustao je, a pogled mu je bio prikovan za cev Dokovog revolvera.

Dok se nagnuo preko stola, izvukao Džilov revolver iz futrole i zakačio ga za svoj pojas.

— O, kej, Džile — rekao je tiho. — Brzo ćeš dobiti svoj revolver, a ukazaće ti se i prilika da ga upotrebiš.

— Šta to nameravaš, Dok? — progunđao je Džil, a njegovog samopouzdanja je nestalo.

— Malo ćemo da prošetamo, Džile — rekao je Dok. — Poći ćemo tamo iza kuće, u aleju. Tamo ću da ti pružim poslednju šansu.

Džil je razrogačio oči.

— Misliš li na revolverašku obračun?

— Na tebi je da odlučiš.

— Ti si lud! — planuo je Parmenter. — Prokletstvo, čoveče! Rekao sam ti istinu. Umešan sam u jedan posao s Rojem i nemam nameru da govorim o tome samo zbog tvojih pretnji.

— O kej, onda polazimo. Obećao sam sebi da ću večeras srediti neke stvari. A ja uvek održim svoje obećanje.

— Ti si budala. Ja ne želim da te ubijem.

— Mislim da i nećeš imati prilike. Ipak, moći ćeš da probaš.

Džil se iznenada nemoćno skljo-

kao u fotelju, a na licu mu se pojavio strah.

— U redu, proklet bio! Reći ću ti to što želiš da znaš i nadam se da će ti presesti.

Dok je seo.

Nije baš bio siguran da će čuti pravu istinu o Rojevoj smrti. Pretpostavljao je da će Džil ipak pokušati da sakrije neke činjenice, ali, odlučio je da ide do kraja, pa šta bude.

— Dakle, da čujem, Džile — rekao je.

Parmenter je uzdahnuo.

— Kad hoćeš neka ti bude. Poslednjih godina smo Roj i ja zarađivali velike sume novca trgovinom koja nije bila zakonita. Prodavali smo puške preko meksičke granice. I...

Zastao je.

— I? Šta i? Da čujem.

— Pa, i sa devojkama je bilo nekih poslova. Znaš šta mislim?

Dok je jedva uspeo da se sačuva hladnokrvnost. Prosto nije mogao da veruje svojim ušima.

Znači, to je bio izvor odakle je stizao novac na Rojev račun. Nije mu bilo prvi put da čuje za ovakve prljave poslove, ali, da se Roj bavi time, ipak nije mogao da shvati.

— Kažeš prodavali ste puške? — klimnuo je glavom.

— Nije baš lepo, a? — rekao je Džil. — Pa, sam si želeo da saznaš.

Dok je posmatrao Džilovo iscereno lice. Znao je vrlo dobro da je Džila uhvatila panika. Jer, ni on nije imao mnogo razloga da se cereka. Ipak je govorio sa dobrom dozom pakosti.

— Ako se to dozna neće uspomena na tvog prijatelja biti baš neokaljana. Možda bi deo nezadovoljstva ovdašnjih ljudi pogodio i tebe, Dok. Možda bi pomislili da si i ti povezan sa tom stvari. Jer, odakle da budeš naslednik ti koji si se smucao po belom svetu i zna se šta ti je posao.

— Pređi na stvar — rekao je Dok mirno. — Sada bih želeo da znam, kako je došlo do ubistva.

— To ne znam. I ja sâm bih želeo to da znam — rekao je Džil.

— A kako se Bagot i Latimer uklapaju u sve ovo?

— Pa, oni su bili umešani u Rojeve poslove. Zbog toga ih je on i plaćao.

— A ti?

— Ja sam poručivao puške za rad nju. Bagot i Latimer bi došli noću i preneli ih preko granice. To je bio njihov deo posla.

— Kako je bilo moguće da poručuješ toliko pušaka i revolvera za svoju radnju, a da to vremenom ne postane sumnjivo?

— O tome se brinuo Roj. On je bio vrlo lukav. Nekoliko puta je putovao u Bakster siti da bi organizovao stvar. Često je puške kupovao tamo i one su ovamo stizale s ostalim narudžbinama za ranč. Bile su pakovane u sanduke sa lažnim oznakama. To nam je oduzimalo

znatan deo profita, ali, tako je bilo bezbednije.

— A novac? Kako je stizao?

— Normalno. Roj je uvek jahao sa Latimerom i Bagotom do granice. Tamo je sređivao sve oko naplate. Mislim da si čuo ime Okamp?

Dok je klimnuo glavom.

— To je vođa najjače pljačkaške bande u Meksiku.

— Tačno! Njega smo snabdevali, a on je verovatno trgovao dalje.

— I kakve to veze ima sa mojim pitanjem? I nisi mi rekao ništa o devojkama. Mislim da ste za to zaslužili da visite.

— Ja nisam bio umešan u to. To je bio samo posao Roja, tvog prijatelja. Mora da je na tome najviše zarađivao.

— Gadovi — promrsio je Dok. — Peričaj dalje.

— Izvesno vreme posao s Okampom se odvijao bez problema. Onda nas je, izgleda, nanjušila meksička vlada. Izgubili smo jednu pošiljku pušaka i nekoliko kola sa konjima. To nam je prilično smanjilo zaradu. Počešao se po glavi kao da je mislio da nema smisla što priča sve ovo. Ali, pogled na Dokov revolver opomenuo ga je da nastavi.

— Zatim smo imali još nekoliko gubitaka. Postajalo je sve teže. Vlada nam je bila na tragu i prilikom svake pošilike, opasnost je postajala veća. Ja sam već odavno bio spreman da se manem svega, ali, Roj je mislio drugačije. Što je više novca zarađivao sve je više želeo.

Džil je ponovo zastao. Posegao je za flašom da nalije sebi još jednu čašu.

— Usta su mi suva — rekao je.

— Pokvasi ih ali bez trikova — opomenuo ga je hladno Dok. — I nastavi. Nemam nameru da ti pravim društvo celu noć.

— Nimalo ti se neće svideti ono što ću ti sada reći, Dok. — Ali ti hoćeš istinu, pa neka ti bude. Roj i ja smo se nekoliko puta svađali zbog...

— Aha! A da se niste svađali i na dan njegove smrti?

— Ne, to nema mnogo veze s onim što sam želeo da ti kažem — odmahnuo je Džil glavom. — To je bilo... pa do toga ću već doći tokom razgovora. Pretpostavljam da će ti i to objasniti mnoge stvari. Pošto sam nekoliko puta pokušao da nagovorim Roja da se ostavimo svega, verovao sam da će prihvatiti moje predloge. Naročito mi je izgledalo da će se složiti kad sam mu rekao da će uskoro biti oženjen čovek i da mu tada baš neće priličiti da se bavi takvim stvarima. Jer, ako ga uhvate neće unesrećiti samo sebe. Izgledao je spreman da me posluša. Međutim, kasnije sam shvatio da me je lagao.

— Mnogo mi nešto mutiš, Džile. Još nisi odgovorio na moje pitanje.

— I neće, ako bude mene slušao. Položi lepo ručice na sto, momče —

prepoznao je Dok duboki glas Bula Latimera i osetio hladnu cev na potiljku.

XII

Dok je pokušao da pokrene glavu, ali ga je zaustavila snažna ruka Bula Latimera.

— Ostani miran — zagrmeo je ljutito. — Jedino imaš da radiš ono što ti kažem.

Holidej je lagano položio ruke na sto.

Džil je ustao kašljući. Prešao je rukom preko znojem orošenog čela. Zatim je prišao Doku, izvukao svoj pištolj ispod njegovog ovlašača i stavio ga u futrolu. Izvukao je zatim Dokove revolvere i stavio ih na sto pored sebe.

Bul Latimer se povukao u stranu, ali je cev njegovog revolvera još uvek bila priljubljena uz Dokovu glavu.

— Našao sam tvoju poruku u kljuačonici — rekao je revolveraš Džilu. — Samo, mislio sam da ne treba da uradim sve baš onako kako si mi naložio... da čekam da se sam oslobodiš ovog momka.

— U pravu si. On je uspeo da me prevari.

— Nisam ni sumnjao. To je najopasnija zverka na Zapadu. Zar to nisi znao? A ti si se raspričao kao neka baba.

— Primorao me je na to — rekao je Džil, a videlo se da mu je neprijatno.

— Sada smo i mi njega spetljali na isti način — kratko se nasmejao Latimer. — Šta ti je to sa rukom, Dok? Izgleda da je konačno i Džo Bagot dobio pravu ideju? Jedino mi je žao što i ja nisam bio s njim u zasedi.

— Tamo u jaruzi? Znači, nisi bio tamo? — zapanjio se Džil.

— Nisam. On je hteo da sam obavi to. Mislim da je poveo Mika i Lenija. Pretpostavljao je da posao neće biti težak. Samo, izgleda da su dugo čekali i da je bilo prilično tamno, kada je naišao ovaj lepotan. Inače, Džo ne bi promašio. Sa puškom je mnogo bolji od mene. Mislim da je ipak bio u pravu. Postao si previše radoznao, Holideje. Moraćemo se pobrinuti da se to više ne ponovi.

— Hej, stani Bule! — na Džilovom licu se pojavila nervoza. — Obračunavanje revolverima je završeno. Dok nema nikakvih dokaza protiv nas. Osim toga, ubeđen sam da neće pričati, jer zna da bi time ocrnio Rojevo ime.

— Misliš li ti da ga sada oslobodimo? — upitao je Latimer zaprepašćeno. — Da nisi ti, možda, malo poludeo od tog pića?

— Nema potrebe za ubijanjem — rekao je Džil.

— A Džo? Zar misliš da ne znam šta se dogodilo s njim? Bio sam u salunu i čuo sve.

— Džo je dobio ono što je zaslužio. Osim toga, njega nije ubio Dok.

— Šta je to odjednom s tobom?

— zapitao je Latimer ljutito i pogledao Džila pravo u oči. — Iznenada si postao nežan i plemenit.

Mahnuo je revolverom prema Doku.

— Nameravaš li da ga pustiš da ode sa svim ovim što zna? Misliš li da će on pustiti da stvar legne? Do đavola, njemu se moraju zatvoriti usta... Zauvek! Diži se Holideje! Polazimo!

— Ne! — viknuo je Džil. — Idi do đavola, Latimere! Još ranije sam ti rekao da ti je mozak u prstu na obaraču. Ovoga puta nećemo rešavati stvar na tvoj način. Samo bi trebalo da mi navučeš na vrat šerifa i ceo grad.

Latimer je iznenada okrenuo revolver prema Džilu. Učinilo mu se da je ovaj krenuo rukom prema futroli.

Bio je dovoljan taj trenutak nesmotrenosti da Dok krene u akciju. Taj trenutak je čekao sve vreme.

Kao panter, skočio je na krupnog revolveraša.

Ipak, zakasnio je za tren. Džil je već izvukao revolver iz futrole, a Latimer je, ne razmišljajući, opalio.

Džilov hitac je otišao u prazno, jer ga je ovre toga pogodio Latimerov metak, od čega se balkalinovo ogromno telo sručilo na pod.

Latimer je ljutito zaurlao i zateturao se u stranu, jer ga je u istom trenutku Dok pogodio bridom šake po vratu.

Revolver u Latimerovoj ruci ponovo je zagrmeo, kada je proleteo kroz otvorena vrata i pao na pod u drugoj prostoriji. Međutim, revolver nije ispuštao iz ruke.

Dok je poleteo prema njemu, ne vodeći računa o Latimerovoj podignutoj ruci sa revolverom. Izgledalo je da je Latimer još ošamućen, jer nije pucao.

To je Doku dalo vremena da se kao panter prebaci do mesta na kome su stajali njegovi revolveri.

Zgrabio je pojas i zakotrljao se prema vratima kuhinje. U trenutku kad je prošao kroz vrata, zrno iz Latimerovog revolvera mu je zviznulo iznad glave.

Hitro se okrenuo prema vratima i opalio. Latimer je vrisnuo, ali se natčovečanskom snagom odbacio prema vratima, podigao se i jurnuo napolje.

Dok je poleteo za njim. Nije želeo da ga ubije. Trebao mu je živ svedok.

Zastao je u senci kuće i pogledao oko sebe. Možda je Latimer bio negde u zasedi. U dvorištu je bilo dovoljno mesta koja su mu pružala odličan zaklon.

Onda mu se pogled zaustavio na kapiji. Bila je malo odškrinuta. Dovoljno da bi čovek mogao da izađe.

Skliznuo je kroz vrata dvorišta i prilepio se uz zid, trudeći se da pogledom probije tamu.

Nije bilo nikakve reakcije na njegove pokrete. Jedini zvuci koji su

se čuli, dopirali su iz prednjeg dela dućana.

Neko je lupao na vrata, a glasovi ljudi postajali su sve jasniji. Očigledno, čuli su pucnjavu i dojurili ovamo.

Sada mu je bilo sasvim jasno da je Latimer zaista otišao. A on je to mogao mirno da uradi. Za njega više nije bilo dokaza, bar što se tiče onog sa puškama i devojkama.

Džo Bagot je mrtav, ceo posao sa švercom i belim robljem je prekinut i jedino za što bi još Bul Latimer mogao da bude optužen bilo je pucanje na Džila Parmentera. Ako je bakalin mrtav, mogla bi se podići optužnica za ubistvo.

Sada je Dok već bio u tamnoj aleji, odakle je jasno mogao da vidi glavnu ulicu celom dužinom. Zastao je očekujući. Nadao se da je Bulov konj bio pred salunom i da se on sam može pojaviti svakog trenutka.

Ali, sve je bilo uzalud. Latimer je nestao.

Dok je potrčao glavnom ulicom i iza jednog ugla se sudario sa nekolicinom ljudi, koji su trčali prema Džilovoj radnji.

— To je Dok Holidej! —uzviknuo je neko iz gomile. — Sigurno je on pucao u Džilovoj radnji!

— Smiri se budalo! A vi ostali, stanite! — Dok je u magnovenju shvatio šta je značio onaj uzvik. Od njega do linča u ovoj zemlji nije bilo daleko. Pre nego što je ta misao i postala jasna u njegovoj glavi, instiktivno je izvukao revolver.

— Imaš mnogo sreće što ja nisam tako brz na obaraču kao ti na jeziku, Larkine — rekao je prepoznavši čoveka koji je malopre govorio. — Nisam ni u koga pucao. Sada tražim Bula Latimera. I neka mi se niko od vas ne nađe na putu!

Uto su im se iz pravca saluna približila dvojica. Žastali su sasvim blizu.

— Šta se to tamo događa? — upitao je jedan. Bio je to šerif Brah.

Prišao im je bliže prelazeći ulicu i zastao iznenađeno, kada je ugledao Doka Holideja.

— Do đavola! — procedio je. — Opet vi! Pa, da, trebalo je i da znam da ste to vi, Holideje. — Spustio je ruku prema revolveru.

— Ne činite to, Brahe — zaustavio ga je ledeni Dokov glas. — Mislim da će biti zdravije za vas ako svoju pucaljku ostavite tamo gde jeste.

Brahova ruka se bukvalno zamrzla na pola puta do revolvera.

— Suprotstavljate se zakonu, zar ne? — rekao je, ali to je bila više konstatacija nego pitanje. — Kakvu to ludu igru igrate ovoga puta?

— Bilo je pucnjave u Džilovoj radnji, šerife — ponovo se javio Džej Larkin, vlasnik bifea pored Džilove radnje. — Ja i moja žena smo čuli pucnjavu. Pokušavao sam da uđem na prednja vrata. Zatim smo kucali, ali nije bilo nikakvog

odgovora. Rešili smo da pođemo ovuda i da uđemo na dvorišnu kapiju. Tako smo naleteli na Holideja. Još uvek je u ruci držao revolver s kojim je svakako pucao... Svi znamo da je on proganjao Džila Parmentera.

— Dosta je priče, Džeje — prekinuo ga je Brah. — Može biti da si u pravu, ali, zadrži to za sebe.

— Džil je pogođen, šerife — rekao je Dok Holidej. — Latimer ga je pogodio, a zatim pobegao kroz dvorište.

— Mi nismo videli Bula Latimera — zajedljivo je rekao vlasnik bifea.

— Nećete ga više nikada ni videti, ako budete stajali ovde i lupetali koješta — rekao je Dok. — Bolje saslušajte šta Džil Parmenter ima da kaže, ako je još u stanju da govori. Pošaljite po Doka Klivlenda. Ja mu sa jednom rukom ne mogu previti ranu, ako je to još potrebno. Ali, ne pokušavajte da me zaustavite, Brahe.

Povlačio se u aleju sa revolverom uperenom u grupu.

Kada je stigao do ugla, hitro se okrenuo i potrčao prema stražnjim vratima saluna.

Začuo je nekoliko pucnjeva, a zatim je čuo topot koraka za sobom.

On je međutim, poleteo prema prečki za vezivanje konja sa stražnje strane saluna.

Glasovi progonitelja su bili sve bliži. Nije imao vremena ni da pogleda da li je Latimerov konj još tu.

Vinuo se u sedlo svoga Miga i iz mesta ga poterao punim trkom.

Još jednom, za njim je zazviždalo nekoliko hitaca i čuo se Brahov glas. Vikao je nešto, ali ga Dok nije razumeo.

Dok Holidej se nimalo nije plašio da ostane i raščisti stvar sa šerifom, ali, sada je imao važnija posla. Plašio se da mu Latimer ne pobegne preko granice. Onda bi već bilo teže da ga nađe, mada ne i nemoguće.

Morao je da požuri.

Znao je da su Latimer i Bagot imali prijatelja u Huarezu. Kako mu je rekao Džil, oni su tamo često odlazili po Rojevim naređenjima. Sada mu je to izgledalo kao najlogičniji pravac, kojim bi Latimer mogao da beži.

Mamuznuo je svog ždrepca, a ovaj je poleteo divljim galopom.

Posle jedne milje našao se u uskoj dolini, koja se lagano uzdizala prema Las Prienta prolazu, tamo u severnim planinama.

Put kojim je jahao bio je s obe strane obrastao drvećem i žbunjem. Činilo mu se da jaše kroz mračan tunel. Jedino što je video bilo je svetlucanje zvezda kroz krošnje drveća, a samo slaba svetlost meseca mu je pomagala da ne skrene sa staze.

U jednom trenutku, kada je pun mesec zasjao iza oblaka, Dok je na stazi ispred sebe ugledao konja i jahača. Nisu bili daleko.

Dok Holidej se zadovoljno nasmeš-

šio. Latimer, ako je to uopšte bio on, nije jahao suviše brzo. Nema sumnje, čuvao je konja za dugo jahanje prema meksičkoj granici i verovatno je bio ubeđen da ga niko ne goni.

Treba da tako i dalje ostane pomislio je Dok. Latimer ne sme da ga primeti.

Onda je i on malo usporio konja, držeći se ivice puta i senke da ga Latimer ne bi mogao da vidi, ako bi se okrenuo.

Znači, zrno ga je samo okrznulo, pomislio je Dok. Inače ne bi mogao ovoliko da jaše.

Uskoro su jahali preko stenovitog terena, koji se sve više uzdizao.

Posle nekoliko minuta pred Dokom se ukazao prolaz Las Prienta.

Zaustavio je konja i odmerio pogledom mračan usek u stenama, koji je činio jedini prolaz iz ove oblasti prema granici Meksika.

Priterao je konja u senku stene, znajući da se lako može desiti da ga je Latimer, ipak, primetio i da ga sada čeka u zasedi.

Leva strana prolaza bila je obrasla gustim grmljem, pa je Dok poterao svoga konja tamo.

Jahao je polako dodirujući rukom kamenu zid kanjona.

Kada je ujahao dublje u kanjon, oko njega se sklopio mrkli mrak.

S vremena na vreme, on je zastajao da bi oslušnuo i da se osvrne okolo.

Dok Holidej se nikada ničega nije plašio. Samo ga je ova totalna tama i tišina kanjona, prekidana s vremena na vreme čudnim šumovima, navodila na veću opreznost.

Bio je savršeno hladan, ali spreman da reaguje u svakom trenutku. Njegovo lice je bilo i dalje mirno, a pokreti ležerni, kao da nije očekivao da svakog trenutka Latimer pripuca.

Nalazio se već na polovini kanjona, na mestu gde je tama bila najgušća, kada su iznenada tri pucnja proparala tišinu.

Dugi žuti jezici vatre, kao ogromne kandže nekog čudovišta pružili su se iz tame ka njemu.

Meci su udarili tik uz njega, u stenu i odbili se od nje zlokobno fijučući.

Zatim je ponovo zavladala tišina.

Još dok su zamirali odjeci pucnjave, Dok je skliznuo iz sedla i zaklonio se iza stene.

Mig je istog trenutka odkasao odatle. Tako je bio sklonjen sa moguće linije vatre.

Sada je Dok nepomično ležao priljubljen za tle. Pokušavao je da osmotri suprotnu stranu kanjona odakle su došli pucnji.

I Latimer je oprezan, pomislio je. Sigurno je odjahao dalje, ostavio konja i vratio se ovamo. Tako bi bar trebalo da bude, po vremenu koje je morao da utroši, sudeći po rastojanju koje je Dok držao iza njega.

Dok je polako uperio cev revolvera u pravcu odakle su stigli meci, mada je bila mala verovatnoća da će novi stići baš odatle. Ipak, mo-

rao je krenuti od tačke na kojoj se malopre nalazio napadač.

Znao je da Latimer ne može da ga vidi baš kao ni on njega. Ali, nadao se da će revolveraš izgubiti strpljenje i da će se pokrenuti.

Međutim, minuti su prolazili, a Latimer se nije pokretao. Očigledno, bio je prilično strpljiv i čekao je da Dok načini prvi pokret.

Alli, tu se namerio na pravog. Dok je imao vremena. Čekao je. I nijednog trenutka nije ispuštao mesto odakle je malopre video sevanje vatre.

Samo jedan pokret, jedan znak, to je bilo sve što je želeo u ovom trenutku.

Oči su mu se sve više prilagođavale tami i sve jasnije je raspoznavao obrise stena na drugom kraju kanjona.

Međutim, svaka stena je bacala senku u kojoj je vladala savršena pomrčina, a svaka od tih senki je mogla da posluži revolveraŝu kao zaklon.

Dok je napeto razmišljao. Znao je dobro da su se i Latimerove oči navikle na mrak. Kada bi bar mogao oči da vidi...

Pošao je rukom oko mesta na kome je ležao, opipavajući tle. Tražio je neki kamen. Ali, stena je bila glatka.

Izvadio je tada jedan puščani metak iz svog opasača. Malo ga odmerio u ruci. Moći će da posluži, pomislio je.

Držeći ruku sasvim uz zemlju, bacio je metak na stenu sa svoje desne strane.

Zvuk koji je proizveo metak udarivši u stenu odjeknuo je neverovatno glasno u tišini noći.

Tog trenutka odjeknula je grmljavina Latimerovog revolvera. Ovo ga puta su četiri hica udarila u stenu na koju je udario Dokov metak.

U svetlosti vatre iz revolverske cevi, Dok je za trenutak video obrise krupnog revolveraša.

Latimer se nalazio iza jedne stene, koja se ispupčena pružala sa strane kanjona, neke četiri stope iznad tla.

Onda se začuo metalni zvuk. To je udarna igla lupila u prazno ležište. Znači, revolver mu je prazan. Moraće da ga napuni, pomislio je Dok.

Iskoristio je taj trenutak da bi prišao bliže Latimeru.

Najpre je lagano klekao, a zatim se sasvim usposravio oslonivši se leđima uz stenu.

Samo što se odmakao od stene, koja mu je dotad pružala zaklon, ponovo je zagrmela pucnjava. Latimer je pucao prema mestu gde je mislio da se nalazi Dok.

Kada je pripucao ponovo se za jedan kratak trenutak pojavio iza zaklona stene, a plamen revolvera ga je jasno obasjao.

Doku Holideju je to bilo dovoljno. Opalio je samo jedan metak i ponovo se prilubio uz stenu.

Latimer je jeknu, a zatim je prava kanonada zaparala noć.

Meci su udarali o stenu, a jezivi fijuci odbijene tanadi cepali su tišinu kanjona.

Holidej je znao da revolveraš nikako ne može da ga vidi. Nije sumnjao da je Latimer pogođen. To je dokazao i njegov malopređašnji krik. Ali, isto tako je bilo jasno i da rana nije opasna, pa je Dok znao da ga to neće zaustaviti.

Holidej je brojao pucnjave i znao je da će uskoro čuti udarac igle u prazno. To se i dogodilo.

Taj trenutak je bio presudan.

Dok se bukvalno vinuo kroz noć. U tri skoka se našao iza stene za kojom se krio Latimer.

Uperio je revolver u pognutu priliku i povikao:

— Baci to, Latimere! Nemaš šansi!

Latimer se osvrnuo. Promumlao je nešto s mukom. Uspravi se teško, a zatim se zaneo i pao Doku pred noge.

Dok Holidej je stajao mirno izvesno vreme. Znači, njegovo zrno je dobro pogodilo. Samo je velika snaga omogućila banditu da još izvesno vreme pruža otpor.

Polako se nagnuo nad Latimerom. A onda je začuo slab žagor koji je dolazio iz daljine.

Jahači... Mogao bi to da bude i Brah sa poterom. Šerif sigurno neće jahati sam, pomislio je Dok.

Klekao je pored Latimera i zapalio šibicu.

Lelujavi plamen je obasjao lice mrtvog čoveka. Pomerio je plamen i ugledao mesto gde je njegov metak pogodio. Tačno u obraz.

Mora da je bio užasno snažan, kada je i pored ovakve rane mogao da puca, pomislio je Dok.

Zvuci sa ulaza u kanjon, sada su postajali sve jasniji. Bilo je nekoliko jahača, sada se to razaznavalo.

Potera, svakako... — zaključio je Dok.

Uputio se dalje kanjonom i uskoro otkrio mesto na kome je Latimer vezao konja.

Odrešio je konja i poveo ga do mesta na kome je ležao Latimer. Zapalio je cigaru i mirno čekao da se potera približi.

Kada su bili stotinak jardi od njega uzviknuo je glasno Brahovo ime.

— Holideje! — odgovorio je Brah. — Dolazimo! Latimere!...

— On je ovde, Brah — prekinuo ga je Dok uzvikom.

Stao je, naslonivši se na stenu sve dok jahači nisu prišli sasvim blizu.

Skofild i još tri jahača pratili su Braha na vidnom odstojanju.

— Uhvatili ste ga? — upitao je Brah.

Dok nije odgovarao.

Brah je sjahao s konja i prišao tamnoj figuri koja je nepomično ležala na kamenom tlu kanjona.

— Rekao sam vam da je on pucao u Džila — rekao je Dok hladno. — Neko je ovo morao da učini.

— I to ste, naravno, morali da bu dete vi? Vi ste uvek u pravo vreme

na pravom mestu, a onda neko mora da bude ubijen — primetio je šerif zajedljivo.

— Da ste vi stigli pre mene, kao što je red, ja ovo ne bih morao da uradim.

— U redu! Ne morate to više da ponavljate. Znam da ste brzi na jeziku, kao i na pištolju, uostalom. Samo, ovoga je već dosta. Ne bih voleo da vas još jednom nađem u ovakvoj situaciji.

— Možda bi vam bolje odgovaralo da smo Latimer i ja promenili uloge. Mislim sada. E, vidite, ja se ne slažem s tim. Bolje mi recite, šta je sa Parmenterom?

— I ovoga puta ste imali sreću. Živ je.

— Hoćete da kažete da je dao izjavu?

— Da!

— Onda znate, ko je pucao u njega.

— Znam, do đavola! Dokle ćete me ispitivati?

— Dok ne saznam još neke stvari.

— Bolje bi bilo da požurimo. Džil želi da govori sa vama. Po onome što mi je rekao stari doktor, nema još mnogo vremena za Džila Parmentera.

XIII

Ispred dućana Džila Parmentera okupila se grupa radoznalaca. Sa neskrivenim interesovanjem su posmatrali Doka Holideja, koji je upravo dojahao sa šerifom Brahom.

Zamenik Skofild im je prokrčio put kroz masu do vrata dućana.

Na vratima spavaće sobe pojavio se dok Kvinlend i zabrinuto pogledao Holideja.

— Izgledate prilično umorni — rekao je isrkeno. — Mislim da bi trebalo da pregledam i vašu ranu. Zašto niste došli do mene?

— Nije bilo vremena, dok. Ruka me još pomalo boli, ali, mislim da nije ništa strašno. Doći ću, čim završim još neke poslove, koji nisu za odlaganje.

— Ovo ipak ne može dugo da čeka, mislim da vam je to jasno? — pokazao je stari lekar glavom na ranjenu ruku.

— Može još da pričeka — rekao je Holidej i prišao vratima spavaće sobe. — A Džil? Je li još živ?

— Na samrti je — rekao je doktor jednostavno. — Ali, vi...

Dok Holidej je požurio u sobu.

Sobu je obasjavala slaba svetlost prituljene petrolejke. Onako treperava i plavičasta, padala je na Džilovo lice.

— Izgleda da je mrtav? — šapnuo je Holidej starom doktoru, koji je išao za njim.

Doktor Kvinlend se nagnuo nad ranjenikom i odmahnuo glavom.

Džil je lagano otvorio oči. Rekao je nešto i pogledao prema stolu na kome je stajala svetiljka.

Doktor je napunio čašu iz jedne od Džilovih dobro poznatih tamnih boca i prineo je ranjenikovim usnama.

— O kej, Dok. On želi da razgovara sa vama — obratio se Kvinlend Holideju. Izašao je zatim iz sobe i zatvorio vrata.

Dok Holidej je lagano prišao Džilovom krevetu i zastao kraj njega.

— Džile — rekao je tiho. — Čuješ li me? Ubio sam Latimera. Razumeš li? Čekao me je u zasedi, u prolazu. Mrtav je. Brah ga je doneo preko konja.

Džilovi kapci su nekoliko puta zatreptali, a zatim je mutnim pogledom osmotrio Doka.

— Ubio si ga... — promumlao je. — To je dobro, Dok. Prokleto dobro. Ti i ne znaš koliko je to dobro.

— Slušaj me Džile. Nemoj mnogo da se zamaraš. Govori polako.

— Šta?

— Ti si želeo da razgovaraš sa mnom. Tako mi je rekao Brah.

— Da!

— Jesi li, možda, želeo da mi kažeš, ko je ubio Roja i ko to, po svaku cenu, želi da me se reši, iako nisam ništa učinio?

— Mmm — mrmljao je Džil.

— Da li je to bio Latimer?

— Ubio si ga...

— Da. Da li je on ubio Roja?

— Nije... Mislim da bi mi pomoglo još jedno piće — prošaputao je Džil.

Dok je nasuo punu čašu i primeo je Džilovim usnama.

— Hvala ti, prijatelju — rekao je Džil uzdahnuvši zadovoljno, pošto je iskapio čašu.

— Latimer?... — ponovio je Dok.

— Nije! Rekao sam ti istinu o tome. Latimer nije ubio Roja, a ni Džo Bagot. Kunem se da ne znam ko je to učinio. Sada više nemam šta da izgubim i nemam potrebe da lažem. Ne želim ništa da krijem... Prokleti Roj! — iznenada je rekao ljutito.

— A šta ti imaš protiv Roja? Pa, vi ste bili poslovni partneri.

— Zaboravi to — promucao je Džil. — Zaboravi. Celu tu stvar zaboravi, eto...

Zaćutao je i zatvorio oči.

— Jesi li to hteo da mi kažeš?

— Da! Hteo sam da ti kažem da zaboraviš celu tu stvar. Okani se svega. Mislim da će to biti najbolje, ako hoćeš da ljudi ne saznaju... a i zbog tebe.

Dok Holidej je stisnuo usne. Zbog ovog nije morao da jaše tako brzo odande, iz klanca. I bio je siguran da to nije ono što je Džil želeo da mu kaže. Mora da se predomislio.

— Slušaj Džile — rekao je što je mogao blaže. Ja hoću da znam sve o bilo čemu što bi moglo da me navede na trag o Rojevom ubici. Jer, video si. Ubica ili ubice, neće ostaviti ni mene na miru. Zar ne shvataš?

— Shvatam — trepnuo je Džil. — Ali...

— Slušaj, možda ti znaš nešto što bi moglo da mi bude od koristi. Moram da znam odakle da krenem. Sada mogu da kažem, da znam i

mnogo, i malo. I nemoj brinuti da li ćeš time ocrniti Rojevo ime. Reci mi sve što znaš.

Čovek na krevetu je ostao miran. Samo je njegov ukočen pogled zurio u tavanicu.

— I još nešto, reci mi zbog čega si se ti okrenuo protiv Roja? — pitao je Dok.

Džil je lagano i s mukom okrenuo glavu.

— On me je lagao, Dok. Napravio je budalu od mene. A ti znaš da ovde niko ne dozvoljava da to čine od njega.

— Šta te je lagao?

— Rekao je da će prestati da švercuje oružje i da će me osloboditi toga...

Gorak osmeh pojavio se na ranjenikovim usnama.

— Možda to i nije laž, prava, mislim. Ali, znam da više nije mogao dobiti puške. Preko mene nije. Ono malo pušaka što je ostalo, spremio sam u podrum... Ali, Roj je prevario Okampa...

— Da, samo nastavi, Džile — podsticao ga je Dok da bi uhvatio smisao njegovih već dosta smušenih rečenica.

Dok Holidej je shvatio da je na tragu, možda prvi put, i nije želeo da to izgubi, a Džil je govorio sve nerazumljivije.

— Hoćeš li još jedno piće, Džile? — upitao ga je.

Džil je trepnuo očima i malo se osmehnuo.

Posle sledeće čaše, glas mu je opet postao malo jači.

— Prešao je Okampa — promrmljao je. — Del Okamp je razbojnik, Dok, ali on je uvek održao reč... i prema nama je bio fer.

— A šta je uradio Roj?

— Roj je znao da će Okamp održati reč, ma šta se dogodilo, pa je to iskoristio. Uredio je da se bez me ne sastane s Okampom.

— Kako ga je prevario? — požurivao ga je Dok, iako je bio svestan da to neće pomoći.

— Roj je rekao Okampu da iza njega dolazi velika pošiljka pušaka, koja će biti isporučena na uobičajenom mestu, ako Okampovi ljudi odu tamo. Okamp mu je predao novac. Roj ga je prešao, jer nikakvih pušaka nije bilo...

Dok je ukočeno gledao u oznojano lice naslonjeno na jastuk.

— Roj je to uradio?

— Da!

— To prosto ne mogu da verujem. U tome sigurno postoji još nešto o čemu ti ne znaš ništa, Džile. Mora da je Okamp nešto pokušao. A možda je Roj imao i neki drugi način da se snabde puškama?

Džil se s mukom uspravio i naslonio se na lakat.

— Ne zavaravaj samog sebe, Dok — rekao je teško dišući. — Želeo si istinu! Sada si dobio ono što si želeo! Prokletstvo! Ja više nemam nikakav razlog da lažem. Del Kazar Okamp je bio pošten u poslovima.

Nije bio pokvarenjak. Najviše na svetu držao je do svoje reči.

Zakašljao se i dosta dugo je ćutao. Onda je s mukom nastavio:

— I još ne znaš sve. Ne samo da ga je Roj prevario, da mu je uzeo novac... On je još iznenada i potegao revolver. Pucao je u Dela i ostavio ga da umre.

— Kako, zar su bili sami?

— Da. Del je verovao na reč. I da je tada umro, njegovi ljudi nikada ne bi znali ko ga je ubio. Mislili bi da je imao okršaj sa nekim razbojnikom kakvih je puna oblast oko granice. Na to je u stvari, računao Roj. Ali, Okamp je ostao živ.

Dok Holidej je ćutao. Više ga izgleda ništa i nije moglo da iznenadi. Za ova dva, tri dana čuo je o Roju toliko prljavih stvari da je to previše i za njega, koji je prošao sito i rešeto.

— Da, Okamp je ostao živ — ponovio je Džil. — Ispričao je Manuelu Perezu šta se dogodilo. Zato je Manuel došao da se dokopa Roja, ne znajući da je neko već obavio taj posao.

— Kako si ti saznao za sve to?

— Preko, u Huarezu. Otišao sam da kažem Okampu da je gotovo sa trgovinom. Imao sam mnogo sreće što sam izneo čitavu kožu odande. Okampovi ljudi su hteli da me izmešetaju bez razgovora. Ali, Okamp je pristao da razgovara sa mnom, da me sasluša. Obećao sam mu da ću učiniti sve da mu vratim novac od Roja.

Džil je opet zaćutao. Sada je izgledao da više neće ni nastaviti.

Dok je požurio da mu doda još malo viskija.

— Zato smo se Roj i ja grdno posvađali — nastavio je Džil nešto kasnije. — Roj mi se nasmejao u lice, kad sam mu rekao da novac mora da vrati. Rekao mi je tada da sam velika budala, koja nema nimalo mozga. Nije se plašio Okampa. Rekao je da će ga štititi njegovi revolveraši Džo i Latimer. Rekao sam mu tada šta mislim o njemu. Mislim da bi me on ubio, da je živeo malo duže. Ja sam jedini čovek, koji je znao njegovo pravo lice.

Dok Holidej je s osećanjem krivice posmatrao Džila. Verovao mu je do poslednje reči. Znao je dobro da čovek na samrti nema potrebe da laže. A Džil je bio svestan da je na samrti.

Ipak, postavio je još jedno pitanje:

— Jesi li ti pomogao Meksikancima da pobegnu iz zatvora?

Isprekidani osmeh prosuo se preko Džilovih ispucalih usana.

— Nisam imao drugog izbora. Oni su mogli da ispričaju svašta o Džou Latimeru i meni. Zato su mi i njih dvojica pomogli da oslobodim Meksikance. Nismo nikako smeli da dozvolimo da ih izvedu na sud i da neki pametan advokat počne da ih ispituje.

— Da, mislim da je sve to razumljivo, Džile. Sve se uklapa. Ali, ja

još moram da doznam ko je ubio Roja.

— Ostavi, neka to padne u zaborav — tiho je rekao Džil Parmenter.

— Zar ništa više nemaš da mi kažeš, Džile?

Nije bilo odgovora. Džilove oči su se odjednom zastaklile i ostale da tako ukočeno gledaju u plafon.

Dok Holidej je pošao prema vratima iza kojih je čekao stari doktor Kvinlend.

— Mislim da njemu više ništa neće biti potrebno, doktore — rekao je.

XIV

Dok Kvinlend je pregledao Holidejevu ranjenu ruku. Očistio je ranu, a zatim je ponovo previo čistim zavojem.

— Odmarajte tu ruku — rekao je starac. — Uostalom, šta ja imam da vas upozoravam. Vi to znate isto tako kao i ja. Imali ste sreću. Nije došlo ni do kakve infekcije, ali, potreban vam je duži odmor.

— Svakako, dok — odgovorio je Holidej, nasmešivši se tiho.

Znao je dobro da je stari doktor u pravu. Njemu je i te kako bio potreban odmor. Ali, kako bi sada uopšte mogao da se odmara?

O tome nije moglo biti govora, mada bi najviše na svetu voleo da sada može da sedne za neki sto sa još trojicom i novim špilom karata.

Iako ne svojom krivicom, uvalio se u gadnu stvar i sada je morao izvesti na čistinu.

Još uvek su mu u ušima odzvanjale Džilove reči: „Ostavi neka to padne u zaborav" i pitao se, da li je Džil znao još nešto?

Već je bio izašao iz ordinacije doktora Kvinlenda, a nikako nije mogao da se oslobodi tih misli. Odmahnuo je glavom i uputio se glavnom ulicom.

Ne, Džil nije znao ništa više, rekao je sebi. Inače bi mu sigurno rekao. Ali, Džil je poznavao Roja i verovatno je sumnjao u nekoga.

Bilo je suviše kasno da bi pustio da sve padne u zaborav.

Ali, svi za koje je mogao sumnjati da bi mogli da budu ubice, bili su mrtvi. Od onih koji su od početka imali neka razloga da ubiju Roja, ostao je još samo Dejv Templin, mada je bilo malo verovatno, da je on ubica.

Ipak, moraće da razgovara i s njim, odlučio je i uputio se salunu.

Ulica je bila tamna i gotovo se sudario sa jednim čovekom, koji je odnekud iskrsnuo. Jedva je prepoznao snažnu figuru šerifa Braha.

— Ah, vi ste Holideje — zaustavio se Brah. — Baš sam hteo da navratim do doktora, da vidim kako mu je pacijent. Je li sa rukom sve u redu?

Dok ga je pogledao iznenađeno. Čudilo ga je što se šerif odjednom zanima za njegovo zdravlje.

Već sledeće šerifovo pitanje objasnilo je njegovu zabrinutost.

— Džil je svakako imao mnogo da kaže? — upitao je šerif. — O čemu ste to razgovarali?

— Ni o čemu što bi moglo vas da zanima.

— Mislite?

— Znam. Ali, da mi ne dosađujete, mogu vam reći da nisam saznao ko je Rojev ubica.

— Ipak, mislim da i druge stvari mogu da zanimaju zakon?

— Bio je to čisto privatan razgovor, Brah.

Šerif ga je odmerio sumnjičavo. Sada su već stigli do fenjera na uglu i Dok je to mogao dobro da vidi.

— Priznajem da sam malo prenaglio kad sam vas osumnjičio da ste vi pucali u Džila — počeo je šerif gunđavim glasom. — Žao mi je.

— Šta ste se odjednom nešto prodobrili? Ostavite se sad ceremonijala.

Dok Holidej bi ga najradije poslao do đavola, ali se bojao kavge s njim, dok ne sredi svoje stvari, a malo se i čudio ovom što mu je šerif iz nekog neobjašnjivog razloga pružao grančicu mira.

— I sami znate — nastavio je Brah — da sam imao razlog da sumnjam na vas. Osim toga, počeli ste da ispitujete ljude. Time ste se umešali u moj posao. Da ne duljim, ako toliko želite, može to da se uredi...

— Kažite šta mislite Brah i ne zamajavajte me.

— Pa, eto, mogao bih da vas postavim za mog zamenika dok se ta stvar ne okonča... to što istražujete. Ako prihvatite moju ponudu, možemo zajedno da radimo na tome. Ako ne, držite se podalje od mog delokruga rada i nemojte da vas nađem još jednom sa pištoljem u ruci.

— Oho-ho! Tako kažite. Šta ste napali tu da se uvijate i izvinjavate? Vi ste vlast i nije vam potreban toliki uvod. Znači, želite da vam budem zamenik?

— Da, rekao sam to jasno, zar ne?

— I suviše. Tako bih morao da radim samo po vašom instrukcijama? — Takav je zakon.

— Drugim rečima, najbolje bi bilo da sve padne u zaborav?

— Ja sam vam učinio fer ponudu.

— Da, bila bi fer da sam zainteresovan za nju i da ste vi zainteresovani za Rojevog ubicu koji svakog trenutka može i meni da zabije nož u leđa.

— Preterujete.

Dok je razmišljao nekoliko trenutaka. Pitao se zašto šerif želi da zataška ovu istragu, a da to želi, bilo je sasvim jasno. Samo, onaj ko ima dobar razlog za to, mogao bi da odustane od traženja ubice.

Možda je to zato što bi šerifov ugled naglo opao ako bi neko drugi našao ubicu, pomislio je Dok, ali mu taj razlog nije bio dovoljno ubedljiv. Ipak, morao je da se seti da je, Brah pokazivao netrpeljivost prema njemu od samog početka, čim je čuo za njegovu istragu.

A onda mu je pala na pamet fantastična misao. Pitao se da nije i Brah umešan u sve ovo, ili možda zna nešto, što ne želi da sazna i neko drugi.

— I šta kažete? — upitao je Brah nestrpljivo.

— Ne prihvatam vašu ponudu, Brah.

— Zašto? Ko je sledeći na vašoj listi sada, kada je Parmenter mrtav? Da čujem? Pitam vas službeno.

— Ko zna! Nego, možda ću i razmisliti o vašoj ponudi — odjednom je rekao Dok.

Brah je nezadovoljno zagunđao.

Uto su već stigli do pokretnih vratnica saluna.

Salun je bio pun ustajalog duvanskog dima, koji se u oblacima skupljao pod tavanicom. Kroz tu duvansku maglu s mukom se moglo videti s kraja na kraj prostorije.

Bilo je već jako kasno. Prigušeni glasovi gostiju slivali su se u nerazumljiv žagor. Nekoliko kauboja je pokušavalo da pleše sa barskim devojkama prateći takt raštimovanog klavira.

Dok Holidej je prišao šanku i odatle video da se Dejv Templin nalazi na svom uobičajenom mestu. Sedeo je za stolom za kojim se igrao poker.

— Šta želite? — upitao je barmen. — Viski?

— Brendi. I to najbolji — pokazao je prstom prema boci sa žutom etiketom. To je bio brendi iz Topeke, najbolji koji se mogao dobiti.

Uzeo je čašu i naslonio se leđima na šank. Dejv Templin je podigao glavu i pogledi su im se sreli.

Templin je hitro oborio pogled i zagledao se u karte, koje je držao u rukama. Posle nekoliko trenutaka opet je podigao oči i bojažljivo se zagledao u Doka. Bilo je neko osećanje krivice u njegovom pogledu.

Dok više nije želeo da odugovlači. Dejv Templin je izgledao sasvim trezan i neće biti problema oko razgovora. Istina, konačno, mora izaći na videlo.

Na drugom kraju šanka stajao je Brah. Spustio je čašu sa pićem na šank i istog trenutka prestala je muzika sa raštimovanog klavira.

Kauboj koji je igrao sa Kejt Miler oteturao se od nje i prišao šanku zatraživši piće svojim promuklim glasom.

Brah je tada uzeo dve čaše viskija i prišao stolu za kojim je sedela Kejt. Spustio je čaše na sto i seo.

Dok ih je posmatrao dok su razgovarali. Ovo što je sada video nikako mu se nije uklapalo u predstavu koju je imao o Brahu. Izgledalo je da se šerif oseća zaista prijatno u devojčinom društvu.

Moglo se pretpostaviti da je šerif češće razgovarao sa barskim damama, ali, ovo je bilo nešto sasvim drugačije.

Onda se setio da je Kejt pomenula svađu između Dejva Templina i Roja. Moglo se dogoditi da je to is-

to rekla i Brahu. Možda je to bio razlog što je on želeo da onemogući dalju istragu. Možda nije želeo da meša devojku u sve to. A možda je naslućivao da je na pragu istine, pa je želeo da slava pripadne njemu. Sve je to bilo moguće.

Ali, sada više nije imao vremena da razmišlja o Brahu. Morao je da obavi razgovor sa Dejvom.

Još uvek je razmišljao šta da učini, kada se Dejv Templin digao i pošao prema vratima, držeći se sve vreme uz zid i bacajući nesigurne poglede prema šanku.

Kada su se pokretna vrata zatvorila za rančerom, Dok je ispio svoje piće i pošao prema izlazu saluna.

Napolju je bilo prilično bučno. Neki kauboji su se spremali da pođu na ranč i razgovarali su, prepirući se o nečem.

Dok je klimnuo glavom nekolicini, koja ga je prepoznala i uputio se za Dejvom Templinom. U tom trenutku ga je ugledao na samom kraju dugačke prečke za vezivanje konja, kako se sprema da se popne u sedlo.

— Stani, Dejve — pozvao ga je mirno.

Za trenutak je izgledalo da ga Dejv neće poslušati. Uhvatio se rukom za jabuku sedla i hteo da se popne.

Međutim, kada se Dok uputio prema njemu, stisak njegove ruke je popustio i on je stao pored konja. Sa napetim izrazom na licu posmatrao je Doka, koji mu se sve više približavao.

— Hteo bih s tobom da razgovaram, Dejve — rekao je Dok. Okrenuo se i ugledao sledeću grupu kauboja, koja je upravo izlazila iz saluna i krenula prema njima. — Povedi svog konja tamo, do kraja ulice, važi?

— O kej Dok — promucao je Templin. — Je li to nešto važno?

Dok nije odgovarao sve dok se nisu dovoljno udaljili od saluna.

— Mislim da je zaista veoma važno, Dejve — rekao je tek sada. — Želim da raščistim neke stvari. Stvari, koje su u vezi sa Rojem.

— Roj! — Dejv Templin je progutao knedlu, kao da su baš Dokove reči učinile ,da mu zastane u grlu. — Zaista mi nije jasno, kako ja mogu da ti pomognem da raščistiš neke stvari u vezi sa tim ubistvom?

— Zar stvarno ne znaš?

— Ne znam.

— Znaš, ima jedna stvar koja me je navela da razmišljam o tebi. U pitanju je dve stotine dolara. Pretpostavljam da se sećaš da si potpisao jednu takvu priznanicu, Dejve?

U Templinovim očima se pojavio pogled životinje, koja je upala u klopku. Liznuo je suve usne i lagano, s rezignacijom klimnuo glavom.

— Da, postojao je jedan dug, Dok — priznao je. — To je bio kockarski dug.

— Znaš, mene to u stvari i ne zanima. Mislim, kakav je dug bio. Ali,

dosta mi je ovog zavitlavanja, kad znam da mi svakog trenutka...

Nije ni trebalo da završi. U njegovom glasu je bilo nešto zbog čega je Dejv osetio kako mu žmarci prolaze kroz kičmu.

— Ono što me interesuje to je, gde se ta priznanica sada nalazi — rekao je Dok.

— Kako bih, do đavola, ja to mogao da znam? — uzviknuo je Templin sa loše prikrivenom strepnjom u glasu. — Ja mislim da je ta priznanica bila na ranču.

— Jel'? Znači, i to znaš? A gde je ona sada? — upitao je Dok. Glas mu je bio nešto jasniji od tihog šapata, ali je terao jezu u kosti. Prišao je bliže Dejvu i uhvatio ga za okovratnik od košulje. — Ukrao si je, zar ne Dejve? Govori!

Templin nije odgovarao. Njegovo lice, privučeno uz Dokovo, bilo je prosto sivo od straha. Čak i da je želeo, tog trenutka, nije mogao da progovori.

— Odgovaraj mi kad te pitam, pacove! Ti si ukrao priznanicu iz fioke Rojevog pisaćeg stola, zar ne?

Dok je jasno osetio kako je Templin zadrhtao. Zatim je ubrzano zaklimao glavom.

— Jesam! Ukrao sam je — promucao je jedva čujno. — Otišao sam do ranča... Hteo sam da o tome razgovaram...

— S kim? — gotovo se nasmejao Dok.

Ali, Templinu nije bilo do smeha.

— S tobom, Dok. Ti nisi bio tamo i... ja...

— Lažeš — presekao ga je Dok. — Niko te nije video. Nikome nisi rekao da tražiš mene. A nisi me ni tražio. Tebe je zanimala samo priznanica i to da je se dokopaš, a da te niko ne vidi. Jel' bilo tako?

— To se dogodilo slučajno — pobunio se Templin. — Nikoga nije bilo na ranču. Pomislio sam da bih mogao da okušam sreću. Ulazna vrata su bila otvorena... Svako, ko bi se našao u tako paklenoj nevolji kao ja, pokušao bi isto.

— Zar je to tako velika nevolja da moraš da kradeš priznanicu na dve stotine dolara? Valjda nisi mislio da ću te ja prisiljavati da vratiš taj dug?

— Ne, to nisam mislio... Ja sam pretpostavljao da ćeš me ti razumeti, Dok. Ali, postojalo je još nešto. Bojao sam se da ćeš tu priznanicu upotrebiti protiv mene. Jer, Roj je ubijen, a ja...

— To tek sada izgleda prokleto loše, Dejve — oštro je rekao Dok. — Jedino ako budeš pametan i kažeš istinu...

— Ja ga nisam ubio! — odjednom je jauknuo Dejv. — Ti ne znaš u šta me uvaljuješ, Dok. Ja... ja to ne bih mogao... da ubijem nožem u leđa!...

— Prazne reči ne znače ništa. Ti znaš da su poroti potrebne činjenice. Bolje je da meni kažeš ono što znaš. Osim toga, Beti i ja smo pri-

jatelji, a ona bi sigurno volela da mi ti pomogneš.

— Beti! Pa, da, ti i Beti ste prijatelji. Veruj mi da se radujem zbog toga, Dok.

— Jesi li bio toliko srećan i zbog njene udaje za Roja?

— Nisam. I ti to znaš — promuca je Dejv. — Ali, ja sam bio stavljen pred svršenu stvar. Mene niko nije pitao. Ne mislim da kažem da sam imao nešto protiv Roja... — nikako nije znao da li će potrefiti da kaže dobro. — Ali, on me je ucenio...

— Šta kažeš? Sa priznanicom od dve stotine dolara? Sa tim te je prisilio da pristaneš na Betinu udaju? Ma šta mi reče! — morao je da se nasmeje Dok.

— Ta priznanica je samo jedna stvar. Ima još nešto, što ti nisam rekao.

— Da čujem?

— Ja sam bio dužan banci... hiljadu dolara — jedva je izgovorio Templin. — Ti znaš koliki je to novac?

— Znam. Za tebe basnoslovam. I šta je bilo dalje? Ne zadržavaj me!

— Roj je isplatio taj dug banci i obećao da će mi vratiti menicu, čim on i Beti budu venčani. On to, naravno, nije rekao tako.

— A kako je rekao?

— Rekao je da će njegova dužnost biti da brine o svom tastu. To je lepo zvučalo, ali... ja znam da je to bila prljava ucena.

— Do đavola! — Dok je sa prezirom gledao ovog jadnika. — Mislim da niko živi ne bi mogao da kaže ko je od vas dvojice gori, ti ili Roj. Bio si spreman da prodaš kćer zbog duga!

— Sve je moglo da ispadne dobro — promrmljao je Templin braneći se. — Ali, počelo je da se kvari...

Dok ga više nije ni slušao. U tom trenutku se setio onoga što mu je rekla Kejt Miler.

— Ipak, ti si imao oštru svađu sa Rojem pre nego što je ubijen? — rekao je mirno Dok.

— Ko je rekao da smo se svađali? — upitao je Templin. — To je prokleta laž.

Dok je imao utisak da ovoga puta Dejv govori istinu. Osim toga obećao je Kejt Miler da nikad neće izgovoriti njeno ime u vezi s onim što mu je rekla. Činilo mu se da ona nije imala razloga da laže. Za Dejva to ne bi moralo da važi.

— To je nešto što mogu da proverim u svako vreme — rekao je Dok. — Ali, još postoji nešto što mi nisi rekao... Razlog zbog kojeg ti nisi želeo da se Beti uda za Roja.

— Reći ću ti. Doznao sam neke stvari o njemu — promrmljao je Templin. — Ja sam prodavao neko krdo preko meksičke granice. Meksikanci plaćaju odlično za dobru i kvalitetnu stoku. Tada sam morao da provedem nekoliko dana u Huarezu i...

Dok se sav ukočio. Pomislio je da ovde izgleda mnogi ljudi znaju ono,

što je on mislio da je Džil odneo u grob.

— Izgleda kao da i ti znaš nešto o tome, Dok — odjednom se pokazalo da je Dejv Templin bistar i pronicljiv.

— Nastavi, Dejve.

— Pretpostavljam da i sam znaš da je Roj umeo da postupa lepo sa svakim čovekom. Naročito sa devojkama. Ovde je imao mnogo prijateljica, a u Meksiku i duž granice bilo ih je mnogo više. Pravio je budale od njih. Jedna od tih devojaka je bila energičnija. Došla je ovamo i za poslila se u salunu. Možda ga je ona zaista mnogo volela, a možda ju je on lažima dovukao ovamo. Ja ne znam. Ali, pretpostavljam da joj se, ipak, mnogo dopadao...

— I kažeš da ta devojka radi u salunu — vratio ga je Dok na temu. — Ko je ona?

— Kejt Miler. Ona je fina devojka. Ja sam ranije pitao Roja nešto o njoj, ali, on se samo nasmejao. Iz toga sam tada zaključio da među njima nije bilo ništa. On mi je rekao da je sa devojkama gotovo. Da misli samo na Beti.

— U redu, Dejve. Mislim da smo dosta razgovarali. Moram još nešto da proverim.

Okrenuo se naglo ostavivši starog rančera da zbunjeno trepće za njim. Došao je do vrata saluna i tamo zastao.

Pogledao je preko vrata u salun, da vidi da li Kejt Miler još uvek tamo. Ona je sedela za istim stolom, zaneta u razgovor sa šerifom Brahom.

Onda se Dok predomislio. Produžio je malo dalje do ulaza u hotel.

Noćni portir je dremuckao u svojoj loži.

Kada je Dok ušao, čovek je otvorio samo jedno oko i dremljivo ga pogledao.

Dok mu je klimnuo glavom i pošao kroz hol, vratima, koja su odatle vodila u salun. Međutim, kada je portir ponovo zaklopio oči, on je munjevito šmugnuo prema stepenicama i na prstima poleteo gore.

Slab plamen petrolejki obasjavao je mutnom svetlošću hodnik sa nizom vrata hotelskih soba. Poslednji put je bio ovde onoga dana, kada je otkrio da je Roj ubijen. Ovoga puta bi se moglo dogoditi da, konačno, stavi tačku na ovu neprijatnu epizodu.

Otišao je do kraja i pokušao da otvori vrata bivše Rojeve sobe. Bila su zaključana. Odustao je, pa je samo stao pored njih.

Kao i uvek bio je obučen u elegantno crno odelo i to mu je sada pomoglo da se potpuno stopi sa senkom u uglu. Ovde ga niko nije mogao primetiti.

U ovom hodniku imale su svoje sobe i devojke, koje su radile u salunu. Znao je da još neće doći.

Izvadio je tabakeru i odabrao jednu cigaretu. Stajao je pušeći i posmatrao vrh stepeništa. Uskoro je čuo sitne, brze korake. Na stepeni-

štu se pojavila tamnoputa Dolores, koja je odmah ušla u svoju sobu.

Prošlo je skoro pola sata, kada se pojavila Kejt.

Kada je otvorila vrata svoje sobe, odjednom se kraj nje stvorio Dok. Ona se trgla prestrašeno.

— Dok! Šta vi tražite ovde? — jedva se povratila.

— Samo želim da malo porazgovaram s vama, devojko — rekao je Dok mirno.

Ušli su u sobu, a Dok je zatvorio vrata, naslonivši se leđima na njih.

U Kejtinim plavim očima pojavila se strepnja, mada se trudila da se osmehne.

— Dobro, Dok. Šta je to toliko važno, da jednoj umornoj devojci uskraćujete potreban san?

— Žao mi je zbog toga, Kejt. Zato ću biti brz. Želim da dobijem tačan odgovor na jedno pitanje. Zbog čega ste mi rekli da se Dejv Templin prepirao sa Rojem, veče uoči ubistva?

— Zbog čega? — devojka je razrogačila oči i malo se povukla u stranu, a Dok je koraknuo napred. — Pa, ja sam mislila da vam treba reći sve što bi moglo da vam pomogne.

— Aha! Ipak, nisam siguran da ste mi rekli istinu. Dejv Templin se kune da nije bio ni u kakvom sukobu sa Rojem. Naprotiv. Bili su u dobrim odnosima.

— Pa, i logično je da on tako kaže — rekla je Kejt brzo.

— A gde se odigrao taj sukob između njih dvojice?

— To je bilo... napolju, u poprečnoj ulici pored saluna. Slušajte, Dok, porazgovarajte s njim još jednom. Ujutro... Sada sam užasno umorna. I ja ću biti prisutna... sutra.

— Bojim se da će biti kasno. Do sutra vi biste mogli da stignete do Huareza, devojko. Tamo gde ste prvi put sreli Roja.

— Mesto i način na koji smo se Roj i ja sreli vas ne bi trebalo da interesuje — odjednom je hladnokrvno odgovorila Kejt. — I kakva prava imate da se uplićete u stvari, koje su samo moje?

Dok je pušio svoju cigaretu i ironično je posmatrao.

— Hajde devojko, ne pravi se važna. Znaš vrlo dobro da imaš debeli motiv za to ubistvo. A ja mislim da si to i učinila.

— U pravu si — odjednom je rekla Kejt. — Imala sam motiv. Zaludio me je da dođem čak ovamo. Posećivo me je i ja sam odlazila njemu u sobu. Govorio je da ćemo se venčati. A onda sam odjednom doznala da se verio sa Beti Templin... Meni je ponudio novac.

— I napravila si plan da ga ubiješ.

— Opet si se prevario. Plan nisam napravila. Ali, kad me je počeo vređati i nazivati svakojakim imenima... Ne, ni sama ne znam kako se odjednom našao nož u mojoj ruci...

— zadrhtala je devojka. — Sve se odigralo tako brzo. Odjednom... Kad sam se osvestila on je ležao na podu preda mnom. Tek tada sam shvatila da sam zgrabila njegov nož sa stola i... Eto sad znaš! Jedino čega se sećam da sam osećala u tom trenutku to je mržnja. Užasno sam ga mrzela... — završila je šapatom.

Dok se trgao. Čuo je šušanj iza sebe. Okrenuo se hitro kao mačka, a ruka mu je poletela koltu. Ipak, bilo je kasno. Snažan udarac drškom revolvera pogodio ga je po glavi i on je utonuo u mrak.

XV

Brah je prekoračio preko nepomične prilike, koja je ležala na podu i vratio revolver u futrolu.

— Džime! — uzviknula je devojka uplašeno. — Ti si sve čuo! Ti znaš...

Brah je kratko klimnuo glavom. Na licu mu je bio neki čudan izraz. Pogledao je Doka, koji je ležao na podu i nije krio da mu je neprijatno što je ovo uradio prikradajući se kao lopov.

— Žao mi je što sam ovo morao da uradim — rekao je. — Osim toga, imao sam mnogo sreće. Nema mnogo ljudi koji su uspeli da mu priđu neopaženi. Mislim da sam zaista imao mnogo sreće.

— Sada sve znaš Džime — rekla je Kejt tiho. Na licu su joj se pojavili očaj i rezignacija.

— Čuo sam ono što sam već znao ...ili bar nagađao, već izvesno vreme, Kejt.

— Znao si? — zapanjila se devojka.

— Da, video sam te one večeri kako odlaziš iz saluna i kako se vraćaš. A već ranije sam bio siguran da si ti imala nešto sa Rojem Sorokom.

Lice mu je odjednom pocrvenelo.

— Kada se čovek u mojim godinama zaljubi, on ne propušta nijedan jedini detalj — rekao je tiho. — Ja sam pretpostavljao da si ti to uradila, Kejt, a bio sam siguran da će jedan čovek, kakav je Dok Holidej, to otkriti. Međutim, sve to ne menja stvar.

— Ali, mora da menja stvar. Ti si predstavnik zakona. Tvoj posao...

— Ja znam da je moja dužnost da te izvedem pred sud. Ali, ja sam dovoljno čuo o tome kako je Roj Sorok postupao s tobom. Mislim da bi te i Dok Holidej razumeo, ali, nisam smeo da rizikiram. Dovoljno si propatila. Ja napuštam Las Prienta i svoju zvezdu ostavljam ovde. Ali, tebe ne ostavljam. Naravno, ako budeš htela da pođeš sa mnom. Ne primoravam te. Odluči sama.

— Ali...

— Možda nisam pravi čovek za tebe. Ne znam. Osim toga, kad odem odavde, ti se možeš odvojiti od mene, ako budeš želela.

Kejt ga je pogledala u oči. Usne su joj drhtale, a oči se napunile suzama.

— Moj put je onaj, koji ti budeš odabrao — rekla je tiho.

XVI

Dok Holidej se polako vraćao svesti. Prvo što je čuo bio je glas doka Kvinlenda. Glas ga je podsećao na zvona čiji zvuk mu je nemilice udarao po mozgu.

— Kako ste kolega? — pitao je dok Kvinlend, kada je primetio da se Holidej povratio iz nesvestice. — U mojoj ste sobi. Mislim da bi bilo dobro da ostanete ovde ceo dan. Na ranč se možete vratiti sutra. Ali, i onda će vam trebati bar nedelju dana odmora.

— Šta se to dogodilo sa mnom? — upitao je Dok. — Mislim da me je neko udario drškom revolvera. Ko...

— Zamenik šerifa je ovde. Želi da razgovara sa vama.

— Zamenik? A gde je Brah?

— Poslednji put kad sam ga video, došao je ovamo s vama. U stvari, doneo vas je preko konja. Rekao je da vas je našao onesvešćenog na ulici. I rekao je da vas dobro pazim. Od tada ga nisam video... Ali, poslaću vam Skofilda, ako se osećate dovoljno snažnim.

— O kej — promrmljao je Holidej, pokušavajući da se seti, šta se stvarno dogodilo.

Lice zamenika šerifa bilo je zabrinuto. Seo je na ivicu kreveta i pažljivo osmotrio Holideja.

— Gde je Brah? — upitao je Dok.

— Otišao... Mislim zauvek — odvratio je Skofild bez dalje komentara.

— Ne razumem.

— Ostavio mi je poruku — rekao je zamenik. — Ko bi ikad mogao pomisliti da bi jedan predstavnik zakona kao Brah, mogao ostaviti sve zbog devojke... i to devojke iz saluna.

Dok je klonuo na jastuk. Iznenada mu je sve postalo jasno. Sada je znao ko ga je udario. Znao je, takođe, zbog čega pošteni Brah, koji se uvek držao zakona, nije želeo da Rojev ubica bude otkriven. Sada je znao sve, ali je i razumeo.

— Šta je bilo u toj poruci, Skofilde? — upitao je.

— Samo to da on i Kejt Miler odlaze. Jednostavno je rekao da daje ostavku na svoju dužnost.

Skofild se zbunjeno počešao po temenu.

— Ne znam — rekao je. — Mora da je poludeo. U pola noći odlučuje da ode sa jednom salunskom devojkom i to bez ikakvih priprema. To prosto ne mogu da shvatim. Šta mislite o svemu tome, Dok?

— A šta očekujete da ja kažem?

— Brah je u svojoj poruci napisao... — Skofild je gurnuo ruku u džep i izvadio komad hartije. — Napisao je ovde da vam kažem, da on i Kejt odlaze. Kaže da će shvati-

ti ako budete ljudima u gradu želeli da objasnite razlog njegovog naglog odlaska. Šta to znači, Dok?

Dok je malo razmišljao. Znao je vrlo dobro da bi sada mogao da sedne na konja i da stigne šerifa i Kejt. On je jedini znao kuda su otišli njih dvoje. Ali, kakvog bi to imalo smisla, pomislio je.

On je mnogo voleo Roja. U stvari, Roj je bio jedan od retkih ljudi sa kojim je još održavao kakav-takav kontakt od kako se odvojio od civilizacije i krenuo u preriju.

Ali, od vremena kada su njih dvojica bili prijatelji, Roj se mnogo promenio. Naneo je mnogo zla ljudima, mnogima čak, iako ih nije poznavao. Isto tako, upropaštavao je i ljude koji su ga voleli. I Kejt je bila među njima.

Na kraju krajeva, pomislio je Dok, ja nisam čuvar zakona.

Posle nekoliko trenutaka nasmešio se Skofildu.

— Da Skof, mogao bih da dodam ponešto. I možda da objasnim celu stvar. Evo šta ja mislim. Brah se zaljubio i ta ljubav mu je važnija od svega. Nimalo mu ne zameram što je na ovaj način otišao iz grada. Kad čovek nešto dugo čeka, ne želi da izgubi nimalo vremena, kad se ukaže prava prilika...

— I vi to nazivate objašnjenjem? — progunđao je Skofild. — Osim toga, želeo bih da znam šta se vama dogodilo? Brah to nije napisao.

— Mora da mu se žurilo — rekao je Dok. — A i meni se sada prilično žuri.

Ustao je i brzo se obukao. Zatim je uzeo komad hartije sa doktorovog stola i na njemu nešto brzo napisao. Potom je pozvao doktora.

— Želeo bih da se ovde potpišete kao svedok, doktore — rekao je bez ikakvog objašnjenja.

Dok Kvinlend se malo namrštio nabravši čelo. Preleteo je pogledom preko ispisanih redova, a onda mu se lice razvuklo u iznenađenu grimasu. Pogled mu je izražavao nevericu.

— Pa, vi... ne možete to... — progunđao je zbunjeno.

Skofild je ustao i uzeo hartiju, koju je doktor pružio. Pročitao je, a zatim se i on prosto ukočio od iznenađenja.

— Zašto da ne mogu? — nasmešio se Dok. — Pa, zar ranč nije moj? Mogu da ga ostavim kome ja hoću. A mislim da Beti Templin zaista treba da ga dobije. Vas dvojica se potpišite, da bi dokument bio punopravan.

Gunđajući i dalje u neverici, doktor i Skofild su stavili potpis na dokument. Zatim su se pogledali slegnuvši ramenima.

— Moraću da donesem nešto iz torbe na sedlu — rekao je Dok pošavši ka vratima.

— Ne, vi još ne smete da ustanete — protestvovao je stari lekar. — Imali ste potres mozga.

— To je dobar dokaz da ga imam — nasmejao se Dok Holidej. — Ne brinite.

Izašao je, ne okrenuvši se.

Dok Kvinlend i zamenik šerifa su stajali izvesno vreme nemi, ne znajući šta da kažu.

Posle nekoliko minuta Skofild je prišao prozoru.

— Doktore, pa njegovog konja nema pred kućom. Otišao je — rekao je začuđeno.

— Nemoguće! — Doktor Kvinlend je prišao prozoru i pogledao. Zatim je žurno izašao napolje.

Pred kućom nije bilo Dokovog ždrepca.

— Zaista čudan čovek — promrmljao je stari doktor.

XVII

Na obronku iznad Las Priente jedan jahač je zaustavio šarenog ždrepca. Razmišljao je nekoliko trenutaka. Zatim je mahnuo glavom i ponovo poterao konja.

Pred njim je bio dug put.

KRAJ

Naslov originala:
BRAD CORDELE — „SHOOT THE MAN DOWN"
Prevod: DRAGUTIN MOLAN

AUTORSKA PRAVA OBEZBEĐENA PREKO NIP „FORUM" — „MARKETPRINT" — AGENCIJA AUTORSKIH PRAVA NOVI SAD

FRENK BLEJ

Randevu

svakog meseca

DOK HOLIDEJ

najbolje priče vesterna

Kad se Aleks probudio, nije znao ni koje je doba dana, ni gde se nalazi. Ležao je na sofi u posebnoj sobi jednog restorana. Sudeći po sunčevim zracima, koji su kroz zavese prodirali u sobu, moglo se zaključiti da je već uveliko bio dan. Na stolu su se nalazili ostaci jela, voće, boce, polunapunjene čaše, šolje, opušci od cigareta, pepeo.

Mogli su da me probude i povedu sa sobom, razmišljao je Aleks. Brankas i Gubinger su se izvinili i otišli. Njih slabo poznajem. Ali, Kolo, moj prijatelj! Taj magarac!

Aleks je pritisnuo dugme od zvona. Došao je konobar.

— Koliko je časova?

— Upravo je podne, šerife.

— Molim račun.

— Sve je plaćeno.

— Onda mi dajte moj kaput.

Aleks se malo njihao dok mu je konobar pomagao da obuče kaput. Potom je sasvim mehanički gurnuo šaku u džep. Napipao je presavijenu cedulju, koju je odmah izvukao. Više iz tuposti nego iz radoznalosti, počeo je da čita:

„Očekujem te sutra po podne u dva u hotelu u Karlovoj ulici. Soba broj 27. Veoma sam srećna. Potraži gospodu Pol".

Sutra? — pomisli Aleks. — Pa, to je danas!

Protrljao je oči i još jednom pročitao kitnjasti rukopis na mirišljavom papiru.

Uopšte ne mogu ni da naslutim, razmišljao je Aleks, koja mi je od dama prošle noći mogla da zakaže randevu. Primerhem? Ona sigurno nije, jer me ne podnosi. Možda Liza Kersaven? Ali, nad njom je bdio Brankas kao nad svojim mezimčetom. Dakle, ostaje još samo Loti Hajchauzen, ta dražesna Holanđanka. Bio sam ljubazan prema njoj, a i ona prema meni. Ali, nju je odveo Kolo! Njegova prijateljica!

Prevariti Koloa sa njegovom prijateljicom sigurno nije vrhunac poslastice, ali je ta Loti zaista dražesno stvorenje! Uostalom, i Kolo, taj prostak ostavio me je da ležim ovde. Pored toga, žena me očekuje tek večeras. Konačno, ne mogu kod te dražesne Loti izigravati „neporoč-

nog Jozefa". Živimo u civilizovanom društvu. Pojaviću se u dva časa u sobi broj 27, posetiti „gospođu Pol" i prevariti Koloa. To — pre svega!

Tačno u dva časa zaustavio je konja pred zgradom broj 17. u Karlovoj ulici. Bio je to mali hotel koji se sploja jedva primećivao. Aleks je pojeo desetak ostriga i popio jedan izvrstan šabli. Opet je bio u punoj formi. Kad je upitao za gospođu Pol, portir mu je dao ključ od sobe broj 27.

Aleks je nečujno otvorio vrata i ušao u salon čije su zavese bile navučene. Kroz jedna poluotvorena vrata videla se druga soba, u kojoj su gorele sveće. Aleks je napravio nekoliko koraka preko mekog tepiha i ugledao na sofi mladu ženu, koja mu je bila leđima okrenuta i nešto čitala.

Bila je oskudno odevena. Ali, ono malo odeće što je imala na sebi predstavljalo je savršenstvo ukusa. Kad se okrenula prema Aleksu, žena je prebledela, a njemu je ispao šešir iz ruke.

Dama je bila njegova žena. Odmah se digla sa sofe. Sačuvavši prisustvo duha, Aleks je shvatio da mu je žena ušla u trag i da je sve ovo pripremila da bi mu priredila veliku scenu. Pokušao je da je razoruža.

— Oprosti mi, Gretl...

Ona se malo trgla, ali se brzo sabrala.

— Tebe je opet obuzela ljubomora — nastavio je Aleks — pa si pomislila da je moje trodnevno putovanje na imanje u Merodorfu bilo čista prevara. Ti si me pratila i stavila mi cedulju u džep. I sada si me očekivala ovde. Uostalom, ja sam morao prepoznati tvoj rukopis. Oprosti mi, najdraža moja!

Pružio je cedulju svojoj ženi koju je ona zbunjeno pogledala, a zatim je pocepala.

— Tebi se ne može ništa zatajiti, Alekse. Da, ja sam sve ovo udesila. Sada znam — nastavila je znatno oštrijim glasom — šta treba da činim. Ti si običan lažov! Slobodno možeš ići svojim sobaricama! Razvešću se od tebe, jer me prostački varaš!

Srdžba joj je divno pristajala. Nikad nije bila tako lepa. Aleksu to nije izmaklo iz vida. Kleknuo je. Bio je smrvljen. Molio je, preklinjao, postao je strastven.

A kako je jedna slaba žena mogla tome da odoli? Gospođa Gretl mu je oprostila. I ne samo to. Proveli su jedan čas kao nekad u već davno zaboravljenom medenom mesecu.

Imam divnu ženu, pomisli Aleks, dok su, držeći se za ruke, napuštali hotel.

Krenuli su pešice prema kući dok je njegov konj spokojno kaskao za njima. Rani zimski sumrak prijao je njihovom nežnom raspoloženju. Oni bi najradije želili da put bude beskrajan. Ali, kako se zna, samo je beskrajan put bolova, a ne i put radosti.

Debela Klara je dočekala šerifa sa rečima da je gospodin Kolo dolazio već petnaest puta i raspitivao se za njega. Na kraju je ostavio i pismo. Aleks je čitao:

„Dragi Aleks. Sigurno si uzeo moj kaput, jer ja imam tvoj. Šeprtljavi konobar morao ih je zameniti. Odmah mi pošalji moj kaput. Imam u džepu veoma važne papire koji su mi hitno potrebni. Nadam se da ćeš ostati pri svojoj poznatoj diskreciji i da ih nećeš pogledati. Kolo."

Aleks je pozeleneo od jeda. Pustio je ruku svoje žene i otišao na svetlo. Nema sumnje, na sebi je imao Kolov kaput. Dakle, randevu nije bio namenjen njemu.

Već je hteo da izusti neku kletvu na račun svoje žene, ali se predomislio i osmehnuo. Jer, konačno, on je prevario Koloa, zar ne?

Preveo:
Selimir Ivanović

VAJAT ERP SVAKOG 3. U MJESECU

DOK HOLIDEJ

★

NAJBOLJA

SERIJA

VESTERNA

★

★

IZLAZI

SVAKOG 7. U

MESECU

★

kod vašeg

prodavca

novina

DOK HOLIDEJ

Odgovorni urednik Tomić Svetozar
Izdaje i štampa NIP „FORUM" Novi Sad Vojvode Mišića 1.
Štampa: 25. januar 1978.
Tržište: 7. februar 1978.
Oslobođeno osnovnog poreza na promet mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj 413-279/73 od 10. maja 1973. godine.

NE ZABORAVITE SLEDEĆI BROJ DOKA HOLIDEJA

IZLAZI 7. MARTA 1978.

7. februar 1978.